

Ola Ramnefjell Bentzen

Tennis - fra barneturneringer til 70-68 i femte sett

En kvalitativ studie av konkurransestrukturen i tennis. Hvordan fortolker trenere, ledere og spillere dagens konkurranser og hvordan kan de utvikles?

Masteroppgave i idrettsvitenskap

Seksjon for kultur og samfunn
Norges idrettshøgskole, 2015

Sammendrag

Studien undersøker hvordan trenere, ledere og spillere i Norge fortolker dagens konkurransestructur i tennis, og hvordan konkurransene kan utvikles videre for å få flere og bedre tennisspillere. Jeg har undersøkt hele konkurransestructuren, fra konkurranser for de minste barna på nasjonalt nivå til de profesjonelle konkurransene for de beste tennisspillerne i verden. Det er en kvalitativ studie der ni personer har deltatt, to trenere, tre ledere og tre spillere. Oppfatningene og fortolkningene til informantene forstås i lys av sensemaking, som er det teoretiske rammeverket for studien.

Studien tar for seg noen av de viktigste konkurranseformene på nasjonalt- og internasjonalt nivå. Informantene delte sine oppfatninger om trekk ved de ulike konkurransene som fungerer på en god måte og hadde delte forslag om hvordan konkurransene kan utvikles videre. Nøkkelord for funnene er tid, nivå og lag. Mine funn indikerer at mange av konkurransene i tennis tar for lang tid, noe som ødelegger for deltakelsen, særlig blant voksne på nasjonalt nivå. Når det gjelder konkurranser for barn og unge indikerer studien at konkurranser i stor grad bør arrangeres med et mål om at flest mulig spillere konkurrerer på sitt eget nivå. Moderne konkurranseformer bør også brukes i større grad for at barn og unge skal få spilt flere kamper per konkurranse. Uavhengig av nivå bør konkurransestructuren inkludere flere lagkonkurranser.

Med bakgrunn i mine funn har jeg i denne studien presentert noen forslag til hvordan konkurransestructuren kan utvikles for å nå målene om at flere skal delta lengre samtidig som vi legger til rette for de utøverne som satser på tennis. Til slutt har jeg presentert muligheter og utfordringer knyttet til forslagene.

Innhold

1. Innledning	8
1.1 Problemstillinger	9
1.2 Struktur	10
1.3 Tidligere forskning	11
2. Kontekst	16
2.1 Historien – Tennisens opprinnelse	16
2.2 Grand Slam – de fire store: Wimbledon, US Open, French Open og Australian Open.....	17
2.3 Organisasjonene i tennisverden.....	18
2.3.1 Norges Tennisforbund (NTF) og aktivitet i norsk tennis	18
2.3.2 Klubbene i Norge.....	19
2.3.3 Tenniskonkurranser i Norge	19
2.3.4 International Tennis Federation (ITF)	20
2.3.5 Association of Tennis Professionals (ATP).....	21
2.3.6 Womens Tennis Association (WTA).....	21
2.4 Tradisjonelle formater og konkurranseformer.....	22
2.5 Tiebreaket – Jimmy Van Allen.....	22
2.6 Nyere formater og konkurranseformer. Hva har endret seg?.....	23
2.6.1 SEB Cup og World Team Tennis	24
2.6.2 Play & Stay - ROG	25
3. Teori	27
3.1 Sensemaking teori.....	27
3.1.1 Sensemaking – organisasjonsteori.....	28
3.2 Oppfatning, fortolkning og handling – og syv forklarende egenskaper	29
3.2.1 Bakgrunn i identitetskonstruksjon	29
3.2.2 Retrospektiv	30
3.2.3 Fortolkning påvirket av omgivelser.....	31
3.2.4 Sosial	32
3.2.5 Pågående/kontinuerlig	33
3.2.6 Små hendelser blir tillagt stor verdi.....	33
3.2.7 Drevet av troverdighet snarere enn nøyaktighet.....	34
3.3 Oppsummering – sensemaking.....	36
4. Metode	37
4.1 Kvalitativ metode.....	37
4.2 Utvalg.....	37

4.3	Kvalitativt forskningsintervju	39
4.4	Dataanalyse	41
4.4.1	Systematisering av data	42
4.4.2	Tematisk og teoretisk koding.....	43
4.4.3	Kontroll av analysen	44
4.5	Kvalitet på funn	44
4.5.1	Validitet	45
4.5.2	Reliabilitet	46
4.5.3	Generalisering.....	46
4.6	Min rolle som forsker	47
4.7	Etikk.....	48
5.	Resultater.....	50
5.1	Hvilke fordeler og ulemper medfører dagens konkurransestructur i tennis, sett i sammenheng med ønsket om at flere skal delta lengre?	50
5.1.1	Red-, Organge- og Green-tour (ROG-tour)	50
5.1.2	Norges Cup – Nasjonale juniorkonkurranser.....	52
5.1.3	Nasjonale dame- og herrekonkurranser (NM, GP, A/B/C turneringer).....	55
5.1.4	Lagkonkurranser	57
5.1.5	Oppfatninger som gjelder på tvers av ulike konkurranser	59
5.1.6	Andre funn.....	60
5.1.7	Oppsummering	62
5.2	Hvordan fremmer/vanskeliggjør dagens konkurransestructur utviklingen for de talentfulle utøverne som satser på tennis?.....	63
5.2.1	Norges Cup juniorer	63
5.2.2	Internasjonale juniorturneringer	66
5.2.3	Nasjonale dame- og herretturneringer (NM, GP)	67
5.2.4	Grand Slam & ATP og WTA turneringer.....	68
5.2.5	Davis Cup, Fed Cup og lagkonkurranser.....	69
5.2.6	Sammenhengen mellom internasjonale- og nasjonale konkurranser	69
5.2.7	Oppsummering	74
5.3	Hvordan innbyr konkurransestructuren i tennis til å fremme tennissportens attraktivitet?	75
5.3.1	Grand Slam & ATP og WTA turneringer.....	75
5.3.2	Lagformater	78
5.3.3	Oppsummering	79
6.	Diskusjon	80
6.1	Temaer som utløste sensemaking blant trenere, ledere og spillere	80
6.1.1	Trenere.....	80
6.1.2	Ledere	83
6.1.3	Spillere.....	83
6.1.4	Oppsummering	84
6.2	De syv egenskapene som forklarer sensemaking	85
6.2.1	Bakgrunn i identitetskonstruksjon	85
6.2.2	Retrospektiv	87

6.2.3	Fortolkning påvirket av omgivelser	88
6.2.4	Sosial	90
6.2.5	Pågående/kontinuerlig	91
6.2.6	Små hendelser blir tillagt stor verdi.....	93
6.2.7	Drevet av troverdighet fremfor nøyaktighet	94
7.	Fremtidens konkurransestruktur	96
7.1	Forslag til hvordan konkurransene kan utvikles.....	96
7.1.1	Konkurranser for barn og unge.....	96
7.1.2	Konkurranser for voksne på nasjonalt nivå	97
7.1.3	Profesjonelle konkurranser	98
7.2	Muligheter og utfordringer knyttet til forlagene til endringer.....	99
7.2.1	Muligheter og utfordringer - profesjonelle konkurranser	99
7.2.2	Muligheter og utfordringer - nasjonale konkurransene for voksne	103
7.2.3	Muligheter og utfordringer – konkurranser for barn og unge.....	104
8.	Konklusjon.....	108
	Referanser.....	112
	Tabelloversikt	119
	Vedlegg	120
	Vedlegg 1: Samtykkeskjema angående deltakelse i forskningsprosjekt	121
	Vedlegg 2: Intervjuguide	123
	Vedlegg 3: Oppfølgingsspørsmål til intervjuguide (stikkord).....	124
	Vedlegg 4: Godkjennelse fra NSD	125

Forord

Innlevering av masteroppgaven betyr slutten på en opplevelsesrik periode ved Norges Idrettshøgskole. De siste årene har jeg tilbragt mye tid på NIH, et sted jeg etter hvert har fått et veldig nært forhold til. Minnene jeg sitter igjen med er mange, fra opptaksprøve, eksamener i diverse idretter, og etter hvert bachelor og master.

Jeg vil rette en stor takk til mine informanter, som har vært avgjørende brikker i denne studien. Min veileder Per Øystein Hansen fortjener også en stor takk for helt avgjørende hjelp underveis!

Tennis står helt sentralt i denne masteroppgaven. En idrett som har gitt meg utrolig mye gjennom livet så langt. Mine foreldre fortjener en stor takk for å ha lagt til rette for at jeg gjennom oppveksten har kunnet satse på denne fantastiske idretten. Jeg sitter igjen med gode minner og en hverdag der tennis fortsatt spiller en av hovedrollene.

«Venner for livet» er det norske navnet på en av tidenes mest kjente TV serier. For meg kunne egentlig «venner for livet» vært en god tittel for årene på NIH. Tusen takk til alle dere som har bidratt til fantastiske år, både lærere og elever! Noen av dere har tatt del i en rekke uforglemmelige minner. Ikke alle disse minnene egner seg like godt svart på hvitt, men dere vet hvem dere er. Vi gir oss ikke selv om utdannelsen ved NIH er ferdig. Vi skal fortsette å generere minner, samtidig som det blir hyggelig å mimre sammen i årene som kommer!

Oslo, mai 2015

Ola Ramnefjell Bentzen

1. Innledning

Tennis er en stor internasjonal idrett med lange, stolte tradisjoner. Siden den eldste av de prestisjefylte Grand Slam turneringene, selveste Wimbledon, ble arrangert for første gang i Storbritannia i 1877 har mange legender bokstavelig talt slått seg inn i tennishistorien (Barrett, 2001). Hvilket navn dukker først opp i ditt hode når du tenker på tennis? Er det Bjørn Borg, Roger Federer, Serena Williams eller John McEnroe? Ellers kanskje det er Rafael Nadal, Margaret Court, Steffi Graf, Billy Jean King, Andre Agassi eller Rene' Lacoste? Det føles egentlig urettferdig å nevne noen fremfor andre navn her, fordi det er flere ti-talls legender jeg nesten like gjerne kunne valgt, og som kanskje du tenkte på aller først.

Internasjonalt har det blitt forsket en del på tennis. Crespo, Reid, Miley & Atienza (2003), Reid, Crespo, Atienza & Dimmock (2007) og Filipcic, Panjan, Reid, Crespo & Sarabon (2013) har funnet ut at land som arrangerer flere profesjonelle turneringer har et større antall spillere i toppen av verdensrankingen enn land som ikke arrangerer, eller arrangerer færre slike konkurranser. Du Bois & Heyndels (2009) fant en sammenheng som viste at de aller beste herrespillerne i tennis spiller færre konkurranser enn dem lengre ned på rankingen. Sack, Singh & DiPaolo (2009) fant ut at Maslow's behovshierarki er et nyttig teoretisk rammeverk når man diskuterer motivene til publikum på tennisturneringer. Når det gjelder konkurransesstrukturer er det også interessant å se til andre idretter. Morrow & Idle (2008) har gjort en studie som omfatter UCI og profesjonell sykling som viser at endringer i konkurransesstrukturer kan by på store utfordringer.

Hvordan har egentlig konkurransene i tennis utviklet seg siden Wimbledon i 1877, og hvordan kan de utvikles i årene som kommer for at interessen blant folk i Norge og resten av verden skal opprettholdes, eller enda bedre, økes? Jeg ønsker å se nærmere på hvordan konkurranser i tennis oppfattes i dag, og hvordan de kan utvikles videre. Dette er et kvalitativt studie av hvordan trenere, ledere og spillere oppfatter konkurranser i tennis, og hvordan konkurransene kan utvikles videre. Jeg har gjennomført dybdeintervjuer med et selektert utvalg personer innen tennismiljøet. Det teoretiske rammeverket for studien er sensemaking, som kan bidra til en økt forståelse av mine informanters oppfatninger og fortolkninger av konkurranser i tennis.

En årsak til at jeg har valgt å rette mitt fokus mot konkurranser i tennis er et ønske om at tennis skal forbli populært både blant aktive utøvere og publikum i en verden i stadig endring. Mangel på forskning på dette området i Norge, samt egen interesse bidrar til at jeg synes dette er spennende. Hensikten med studien er derfor å rette fokus mot hvordan konkurranser i tennis kan videreutvikles for at flere ønsker å delta lengre, best mulig tilrettelegges for talentfulle utøverne som satser mot en profesjonell tenniskarriere, samt sikre at idretten forblir attraktiv for publikum også i årene som kommer. Det vil altså være et fokus både på bredde, topp og publikum i relasjon til konkurransesstrukturen i tennis, noe som kommer frem gjennom mine tre underproblemstillinger som jeg snart vil introdusere.

Jeg synes det er interessant å studere konkurransesstrukturen i lys av de endringene som allerede er innført. For det har faktisk skjedd noen endringer også innen tennissporten gjennom årene. Om jeg innledningsvis skal velge ett eneste nøkkelord når det gjelder de endringene vi har sett, så er det «tid.» Tid stod også i fokus da verdens lengste tenniskamp ble spilt over tre dager og endte 70-68 i femte sett i Wimbledon i 2010. Tid i relasjon til konkurranser i tennis vil være et gjengående tema i denne studien hvor tiebreaket som ble introdusert på 1960-tallet, og ble tatt i bruk i Grand Slam turneringene fra og med 1970-årene kanskje er den største enkeltstående innovative endringen.

1.1 Problemstillinger

Det har vist seg i tennis at konkurranseformene som benyttes for de beste ofte har blitt nærmest kopiert nedover i systemet på lavere nivåer. Derfor vil jeg fokusere på hele turneringsstrukturen, fra profesjonelle internasjonale konkurranser til de aller minste på nasjonalt nivå. Det har skjedd en del endringer og blitt testet ut en del nye ideer innen konkurranser i tennis de siste årene. Nye ideer er selvfølgelig noe jeg gjerne tar imot fra mine informanter, men først og fremst er jeg ute etter å finne ut hvordan de fortolker dagens konkurranser og hvor de mener veien går videre. I og med at jeg fokuserer på hele konkurransesstrukturen vil det sannsynligvis ikke være ett enkelt svar. Gode konkurranser for de beste som satser på å leve av tennis er kanskje ikke akkurat de samme konkurransene som bidrar til at flest mulig barn, ungdom og veteraner ønsker å delta i konkurranser livet ut, eller?

Hovedproblemstillingen for dette studiet er følgende:

Hvordan fortolker trenere, ledere og spillere i Norge dagens konkurransestructur i tennis, og hvordan kan konkurransene utvikles for å få flere og bedre tennisspillere?

Om jeg får noen nye kreative forslag til konkurranseformer så er det interessant i seg selv. Det finnes dog så mange alternativer der ute som er testet ut i større eller mindre grad, så det kan godt være svarene ligger i å implementere de ulike alternativene på en best mulig måte. Det var spennende å høre på mine informanter sine oppfatninger om temaet. For å hjelpe til å finne svar på hovedproblemstillingen så har jeg formulert tre underproblemstillinger. Disse vil forhåpentligvis belyse forskjellige temaer som til sammen bidrar til besvarelsen av hovedproblemstillingen. Mine underproblemstillinger er som følger:

Hvilke fordeler og ulemper medfører dagens konkurransestructur i tennis, sett i sammenheng med ønsket om at flere skal delta lengre?

Hvordan fremmer/vanskeliggjør dagens konkurransestructur utviklingen for de talentfulle utøverne som satser på tennis?

Hvordan innbyr konkurransestructuren til å fremme tennissportens attraktivitet?

Gjennom disse spørsmålene tar jeg tak i det jeg er interessert i å finne ut, bit for bit. Det første spørsmålet fokuserer på bredden, det andre på toppen og det tredje på publikum.

1.2 Struktur

Videre i denne oppgaven vil jeg presentere følgende kapitler: Kontekst, teori, metode, resultater, diskusjon og avslutning. Jeg vil også legge ved intervjuguide og andre viktige dokumenter for gjennomføringen av denne studien. Før den tid vil jeg kort presentere tidligere forskning.

I kontekst kapittelet vil jeg si litt om tennisens historie, og videre presentere noen av de viktigste konkurransene og organisasjonene i tennisverden. Jeg ønsker også å gjøre leseren kjent med konkurranseformene i tennis, både de tradisjonelle og de litt nyere

variantene. I teorikapitlet gjør jeg rede for mitt valg at teoretisk rammeverk for denne studien som er sensemaking. Der presenterer jeg viktige egenskaper som forklarer denne teorien. Bruk av teori som jeg presenterer i dette kapitlet vil forhåpentligvis være med å gi en ekstra dimensjon til mine resultater og diskusjonen senere. I metodekapitlet vil jeg gi et innblikk i min forskningsprosess. Jeg forklarer hva jeg har gjort underveis, hvordan jeg har gjort dette, og hvorfor jeg har valgt å gjøre det slik. Forklaringene blir sett i lys av hva litteraturen sier om metoden jeg har benyttet meg av.

Deretter presenterer jeg resultatene, som jeg har valgt å dele inn i tre deler med hver av underproblemstillingene som overskrifter. Diskusjonen består av to deler. Den første har hovedfokus på sensemaking i relasjon til resultatene. I den andre delen av diskusjonskapitlet presenterer jeg noen forslag til endringer basert på mine resultater, og jeg diskuterer noen muligheter og utfordringer som de foreslåtte endringene medfører. Til slutt blir det konklusjoner og noen avsluttende kommentarer.

1.3 Tidligere forskning

I Norge er det ikke gjort mye forskning innen tennis, og i hvert fall ikke som er relevant for denne studien. Lite forskning på området her i landet er en medvirkende årsak til at jeg syntes det var interessant å ta tak i dette emnet. Ett norsk studie kan nevnes. Wright (2000) har skrevet om klubbens situasjon i 1999. Han kommer innom noen temaer som også er interessante for mine problemstillinger, blant annet da han skriver om utviklingen vi opplever i samfunnet vårt og hvordan dette påvirker idretten. Wright (2000) fokuserer blant annet på om tennisklubbene henger med i tiden vi lever i, jeg fokuserer blant annet på om tenniskonkurransenes attraktivitet i et samfunn i stadig endring.

Videre har jeg sett til tidligere forskning innen tennis i andre land. Det har blitt gjort noen studier som har med konkurransestructur i relasjon til resultater å gjøre. Crespo et al. (2003) studerte sammenhengen mellom ulike land sin profesjonelle turneringsstruktur og de respektive landenes resultater og antall toppspillere i herretennis. Filipcic et. al (2013) fulgt opp med en liknende studie ti år senere, og Reid et al. (2007) tok for seg samme emne innenfor dametennis. Disse studiene viser at det er en sammenheng mellom å arrangere flere profesjonelle turneringer og resultater når det gjelder spillere som representerer de landene som arrangerer ved at arrangørland har

flere spillere i toppen av verdensrankingen både for damer og herrer. Ved å se disse tre studiene i sammenheng viser det seg også at korrelasjonen mellom å arrangere profesjonelle turneringer og resultatene til de respektive landene er fallende fra den første studien i 2003 til den seneste i 2013. Det er også en svakere korrelasjon i profesjonell dametennis enn i herretennis. For å måle toppresultater har de brukt verdensranking, og sett på hvor mange spillere de ulike landene har innenfor topp 200-300 i verden.

Du Bois & Heyndels (2009) har studert ulike årsaker som innvirker på toppspillere innen herretennis sine avgjørelser om hvilke konkurranser de velger å delta i. De legger frem faktorer som geografi og ranking, og hvilken innflytelse slikt har på spillernes valg av turneringer de spiller. Ett av funnene var at spillere med høyere ranking spiller færre turneringer årlig enn dem med lavere ranking. Dette er noe jeg personlig vet en del om, og vil komme med noen innspill og eksempler som et supplement til det Du Bois og Heyndels (2009) skriver i kapittelet som jeg har kalt fremtidens konkurransestruktur.

SPLISS står for «sports policy factors leading to international sporting success» SPLISS studier har blant annet sett på hvordan størrelsen på populasjonen og makroøkonomiske faktorer påvirker land sine resultater i idrett. I disse studiene har det blitt avdekket at det er en sterk sammenheng som viser at stor populasjon og god økonomi i stor grad preger land sine resultater i toppidretten. Det vil si at rike land med en stor befolkning tar ifølge SPLISS studier flere medaljer og sanker jevnt over bedre resultater i idrett (Vrije Universiteit Brussel, 2013). Brouwers, Sotiriadou og De Bosscher (2014) har nylig gjort et SPLISS studie der de har sett nærmere på tennis, noe som naturlig nok er interessant for mitt studie. Brouwers et al. (2014) konkluderte med at selv om SPLISS modellen fungerte som et passende rammeverk for å se nærmere på tennisspesifikke faktorer, så må man ta hensyn til kulturen i tennis og de kommersielle omgivelsene når man studerer faktorer som påvirker internasjonal suksess i nettopp tennis.

Jeg er også interessert i tennissporten sin attraktivitet, og publikum både på selve anlegget og gjennom ulike medier er selvfølgelig begge viktige grupper. Sack, Singh & DiPaolo (2009) har studert publikum sine motiver for å følge store konkurranser på Women's Tennis Association (WTA) Tour. De så på om kjønn eller andre ulike

variabler var avgjørende for hvem som valgte å følge disse konkurransene. En konklusjon fra studien er at Maslow's behovshierarki er et nyttig teoretisk rammeverk når man diskuterer motivene til publikum på idrettsarrangementer. Selvberikelse var viktig for mange publikummere, noe de opplevde ved å følge de beste utøverne og de jevne spennende matchene. Det viste seg at om noen av de største stjernene overraskende ble slått ut tidlig så gikk stort sett publikumstallene dramatisk ned. De største stjernene vaket altså å gi publikum mer av den selvberikelsen de var ute etter. Gratton & Solberg (2008) har skrevet om de store endringene som har å gjøre med rettighetene til å formidle idrettsarrangementer gjennom medier de siste 20 årene. Disse rettighetene har fått en langt mer fremtredende rolle innen profesjonell idrett, og enorme summer er involvert. Dette er naturlig nok også noe som er med å prege de store konkurransene i tennis på flere måter. På den ene siden er det interessant å se på publikum sin tilgang til å følge arrangementene gjennom ulike medier, på den andre siden er det noen arrangører som tjener enorme penger på grunn av disse rettighetene. I tennis gjelder det i første omgang de fire arrangørene av Grand Slam turneringene, noe jeg kommer tilbake til i diskusjonen.

I og med at jeg er opptatt av konkurransestrukturen i tennis så kan det også være interessant å se hva andre idretter har gjort med sin konkurransestruktur de senere årene. Morgan (2002) sett nærmere på hvordan den nasjonale konkurransestrukturen for de beste utøverne påvirker suksessen for landslagene. Morgan (2002) har først og fremst tatt for seg lagsporter, som for eksempel rugby etter profesjonalisering i 1995. Flere ulike faktorer ble identifisert for at konkurransestrukturen skulle oppfylle en viktig rolle, nemlig å utvikle spillere for å så kunne få et suksessrikt landslag. Viktige nøkkelford i funnene var et optimalt antall kamper, og konkurranser på et riktig intensitetsnivå (Morgan, 2002).

Sykling er en annen idrett som har gått gjennom noen endringer når det gjelder konkurransestruktur. Morrow & Idle (2008) har gjort en interessant studie med utgangspunkt i endringene som Union Cycliste Internationale (UCI) innførte i 2005, da de erstattet sine profesjonelle sykkelløp, som den gang het World Series, med UCI Pro Tour. Dette var på mange måter en stor, og for noen interessenter, dramatisk endring i sykkelsporten. Gjennom en rekke semi-strukturerte intervjuer med ulike interessentgrupper så har studien tatt for seg hvordan denne endringsprosessen har

påvirket den profesjonelle sykkelporten, og relasjoner og maktbalanse mellom ulike aktører og interessenter. Resultatet av UCI sine endringer var en bitter maktkamp mellom interessenter i proffsykling. Dette gjaldt særlig striden mellom arrangører av ritt, som for eksempel Amaury Sports Organisation (ASO), og UCI. ASO er arrangøren av Tour de France som er sykkelportens mest profilerte og prestisjetunge arrangement og denne striden ble en trussel for proffsyklingens eksistens.

En studie jeg også vil nevne er Solberg, Hanstad & Steen-Johansen (2009) som sammenlikner idrettene skiskyting og langrenn i forhold til hvordan de har greid å gjøre seg attraktive som publikumsidretter. I denne artikkelen undersøkte de hvordan ulike tilpasninger til interessentgruppene gir nye muligheter for mer populære TV arrangementer. Nøkkelen til økonomisk suksess er oppmerksomhet fra media og popularitet på TV, og denne artikkelen konkluderer med at skiskyting har lyktes bedre i å posisjonere seg mot media gjennom å gjøre endringer i sitt produkt enn det langrenn har gjort (Solberg et al., 2009).

Mitt teoretiske rammeverk i denne studien er sensemaking. Derfor synes jeg det også har vært interessant å se til andre studier innen idrett som også har brukt sensemaking. Mange forskere har benyttet seg av sensemaking som teoretisk rammeverk i relasjon til ulike krisesituasjoner. Selv om idrett ikke nødvendigvis handler om liv og død slik som en del av studiene som benytter seg av sensemaking, så er det flere interessante paralleller som kan trekkes til disse studiene. Sensemaking kan også være et interessant teoretisk rammeverk i studier som omhandler idrett, der man også blir stilt overfor ulike problemer og komplekse beslutningsprosesser.

Djaballah, Hautbois & Desbordes (2015) studerer de ulike sosiale påvirkningene som idrettsarrangementer har på det lokale styret der arrangementet finner sted. De analyserer hvordan lokale idrettsledere innhenter og fortolker informasjon om de sosiale påvirkningen som idrettsarrangementer har på lokalsamfunnet. De ser også på hvordan idrettslederne bruker sine fortolkninger til å utarbeide ulike ledelsesstrategier. Resultatene viser at de oppfattet flere positive enn negative påvirkninger av idrettsarrangementene. Likevel er det slik at de i større grad er involvert i de ulike negative påvirkningene. I sensemaking prosessen blir det da særlig fokus på to ting. Det ene er å prøve å oppnå en bedre forståelse av de ulike positive påvirkningene som

arrangementene har, og det andre går på hvordan de kan kontrollere disse positive påvirkningene.

I denne artikkelen til Carey (2011) blir sensemaking teori brukt i forbindelse med sport management og rasisme. Endringer i idrettsorganisasjonen rundt NBA-laget Indiana Pacers er hovedfokuset i studien, som i hovedsak bruker arbeidene til Weick og hans sensemaking teori for å få en forståelse av organisasjonsendringer. Ledelsen i organisasjonen mente det over tid hadde oppstått en mismatch mellom laget og fansen, og derfor ville de gjøre strategiske endringer med grunnlag i sensemaking som de hadde brukt for å få fansen til å igjen assosiere seg med laget i større grad. Indiana Pacers var fornøyd med resultatet av den endringsprosessen de gjennomgikk. De brukte altså sensemaking-teori til å finne tilbake til et produkt som et større antall fans identifiserte seg med og ønsket å være en del av.

Hansen (2014) brukte også sensemaking-teori i sin studie. Der brukte han sensemaking for å forstå hvordan langrenns utøvere opplever og reflekterer omkring egen trening.

2. Kontekst

I dette kapitlet ønsker jeg å ramme inn studiet ved å fortelle litt om noen av konkurransene i tennis, om noen av organisasjonene innen tennisverden, og litt om utviklingen innen konkurranser i tennis. Det blir naturlig nok ikke plass til å gå grundig inn på alle mulige aktuelle konkurranser og temaer, men jeg har valgt ut det jeg mener man bør ha en viss kjennskap til for at resten av oppgaven skal gi mening. I og med at jeg vil bringe inn en rekke forhold som har med tennis, konkurranser i tennis, og organisasjonene som er sentrale i tennis i diskusjonskapitlet, så vil jeg bruke deler av dette kapitlet på å innsette leseren i informasjon som vil gjøre diskusjonen lettere å følge og forhåpentligvis mer interessant.

2.1 *Historien – Tennisens opprinnelse*

Tennisen sin historie har røtter flere hundre år tilbake, da europeiske munkere startet å spille som underholdning under religiøse seremonier. I begynnelsen ble ballen slått med hånden, og en slags skinnhanske ble etter hvert benyttet. Senere ble hansken byttet ut, og de første utgavene av racketer ble tatt i bruk. På 1300-tallet ble det spilt tennis på kloster rundt om i store deler av Europa, og faktisk tidvis til stor ergrelse for noen av kirkens ledere. I perioden fra 1600- til 1800-tallet fikk dette etter hvert svært populære spillet, da kalt «Jeu de paume» eller «spillet med håndflaten», høy anseelse blant kongefamilier og adelige (History of Tennis, u.å.).

I 1874 begynte tennis, slik vi kjenner idretten i dag å ta form ved at en major ved navn Walter Wingfield tok patent på utstyr og regler som begynte å nærme seg dagens versjon av moderne tennis. Det samme året ble de første tennisbanene også anlagt i USA og spillet spredte seg snart til andre deler av verden som for eksempel Russland, Canada, Kina og India. Banene på den tiden hadde ikke helt de samme målene som benyttes i dag, og var blant annet noe kortere (History of Tennis, u.å.).

Spillet som major Walter Wingfield var med å utvikle var fortsatt et stykke unna dagens versjon av tennis. Harry Gem var en mann med bakgrunn i flere ulike idretter, og mannen som i 1872 etablerte reglene for lawn tennis. Disse reglene er grunnlaget for dagens regler (Baddeley, 1910). 1870- og 80-årene ble en viktig tid for utvikling av tennis. Spilletts form og regelverk ble altså etablert, og tennisen spredte seg raskt til

ulike deler av verden. I løpet av siste del av 1800-tallet ble altså tennis videreutviklet til den idretten vi kjenner i dag, og etter hvert spredt til ulike deler av verden. Jeg har nevnt England, Frankrike og USA som tre nasjoner der tennis fikk tidlig fotfeste. Tar vi med Australia, der tennis også etter hver ble svært populært, så har vi en kvartett som per dags dato arrangerer de fire største og mest prestisjetunge turneringene innen tennisverden (Collins, 1994).

Jeg kan også nevne at herretennisens mest prestisjetunge nasjonsturnering, Davis Cup, ble arrangert for første gang i 1900 (ITF, u.å.a). Kvinnens svar på Davis Cup, Federation Cup, ble arrangert for første gang i 1963 (ITF, u.å.b). Spoler vi frem til i dag, så er det fortsatt ingen tvil, det er de fire grand slam turneringene som betyr mest å vinne for tennisspillere. Tennis ble fjernet fra OL programmet i 1924, men ble tatt opp igjen i 1988, og er per dags dato en del av programmet med klassene single, double, og mixed double. For å øke interessen enda mer blant spillerne ble det innført ATP poeng for herrene og WTA poeng for damene fra og med OL i Athen i 2004. Det å vinne OL har de senere år fått stadig høyere status innen tennissporten, og er i dag blant de turneringen som betyr mest å vinne, rett bak grand slam turneringene.

2.2 Grand Slam – de fire store: Wimbledon, US Open, French Open og Australian Open

De fire Grand Slam turneringene er ekstremt populære innen tennissporten, både blant spillerne selv og blant tennisinteresserte. I tillegg til prestisjen står også store pengesummer på spill. I den seneste Grand Slam turneringen, Australian Open 2015 var det totalt 36,3 millioner australske dollar i potten, noe som tilsvarer ca. 217 millioner norske kroner. Dette er en dobling siden 2007 (Australian Open, u.å.).

Bare de beste spillerne i verden får delta i disse største turneringene. For å komme med i kvalifiseringen må man være blant de 200-250 beste på rankingen, og for å gå rett inn i hovedtablå må man ligge ca. blant de 105 beste på rankingen. Tablå er et begrep som blir mye brukt i tennis og er en oversikt over deltakerne i en turnering. To og to spillere møtes og vinnerne går videre til neste runde i tablået. I hovedturneringen i single for kvinner og menn i Grand Slam må man vinne syv kamper for å gå til topps. Formatet er tablå, altså utslagsspill, taper man er man ute. Det spilles også double og mixdouble (en dame og en mann), rullestoltennis, juniorklasser og showklasser der gamle stjerner

deltar. I herresingel spilles alle kampene i hovedturneringen best av 5 sett, i damesingle best av 3 sett.

Wimbledon ble arrangert for første gang i 1877. Deretter ble US Open startet i 1881, French Open i 1891 og Australian Open i 1905. Alle turneringene går over 14-15 dager. Reglene er i store trekk like i disse fire turneringene, men det er verdt å merke seg en forskjell. I US Open spilles det tiebreak i alle sett om det blir aktuelt, også i avgjørende sett (3. for damer og 5. for herrer). I de andre tre turneringene spilles det såkalt lange sett i avgjørende. Dette vil si at man uansett må vinne med to games for å vinne avgjørende sett og dermed kampen. Tiebreak blir altså kun benyttet i settene før det avgjørende. Definisjonen og innføringen av tiebreak i tennis vil jeg introdusere nærmere i kapittel 2.5.

2.3 Organisasjonene i tennisverden

Det finnes en rekke ulike organisasjoner innen tennisverden. I lys av et begrenset omfang for dette studiet vil jeg ikke liste opp alle, men jeg vil presentere de organisasjonene som har en sentral rolle for konkurransestructuren i Norge og internasjonalt. Når det gjelder Norge vil jeg si litt om Norges Tennisforbund (NTF) og tennisklubbene. De internasjonale organisasjoner jeg har valgt å presentere er: International Tennis Federation (ITF), Association of Tennis Professionals (ATP) og Womens Tennis Association (WTA).

2.3.1 Norges Tennisforbund (NTF) og aktivitet i norsk tennis

NTF er det regulerende organet innen norsk tennis og det er de som utarbeider terminlister og rankinglister. Det er et naturlig samarbeid mellom NTF og klubbene når det gjelder tildeling av arrangementene fra år til år. NTF er også selv arrangør av noen konkurranser, som for eksempel norgesmesterskap og noen andre utvalgte konkurranser.

Norges Tennisforbund (NTF) ble stiftet 25. juni 1909 (NTF, u.å.a). Ser vi på størrelsen av tennis som idrett i Norge så var det i 2013 totalt 24922 medlemmer i NTF, fordelt på 139 klubber (Idrettsregistreringen, 2014). Tennisbaner er naturlig nok avgjørende for å kunne utøve idretten, og i Norge er det ca. 250-300 utendørsbaner og ca. 170 innendørsbaner.

Denne studien fokuserer på konkurranser og derfor er det også interessant å se litt på antallet spillere som konkurrerer. Her finnes det ikke noen helt nøyaktige tall, men vi kan få en god indikasjon ved å se på antall tennisspillere som løser årlig lisens. I 2014 var det totalt 2551 personer som løste inn lisens. Tennis er en idrett med stort spenn i alder, fra de yngste på 2-3 år, til de eldste på godt og vel 90! Hovedmengden av lisenstakerne er fra 20-69 år. I Norge har det i mange år vært en god tradisjon for å spille lagkamper, der man representerer klubben sin. Det arrangeres også turneringer for de yngste barna i tennisskolene som er spennende å se nærmere på. Her blir det arrangert en rekke turneringer med tilpasset utstyr på tilpassede baner, men det kreves ikke innløst lisens for å delta. Anslagsvis er det godt over 1000 barn som har deltatt på slike turneringer i løpet av 2014.

2.3.2 Klubbene i Norge

Det aller meste av aktivitet i tennis i Norge forgår rundt om i klubbene. Der finner vi også de aller fleste tennisbanene, med unntak av en del private baner og noen kommunale baner. Ifølge idrettsregistreringen (2014) er det 139 klubber i Norge. Ikke alle norske tennisklubber har et helårstilbud, da en del ikke har inne-baner. Det er ca. 70 av klubbene som har tilgang til egne inne-baner, enten gjennom egen hall eller boble over baner i vinterhalvåret. De 60 største klubbene, altså med flest medlemmer, har samlet sett ca. 80% av den totale medlemsmassen (Idrettsregistreringen, 2014).

2.3.3 Tenniskonkurranser i Norge

Konkurranser i tennis i Norge består i hovedsak av følgende: Egne klubbkonkurranser, konkurranser på NTF sin terminliste (ofte med klubbene som arrangører, men også NTF selv i noen tilfeller) og internasjonale konkurranser. Klubbene er private, så klubbturneringer styrer de i grunn helt fritt selv. Konkurransene til NTF består av ulike tilbud til barn og voksne, tilgjengelig for de medlemmer av de klubbene som er medlem av NTF. Begynner vi med de aller minste så blir det arrangert en del turneringer der ulike klubber samarbeider og på tur har turneringer på eget anlegg. Her er det fokus på korte kamper, og på at alle skal få muligheten til å vinne og ha det moro, uavhengig av nivå. Ett hovedmål med disse turneringene er å få ned terskelen for barn når det gjelder å bli med på konkurranser, slik at dette ikke oppleves som noe skummelt å være med på. Disse turneringene kalles for Red-, Orange- og Green-tour.

Videre i juniorklassene finnes ulike turneringer å velge mellom i de aldersbestemte årsklassene. Mange av disse blir gjennomført med samme eller tilnærmet samme format som vi ser i internasjonal tennis, særlig oppover i de eldre juniorklassene. I tennis spiller to og to årsklasser sammen, altså u. 12, u. 14 og så videre. De siste årene har det også stadig blitt mer vanlig å benytte seg av gruppespill og litt nye ulike formater. Det har også blitt mer fokus på å arrangere konkurranser på en måte som gjøre at flest mulig får kamper på sitt eget nivå. Det å ta hensyn til nivå og ha gruppespill er noe som er mere vanlig jo yngre barna er. Det blir også arrangert norgesmesterskap i juniorklassene i single, double og mixdouble.

For seniorer finnes det også en rekke tilbud. Lagserien har tradisjonelt sett vært svært populær og engasjert mange rundt om i landet, både unge satsende og tidligere toppspillere. Det finnes også en rekke individuelle turneringer. Grand Prix turneringer er øverste kategori, bortsett fra NM, og så er det A, B og C turneringer. Veterantennis er også en viktig del av aktiviteten innen norsk tennis. Det arrangeres NM, andre individuelle turneringer og lagkamper gjennom sesongen, og veterantennisen er svært populær i mange klubber.

Det blir også arrangert noen internasjonale konkurranser i Norge. Eksempler her er profesjonelle turneringer av lavere kategori, med ITF som overordnet organ. Dette er et tilbud til de aller beste i landet, og dem som ønsker å satse mot å bli profesjonelle tennisspillere. I Norge blir det også arrangert noen internasjonale juniorturneringer, som for eksempel nordisk mesterskap for lag og noen individuelle turneringer i de ulike aldersbestemte årsklassene.

2.3.4 International Tennis Federation (ITF)

ITF ble stiftet 1. mars i 1913. Etter at tennissporten utviklet seg på slutten av 1800-tallet og starten av 1900-tallet ble det etter hvert et tydelig behov for et internasjonalt organ i tennis. Lawn tennis var i sterk utvikling rundt om i verden, og det ble naturlig at de nasjonale forbundene som allerede var stiftet kom sammen for å vedta en universal standard for den stadig mer populære idretten. Representanter fra 12 nasjonale forbund deltok i konferansen som fant sted 1. mars 1913, da det som den gang het International Lawn Tennis Federation ble stiftet (ITF, u.å.c).

ITF er det regulerende organet innen internasjonal tennis, og har ansvaret for følgende fem hovedområder: *Administrasjon og regulering; Organisering av internasjonale konkurranser* (ITF Junior Circuit, ITF Men's and Women's Circuit, ITF Seniors Circuit, ITF Beach Tennis Tour, Uniqlø Wheelchair Tennis Tour Davis Cup og Hopman Cup); *Strukturering av spillet og de ulike tourene* (som akkurat ble nevnt); *Utvikling av spillet; Promotering av spillet* (ITF, u.å.d)

2.3.5 Association of Tennis Professionals (ATP)

ATP er organisasjonen som styrer de fleste store profesjonelle turneringene i herretennis. Det er en kommersiell organisasjon og hovedoppgaven er å ivareta spillernes interesser. Verdensranking for herrer er i stor grad basert på poeng fra turneringer i regi av ATP, såkalte ATP poeng. Det finnes også noen andre konkurranser i tennis, utenom de ATP kontrollerer, som gir ATP poeng, arrangert av ITF (nevnt tidligere). Dette gjelder i senere år også OL og Davis Cup (på øverste nivå) som nå gir ATP poeng. Sist, men ikke minst så gjelder det de fire Grand Slam turneringene som jeg har beskrevet tidligere (ATP, u.å.).

ATP ble stiftet i 1968. Dette blir ansett for året da tennis ble profesjonalisert. Før den tid var det ITF som i større grad styrte profesjonell tennis. Det øverste organet i ATP er Board of Directors der blant annet representanter for spillerne er med. I 2015 består ATP touren av 62 turneringer i 31 ulike land. Disse turneringene er inndelt i ulike kategorier, rangert etter antall ranking poeng og størrelsen på pengepremiene. Sesongen starter rundt nyttår og varer til ute i november da det er et sluttspill for de åtte spillerne som har samlet mest poeng i løpet av sesongen. Stort sett alle turneringene på ATP touren er av tradisjonelt format med tablåer og utslagsspill. Størrelsen på tablåene varierer fra 28-128 spillere.

2.3.6 Womens Tennis Association (WTA)

WTA ble stiftet i 1993 og er organisasjonen som styrer det store profesjonelle turneringene i dametennis. Den er kommersiell og har til oppgave å ivareta spillernes interesser (WTA, u.å.). WTA har på mange måter samme rolle for dametennis som ATP har for herretennis, og derfor utelater jeg noen detaljer for å unngå repetisjon.

WTA er globalt ledende når det gjelder profesjonell idrett for kvinner. Over 2500 spillere fra 92 ulike nasjoner konkurrerer i år om til sammen over en milliard norske kroner. WTA touren består av 55 turneringer i 33 ulike land, og bortimot 5,4 millioner fans var tilstede på de ulike arrangementene i 2014. Sesongen starter rundt nyttår og varer ut oktober og har en liknende oppbygning som ATP touren med turneringer av ulike kategorier som gir et visst antall rankingpoeng og premiepenger.

2.4 Tradisjonelle formater og konkurranseformer

Det tradisjonelle turneringsformatet i tennis er tablåer. Vinner man går man videre, taper man så er man slått ut. Det er ulike størrelser på tablåer etter størrelsen på turneringene, og vanlige størrelser på tablåer varierer fra 28-128 spillere. Seeding er aktuelt i de fleste tablåer. Tanken bak seeding er at man unngår at de beste spillerne møtes i tidlige runder, og det er også en slags belønning for å gjort det bra i flere turneringer over tid.

Kampene i et tradisjonelt format blir spilt i enten best av tre eller best av fem sett. Det vanlige er best av tre sett, unntakene har jeg nevnt tidligere. Hvert sett blir spilt først til seks games, men man må vinne med to. Dette er fordi serveren ofte gir en viktig fordel i tennis. Blir det 5-5 spilles settet til syv, og slik gikk det videre til en av spillerne vant med to games. Her har det skjedd litt endringer, noe jeg straks kommer tilbake til.

Davis Cup er nok det mest tradisjonelle lagformatet i herretennis. Her spilles fire singlekamper og en doublekamp mellom ulike nasjoner. Vinneren av tre kamper eller mer sammenlagt går videre. Her blir det benyttet best av fem sett inntil lagkampen er avgjort.

2.5 Tiebreaket – Jimmy Van Allen

En årsak til at jeg innledningsvis ville spørre deg om hvilket tennisnavn som dukket opp først i ditt hode er at jeg tviler på at det navnet var Jimmy Van Alen. Han har ikke vunnet 17 Grand Slam titler som Roger Federer, eller vunnet på Roland Garros ni av de ti siste årene som Rafael Nadal. Jimmy Van Alen var en amerikaner som levde fra 1902-1991, og var mannen som for 50 år siden oppfant tiebreaket i tennis (International Tennis Hall of Fame, u.å.). Et tiebreak i tennis spilles for øvrig på stillingen 6-6 i games, først til syv poeng og man må vinne med to.

Hovedhensikten med tiebreaket er altså å korte ned settene og kampene i tennis. Dette kom i tillegg i fokus allerede for 50 år siden. Tiebreaket er nok den mest vesentlige endringen i konkurranseformatet i topptennisen fra Wimbledon ble arrangert for første gang i 1877 og frem til i dag. Flere av mine informanter omtaler også tiebreaket som den største endringen.

2.6 Nyere formater og konkurranseformer. Hva har endret seg?

Tid i relasjon til konkurranser i tennis er også noe jeg lovte å komme tilbake til, og var hovedårsaken til at tiebreaket har blitt tatt i bruk. I ti-årene etter tiebreaket ble oppfunnet og frem til i dag har tid fortsatt vært et svært aktuelt tema i tennissporten, kanskje det aller mest diskuterte temaet i sammenheng med mulige endringer av konkurranseformatene. I tillegg til tiebreaket har det også blitt innført en del endringer på alle nivåer. I tennis bytter man side på ulikt antall spilte games, og spillerne har normalt 90 sekunders pause i sidebyttet. For noen år siden ble pausen mellom første og andre game kuttet bort. I double har de innført et såkalt supertiebreak i stedet for et avgjørende 3. sett. Det blir spilt først til ti poeng, der man må vinne med to. Dette benyttes altså helt på øverste nivå i double, unntatt i Grand Slam og noen få andre konkurranser. Super-tiebreaket ble innført i år 2000. En viktig årsak bak dette nye formatet var at de hadde begynt å spille tiebreak i stedet for tredje sett i noen konkurranser, særlig i double. Da serveren har mye å si i tennis, kanskje særlig i double, så mente mange det slo urettferdig ut å spille ett tiebreak først til 7 poeng for å kåre en vinner. Derfor fant ITF en løsning med det vi nå kaller et super-tiebreak, eller match-tiebreak (Pollard & Noble, 2002).

I nasjonale konkurranser på ulike nivåer har det skjedd flere og større endringer med konkurransene. De originale formatene eksisterer i stor grad fortsatt også der, men nye formater har også blitt tatt i bruk. Ett viktig poenget med nye formater har i stor grad vært å finne løsninger der flere får spilt mer. Eksempler her er gruppespill og ulike former for feed-in tablåer der man er garantert minst to kamper selv om man taper den første. Kortere kamper og ulike lagformater er også tatt i bruk. Fellesnevneren for mange av disse nye konkurranseformene er at det ofte er litt opp til arrangøren. Dette betyr at nye formater eksisterer i stor grad, men blir ikke alltid gjennomført i praksis. Årsaker til dette kan være flere. Noe synes det er enklere å arrangere konkurranser med

de tradisjonelle formatene. Det er også slik at for eksempel gruppespill kan kreve større banekapasitet for et gitt antall spillere en tablå, noe som kan by på problemer for eksempel innendørs i Norge der baner er mangelvare.

2.6.1 SEB Cup og World Team Tennis

For å belyse noen av endringene som har skjedd vil jeg komme med to eksempler som til sammen dekker mange av de endringen vi har sett innen tenniskonkurranser på en rimelig god måte. En av turneringsformene er et eksempel fra Norge, og det andre eksemplet er fra internasjonal tennis.

SEB Cup er Navnet på en turnering i regi av NTF. Det er en turnering for jenter og gutter under 12 og under 14 år (NTF, u.å.b). Jeg vil bruke u. 12 turneringen som et eksempel i denne sammenhengen. Det er gruppespill med kortere kamper innledningsvis. Etter tre kamper hver dannes nye grupper der spillerne kommer i gruppe med andre spillere som fikk samme plassering i de andre gruppene. Etter at kampene i runde to av gruppespillet er gjennomført får de igjen en plassering, og møter til slutt en annen spiller ut i fra plasseringen i en full kamp. På denne måten får alle gjennomføre en rekke kamper, de får spille mange av kampene mot spillere på ganske jevnt nivå, og de får også prøve seg i både kortere og lengre kamper.

World Team Tennis (WTT) er et profesjonelt konsept som spilles i USA. Det er en slags liga basert på mange av de samme prinsippene som de ulike profesjonelle lagsportene i USA og Canada. Det er et lagformat der lagene er inndelt i grupper, eller som de kaller det i USA «conferances». De ulike lagene i samme conferance spiller mot hverandre gjennom sommeren, og vinnerne går til et sluttspill. Hvert lag består av minst to kvinner og to menn. Hvem som spiller på hvilket lag har utgangspunkt i et såkalt draft system der spillere blir valgt (World Team Tennis, u.å.). I hver lagkamp blir det spilt fem kamper. I motsetning til andre, mer tradisjonelle lagkamp-formater så teller ikke kampseiere. Det er antall games totalt som teller. De fem kampene som blir spilt er en dame- og herre singel, en dame- og herredouble samt en mixdouble. Formatet er kortere enn tradisjonelle kamper på flere måter. De blir spilt først til 4 games med et eventuelt tiebreak først til fem poeng om det står 4-4. Det spilles no-let (poenget går selv om serveren er nær nett) og no-ad, som betyr at man kan vinne gamene med ett poengs margin. Gamene laget vinner i de ulike kampene blir lagt sammen, og laget som

vinner flest games til sammen vinner lagkampen. Det er også slik at for å avslutte lagkampen må man vinne siste gamet, noe som betyr at laget som ligger bak før siste kamp alltid vil ha en sjans til å komme tilbake (World Team Tennis, u.å.). Formatet gir kortere kamper, flere avgjørende poeng og laget står i hovedfokus.

2.6.2 Play & Stay - ROG

I tennis har det blitt mer vanlig de siste årene å bruke tilpasset utstyr til barn og nybegynnere for at man lettere kan lære en idrett som for mange kan være vanskelig å mestre. Tidligere har jeg nevnt at en av oppgavene til ITF er å utvikle tennis gjennom ulike programmer. Play & Stay er vel kanskje et av de bedre eksemplene på et slikt program, og et vellykket initiativ fra ITF for å hjelpe tennisporten videre. ROG står for red, orange og green, og er tennisballer med mindre kompresjon enn de vanlige ballene. Play & Stay er altså et program som ITF introduserte for å tilpasse tennis i større grad til barn og nybegynnere, først og fremst ved at ballen spretter saktere. Størrelsen på banen og høyden på nettet blir også tilpasset slik at spillet passer bedre til fysikken til små barn. Årsaken til at jeg kort ville presentere Play & Stay og ROG er at det gir en del nye muligheter til arrangere konkurranser der man tar hensyn til nivå. I Norge har NTF lansert dette, og mange av klubbene benytter seg per i dag av Play & Stay og ROG når barn og nybegynnere lærer tennis. Ett spennende turneringskonsept for barn har også blitt introdusert i tilknytning til dette, nemlig Red- Orange- og Green-tour.

Tabell 1: Oversikt over turneringer med beskrivelse av målgruppe, format hvem som er arrangør samt ansvarlig organ for respektive turneringer

Turnering	Deltakere	Format	Arrangør	Ansvarlig organ
ROG-tour	Barn 5-12år	-korte kamper -lag -gruppe	Samarbeidsklubb	Samarbeidsklubbene med støtte fra NTF
Norgescup Junior	Barn/unge 13-18år	Tablå og gruppespill	Klubber	NTF
NM og GP senior	Voksne og eldre juniorer	Tablå	NTF/klubber	NTF
ITF/TE-internasjonale juniorturneringer	Satsende barn og unge, 13-18	Tablå	Klubber (støtte fra NTF)	ITF -> u.18, TE u.14 & u.16 (I Europa)
ITF Pro Circuit	Profesjonelle / semi-profesjonelle	Tablå	Profesjonelle arrangører	ITF
ATP/WTA turneringer	Profesjonelle menn og kvinner	Tablå	Profesjonelle arrangører	ATP/WTA
Grand Slam	Profesjonelle menn og kvinner	Tablå	Nasjonalt forbund	ITF
Davis Cup/ Fed Cup	De beste av de profesjonelle, menn og kvinner	Lagkamp	Vertsland	ITF

I resultat- og diskusjonsdelen av denne oppgaven vil de ulike konkurransen i **Tabell 1** være sentrale. Det vil bli mest fokus på de konkurransene som informantene var opptatt av og hadde oppfatninger om. Dette gjelder i hovedsak følgende konkurranser: ROG-tour, Norgescup junior, GP senior, ATP og WTA turneringer og Grand Slam turneringene. Det vil også bli et fokus på lagformater i tenniskonkurranser, der Davis Cup blir nevnt.

3. Teori

Teorikapitlet i en oppgave skal belyse empirien. For å gjøre forskningen og oppgaven mer interessant og for å få frem noe som hverdagsbetraktninger ikke gjør, vil teorien belyse empirien på en vitenskapelig måte (Førland, 1996). Slik tilfører teorikapitlet oppgaven en egen, viktig dimensjon. Teorien danner et grunnlag for å analysere dataene som blir innhentet, og man kan da bruke teorien sammen med dataene for å svare på studiens problemstillinger (Førland, 1996). Det er naturlig nok viktig å velge relevant teori, og det er viktig å ha det teoretiske perspektivet i bakhodet når man samler inn dataene. Å ha det teoretiske rammeverket i tankene kan hjelpe forskeren, i min situasjon under dybdeintervjuene, til å stille gode oppfølgingsspørsmål underveis. Dermed kan klarhet rundt det teoretiske rammeverket bidra til at forskeren innhenter mest mulig relevante data.

Det teoretiske rammeverket jeg har valgt for denne oppgaven er sensemaking teori. Så hva er egentlig sensemaking? Dette er et spørsmål som ikke er lett å besvare på noen få setninger, da teorien har vært under utvikling siden tidlig på 1970-tallet, og fremdeles er under utvikling. Kontinuerlig utvikling og endring har i seg selv en sentral plass i sensemaking, noe jeg kommer tilbake til senere i dette kapitlet.

3.1 Sensemaking teori

Sensemaking er en prosess der mennesker gir mening til erfaring (Weick, 1995). Liknende prosesser har blitt studert i ulike fagfelt i århundrer, men uttrykket «sensemaking» er i hovedsak tilknyttet tre egne, men relaterte forskningsområder fra starten av 1970-tallet. De tre forskningsområdene er; organisasjonsteori, informasjonsvitenskap og «human-computer interaction», altså grensesnittet eller kommunikasjonen mellom mennesker og datamaskiner (Psychology Wiki, u.å.). Det er førstnevnte, altså organisasjonsteori jeg vil presentere nærmere i dette kapitlet, da det er der jeg finner mest relevans for min studie.

Det finnes ofte flere forskjellige definisjoner for ulike uttrykk og begreper.

Sensemaking er intet unntak. For å forklare hva sensemaking er vil jeg gjennom teorikapitlet henvise til noen definisjoner og forklaringer som jeg synes belyser sensemaking på en god og lettfattat måte.

Sensemaking er evnen eller forsøket på å forstå en kompleks situasjon. Enda mer eksakt så er sensemaking prosessen der man skaper forståelse i situasjoner i gitte omgivelser og en forståelse av utfordrende situasjoner, for så å kunne ta avgjørelser. Det er en pågående prosess der man søker etter å forstå sammenhenger (som kan være mellom mennesker, steder og hendelser) for å prøve å forutse kursen videre og handle deretter (Klein, Moon & Hoffman, 2006).

Sensemaking handler altså om å forsøke å gi forståelse til komplekse eller tvetydige situasjoner, og bruke denne forståelsen til å ta avgjørelser. I denne oppgaven ønsker jeg å bruke forståelsen til mine informanter i søken etter å finne en best mulig vei for konkurranser i tennis i årene som kommer. Informantene har alle en bred bakgrunn innenfor tennis, og har deltatt i, fulgt med på og vært med på å arrangere konkurranser i tennis i en årrekke. Derfor har de en god forståelse og innsikt som gjør at de kan belyse og være med på å besvare mine problemstillinger. Resultatene jeg kommer frem til i denne oppgaven vil kanskje ikke i seg selv utløse avgjørelser for hvordan konkurranser i tennis skal utvikles i årene som kommer, men forståelsen til mine informanter, sett i sammenheng med litteratur jeg vil presentere i diskusjonskapitlet, vil kunne gi meg et grunnlag for å komme med noen forslag til veien videre.

Weber og Glynn (2006) forklarer at det er tre hovedfaser i en sensemaking prosess: oppfatninger, fortolkninger og handlinger. Mitt utgangspunkt er å lytte til mine informanter sine oppfatninger og fortolkninger av konkurranser i tennis, for så å komme med noen forslag til hvordan konkurransene kan utvikles. Gephart (1993) beskriver sensemaking som en pågående prosess som beskriver og gir mening til en sosial verden. Sensemaking handler altså i stor grad om mennesker. Gjennom sosiale prosesser, enten det er samtaler, forhandlinger, rykter, utveksling av historier eller annen form for sosial interaksjon gir mennesker mening til ulike situasjoner.

3.1.1 Sensemaking – organisasjonsteori

Når det er snakk om sensemaking så er det ett navn som er særlig gjengående i litteraturen, Karl E. Weick. Han har dannet et teoretisk rammeverk for sensemaking innen organisasjonsteori. Sensemaking har mye av sitt grunnlag fra ulike case-studier, der Weick utforsker komplekse situasjoner for å få en forståelse av hvordan mennesker forsøkte å finne mening ut av tilsynelatende motstridende informasjon. Det meste av

arbeidet til Weick har han gjort i organisasjoner i offentlig sektor men han har også sett noe på kommersielle organisasjoner (Weick, 2006).

«The basic idea of sensemaking is that reality is an ongoing accomplishment that emerges from efforts to create order and make retrospective sense of what occurs (Weick, 1993, s. 635). Her bruker Weick noen nøkkelord som er helt sentrale i sensemaking. «Ongoing», som nevnt tidligere i dette kapittelet, så står kontinuerlig endring og utvikling helt sentralt i sensemaking. «Retrospective,» har med viktigheten av tidligere erfaringer når man skal ta avgjørelser for fremtiden. Dette er to av flere sentrale begreper innen sensemaking som jeg i de følgende avsnittene skal komme nærmere tilbake til.

3.2 Oppfatning, fortolkning og handling – og syv forklarende egenskaper

Jeg nevnte at det ikke er lett å forklare hva sensemaking er med noen få setninger. Weick (1995) legger frem syv egenskaper innen sensemaking. Disse egenskapene blir presentert for å forklare hva sensemaking er, hvordan det fungerer og på hvilke områder sensemaking kan fungere mindre bra. I sensemaking, og i alle disse syv egenskapene står menneskers oppfatninger, fortolkninger og handlinger helt sentralt (Weick, 1995). Mine informanter sine oppfatninger og fortolkninger av dagens konkurranser i tennis og hvordan disse eventuelt bør endres og utvikles står helt sentralt i denne oppgaven, og kan danne et grunnlag for handlinger for fremtiden. Weick (1995) forklarer at vi alle gir mening i det daglige, både når vi står overfor nye situasjoner, og når noe vi kjenner fra før endrer seg. De syv egenskapene som Weick (1995) presenterer er: bakgrunn i identitetskonstruksjon, retrospektiv, fortolkning påvirket av omgivelser, sosial, pågående/kontinuerlig, små hendelser blir tillagt stor verdi, drevet av troverdighet snarere enn nøyaktighet.

3.2.1 Bakgrunn i identitetskonstruksjon

Hvordan kan jeg vite hva jeg tror før jeg ser hva jeg sier, spør Weick (1995) ironisk. Sensemaking begynner med individet og meningen som individet får ut av en situasjon. Denne diskusjonen med seg selv er det første steget på vei mot å gi mening sammen med andre. Sensemaking er en kompleks prosess der individet definerer seg selv gjennom interaksjon med andre (Weick, 1995). Måten man oppfatter, fortolker og

handler kommer av egen identitet. Sensemaking handler om å forstå personen som oppfatter en hendelse eller situasjon. I historien om brannmennene fra «The Mann Gulch» gir Weick (1993) oss eksempler på hvordan folk med ulik identitet og bakgrunn løser de problemene som oppstår i en meget stressende situasjon. Likt utstyr og redskaper er en del av deres felles identitet som brannmenn, men da de blir tvunget til å forlate utstyret i forsøk på å flykte fra flammene står de igjen som enkeltindivider. De står da igjen med sin egen identitet, sine egne rammer og erfaringer, som gjennom måten de løser situasjonen viser seg å være helt forskjellig. De oppfatter den farlige situasjonen som har oppstått, fortolker den etter hvert på hver sin måte og handler deretter på hver sin måte. I mitt studie ønsker jeg å finne svar på hvordan konkurranser bør arrangeres i årene som kommer. Jeg har gjort dybdeintervjuer med mine informanter for å få innsikt i hvordan de oppfatter konkurranser i dag, og gjennom deres fortolkninger sett i lys av annen relevant litteratur innenfor samme området kan jeg foreslå mulige handlinger for å gjøre konkurransene enda mer interessante for spillere, publikum og andre interessenter i årene som kommer. Derfor er mine informanter sin identitet naturlig nok viktig å beskrive, da det har direkte virkning på svarene jeg får i mine intervjuer og dermed på resultatene jeg kommer frem til. En beskrivelse av mine informanter vil jeg komme tilbake til i metode-kapittelet.

Ser vi identitet i sammenheng med sensemaking sitt perspektiv på organisasjoner, så kan en organisasjon som skal beslutte i fellesskap, i større eller mindre grad oppnå ulike individuelle forståelser. Det er individene og deres identitet og oppfatninger som danner organisasjonen og som i fellesskap kommer frem til besluttende handlinger (Weick, 1995). Det er også slik at hvert enkelt individ har, i sensemaking sammenheng, mange ulike identiteter. Identitetskonstruksjon er nært knyttet opp mot omgivelsene man er en del av og man har ulike identiteter i ulike sammenhenger, som for eksempel på jobb, i idrettslaget eller i sosiale sammenhenger med venner (Weick, 1995).

3.2.2 Retrospektiv

Etter en viss tid vil man se tilbake og reflektere over ulike prosesser (Weick, 1995). Weick (1995) forklarer at handlinger er et resultat av mennesker sine oppfatninger og hvordan de har fortolket ulike situasjoner, som igjen har sammenheng med deres identitet som er formet over tid. For å forstå en handling må man altså se tilbake i tid. Man må se på hvordan de aktuelle personene har tilegnet seg sin identitet og sine

oppfatninger, som igjen er grunnlaget for handlingene. På denne måten er sensemaking retrospektiv. Tidligere har jeg nevnt at sensemaking er en pågående prosess. Selv om verden er i stadig endring så er det fortsatt viktig å se seg tilbake for å finne den beste veien videre. Det er nettopp dette tilbakeblikket som har en sentral plass i sensemaking, og som er med på å forklare hvordan man kommer frem til best mulig handlinger når man står overfor nye komplekse situasjoner (Weick, 1995). I min studie er det dermed viktig å ha historien om tennis og dens konkurranser i bakhodet når man ønsker å finne den beste veien videre. Det er også avgjørende at informantene har mange erfaringer å se tilbake på for at de kan ha et best mulig grunnlag til å svare på hvordan de mener fremtidens konkurranser kan se ut. Fortiden er med på å skape fremtiden. «Sensemaking involves the ongoing retrospective development of plausible images that rationalized what people are doing» (Weick, Sutcliffe & Obstfeld, 2005, s. 409).

Starbuck & Milliken (1988) understreker også et viktig poeng når de forklarer at tilbakeblikk kan få fortiden til å virke enklere å forstå enn nåtid eller fremtid, men tilbakeblikk vil likevel ikke gjøre fortiden helt klar og gjennomsynlig. Ulike individer vil fortsatt kunne fortolke fortiden og de erfaringene man sitter igjen med på ulike måter.

3.2.3 Fortolkning påvirket av omgivelser

Som Weick (1995) forklarer så er sensemaking en kombinasjon av deltakelse og viten. Individer er en del av og deltar i sine omgivelser. På samme tid som de er deltakende i omgivelsene, så finner de mening og danner seg oppfatninger av omgivelsene (Weick, 1995). «Enactive of the environment suggest that sensemaking is about making sense of an experience within our environment» (Mills, Thurlow & Mills, 2010, s. 185). Weick (1995) forklarer videre at sensemakeren danner omgivelsene og omgivelsene på sin side danner sensemakeren. Ut ifra denne forståelsen vil aldri individer kunne være fullstendig nøytrale eller objektive når det gjelder dem selv og deres sensemaking prosess.

Sett i sammenheng med min studie så er for eksempel verdens beste tennisspillere en del av Wimbledon turneringen, og Wimbledon er med å påvirker tennisspillerne. Tennisspillerne på sin side kan ha ulike oppfatninger om hvordan turneringen blir arrangert, om det å spille best av fem sett og liknende, men vil aldri kunne være fullstendig nøytrale når det gjelder sensemaking-prosessen rundt Wimbledon turningen

da de er en del av den selv. Når det er sagt så er ikke fullstendig nøytralitet det man søker etter i sensemaking, da man jo nettopp er ute etter fortolkningene til personer som har oppfatninger og erfaringer på det aktuelle området man ønsker å studere. Videre så er det også verdt å nevne at tennisspillernes fortolkning av for eksempel reglene og turneringsformatet i Wimbledon ikke ville vært aktuelt å diskutere før Wimbledon ble arrangert og reglene introdusert. Det jeg sikter til her er at arrangørene startet å arrangere Wimbledon, og dermed en omgivelse for noen av verdens beste tennisspillere å ta del i, og etablere sin egen sensemaking rundt alt som har med turneringen å gjøre. Fordi tennisspillerne selv skaper sine omgivelser vil de være med å prege omgivelsene på godt og ondt (Weick, 1995).

3.2.4 Sosial

Sensemaking er en sosial prosess. Hva en person gjør har en sammenheng med relasjoner til andre mennesker (Weick, 1995). Som jeg så vidt har nevnt tidligere så er det essensielt i sensemaking at en organisasjon blir sett på som et resultat av alle individene som er en del av organisasjonen, fremfor å fokusere på selve organisasjonen som en enhet. Individene er med på å påvirke og danner et nettverk av like eller ulike oppfatninger og meninger, som igjen danner grunnlag for handlinger. Noen individer har naturlig nok større påvirkning enn andre, og hvordan hver og enkelt evner å få gjennom sin fortolkning blir avgjørende for valgene organisasjonen gjør, og den organisasjonskulturen som oppstår. Som Weick (1995) forklarer så er sensemaking både en individuell og en sosial aktivitet på samme tid. Sensemaking erkjenner viktigheten av de sosiale omgivelsene, da folk påvirker hverandre.

Som Weick skriver, «Sense may be in the eye of the beholder, but beholders vote and the majority rules» (Weick, 1995, s. 6). Weber & Glynn (2006) forklarer at organisasjonen farger sensemaking ved å gi sosiale hint, og gjennom ulike prosesser for tilbakemeldinger. Weick (1995) forklarer videre at nettverket av ulike identiteter er med på prege oppfatningene og fortolkningene til hver enkelt. I denne studien vil det da være interessant å se litt nærmere på de sosiale omgivelsene som er med på å prege mine informanter, og dette er også en grunn til at jeg synes det var relevant å snakke med folk som har litt ulike roller inne norsk tennis og som til daglig har ulike sosiale omgivelser.

3.2.5 Pågående/kontinuerlig

«Sensemaking never starts. The reason it never starts is that pure duration never stops» (Weick, 1995, s. 43). Sensemakeren kan bare leve i nuet, og sensemaking er altså en pågående prosess. Dermed er tennisspillere, ledere og trenere i klubber, ansatte i tennisforbund og andre tennisorganisasjoner alltid i en form for sensemaking-prosess. Forslag til nye regler og ulike turneringsformater er ikke noe nytt i seg selv, og det er noe alle mine informanter har hørt om tidligere. Dermed har de gjort seg noen oppfatninger om dette, samtidig som det stadig blir introdusert nye forslag og alternativer på dette området. Dermed vil deres fortolkninger rundt konkurranser i tennis kunne endre seg kontinuerlig da stadig ny informasjon og nye erfaringer vil kunne være med å prege fortolkningene. I relasjon til mitt studie vil det si at når mine informanter bruker sensemaking når de evaluerer ulike konkurranser i tennis, så fortsetter de på mange måter en sensemaking-prosess som allerede har vært i gang, da mange av disse konkurransene har blitt arrangert i en årrekke allerede. Gephart (1993) beskriver, som nevnt sensemaking som en pågående prosess som beskriver og gir mening til en sosial verden. Vårt daglige liv stimulerer til sensemaking, og årsaken til at vi blir utfordret til å danne oss oppfatninger og finne betydning i det som skjer rundt oss er at det oppstår gap, eller ulike problemer. Weick (2006) forklarer dette ved å skrive at forstyrrelser og inkonsekvente, utfordrende situasjoner er det som får oss til å oppfatte og starte sensemaking-prosesser.

3.2.6 Små hendelser blir tillagt stor verdi

På engelsk blir dette punktet omtalt som «focused on and by extracted cues» (Weick, 1995). Følgende sitat synes jeg beskriver dette på en god måte; «*Extracted cues are simple structures which people develop a larger sense of what may be occurring*» (Weick, 1995, s. 50). Weick (1995) forklarer videre at forståelsen av omgivelser leder oss mot å spørre hvordan en situasjon oppstår, fremfor å spørre hvorfor en handling ble utført. På denne måten kan man identifisere små hendelser, eller «cues» som påvirket sensemaking prosessen. Omgivelsene sørger ikke bare for disse små hendelsene, men gir oss mønstre for å oppfatte og fortolke dem. Konteksten og omgivelsene hjelper til med å finne ut i hvilken retning mennesker retter sitt fokus, og hvor de små hendelsene man tillegger stor verdi kommer fra. Omgivelsene er altså helt avgjørende for dette punktet i sensemaking (Weick, 1995).

For å prøve å forklare dette gjennom et dagligdags eksempel kan man forestille seg at man sitter med en fler-svarsoppgave på skolen. Du ser på svarene, men du vet ikke hva som er rett. Allikevel er det ett svar som stikker seg frem på grunn av konteksten i oppgaven, og dermed velger du det alternativet. I sensemaking kan dette egentlig være både positivt og negativt, men det er uansett en del av denne teorien. Personlig har jeg for eksempel lagt merke til at det har blitt skrevet en del om ulike formater i tennisturneringer, og nye konkurranseformer har blitt testet ut. En mulig måte å tolke dette på er at det originale formatet i tenniskonkurranser er i ferd med å bli utdatert, og at man trenger forandringer. Fordi jeg spiller tennis, jobber med tennis, og er generelt opptatt av tennis, så får jeg med meg mye av det som skjer i tennisverden. Mine omgivelser er dermed avgjørende for at jeg oppfatter disse nyhetene. Samtidig så må jeg være åpen for at kanskje jeg tillegger noen av de nyhetene jeg får med meg for stor vekt, og at for eksempel de originale turneringsformatene i tennis vil bestå.

Gjennom livet blir vi utsatt for mange små og store hendelser, og vi greier ikke engang å legge merke til alt. Mye filtreres bort, mens det man legger merke til har en sammenheng med hva man interesserer seg for. Interesser vil da bidra til at underbevisstheten gjør at man tillegger noen små hendelser mye verdi, mens andre hendelser blir filtrert bort (Weick, 1995).

3.2.7 Drevet av troverdighet snarere enn nøyaktighet

Weick (1995) sitt syvende punkt i forklaringen av sensemaking sier at troverdighet står sentralt i sensemaking, faktisk sterkere enn nøyaktighet. Dette henger tett sammen med foregående punkt. Når man finner signaler som støtter oppfattelsen i en viss kontekst, så kan det medføre at man eliminerer, eller i hvert fall forvrenger det som er nøyaktig. Dette kan kanskje høres ut som en negativ karakteristikk, men, som Weick (1995) forklarer, så er ikke målet med sensemaking prosessen nøyaktighet. Sensemaking søker troverdighet, sammenheng og nyskapende tenkning når man står overfor ulike utfordrende situasjoner.

Sensemaking er, som nevnt, en pågående prosess. Ofte kan dermed tid være en knapp ressurs, man ønsker seg kanskje oppfatninger, fortolkninger og handlinger nå. Eller som i «Mann Gulch» eksempelet, der man rett og slett ble tvunget å handle nå fordi livet stod i fare. Dermed foretrekker sensemaking troverdighet fremfor nøyaktighet (Weick,

1995). Sensemaking handler jo også om å finne frem til best mulig handlinger for fremtiden. I min studie blir informantene spurt om hvordan konkurranser i tennis bør se ut i fremtiden. De kan mye om tennis, mener mye om tennis, men de vet ikke nøyaktig hvordan fremtiden vil se ut. De prøver å hjelpe meg med å fylle gapet mellom «nå og fremtiden» gjennom sine fortolkninger, og på en måte kan man si at de blir spurt om å spå hva som er best å gjøre i årene som kommer. Jeg spør altså ikke nødvendigvis om nøyaktighet, men får deres oppfatninger av mulige løsninger. Å spørre ATP om hvilke regelendringer som er vedtatt for i år ute på touren vil derfor være mindre relevant i sensemaking. Dette forklarer Weick (1995) da han skriver at nøyaktighet er mer relevant for noe kortvarig og for spesifikke spørsmål enn for globale omstendigheter. En annen måte å forklare dette på er at sensemakeren må vite nok om det aktuelle temaet, men ikke for mye (Weick, 1995).

For å koble dette punktet sammen med retrospektiv, så har mennesker en tendens til å koble dagens hendelser med tidligere hendelser når de danner seg oppfatninger, og bygger dermed dagens sensemaking på fortiden. Selv om fortiden kan være et nyttig redskap for å spå fremtiden, så gir den ikke nøyaktige svar for hva som vil skje. Her finnes det utallige eksempler jeg kan fremheve. Ett eksempel er økonomiske modeller, som mange bruker for å spå utviklingen i økonomien fremover. Disse modellene vil i mange tilfeller kunne gi interessante fremstillinger på mulige scenarioer, og økonomer med god kjennskap til fortiden vil kunne gi et interessant sensemaking perspektiv om hvordan de fortolker fremtiden. Likevel vet jo alle aktive investorer at fortiden ikke kan gi oss et nøyaktig svar på hvordan fremtiden vil bli. En annen måte å forklare troverdighet fremfor nøyaktighet på er at mennesker har en tendens til å være late. Det jeg sikter til her er at om vi for eksempel har funnet et svar på et spørsmål så er det fort gjort å stoppe og lete. Alternativer vil kanskje da ikke bli utforsket, og vi vet kanskje bare «halve sannheten».

Disse syv punktene som Weick (1995) presenterer synes jeg gir en god forklaring på hva sensemaking er og har forhåpentligvis gitt deg, som leser, en god forståelse av sensemaking. Omgivelsene til hver enkelt person eller organisasjon, som sensemaker, er med på å forklare hvorfor ulike situasjoner og utfordringer blir fortolket slik de gjør av hver enkelt. For å kunne forstå egne eller andres valg og fortolkninger må man se seg tilbake. Man må se på de ulike erfaringene og oppfatningene man har gjort seg, som på

sin side har bidratt til å forme deg som person og de fortolkningene og valgene man gjør i sine omgivelser. I dette studiet vil jeg bruke sensemaking teori, og fokusere på de syv egenskapene som Weick (1995) presenterer til å se nærmere på sensemaking-prosesser innen norsk tennis. Jeg vil analysere svarene til mine informanter i lys av disse syv punktene, i tillegg til annen aktuell litteratur som jeg vil introdusere i diskusjonskapittelet.

3.3 Oppsummering – sensemaking

Sensemaking ble altså satt på kartet fra tidlig på 1970-tallet. Karl Weick har et fokus på sensemaking i relasjon til organisasjonsteori. Det er de ulike menneskene, eller brikkene om du vil, som sammen utgjør organisasjonen de er en del av. Menneskenes oppfatninger og fortolkninger preger organisasjonenes handlinger og veivalg. På den andre siden så er vi mennesker en del av våre omgivelser, og disse omgivelsene er med på å prege oss når vi fortolker og finner løsninger (Weick, 1995). Det er gir også mening at Weick (1995) forklarer sensemaking i et sosialt perspektiv, og at det er pågående prosesser. Identitet er noe vi tilegner oss over tid, og som også kan endre seg over tid. Weick (1995) forklarer også hvorfor retrospektiv er sentralt i sensemaking. Vi tar jo med oss erfaringer gjennom hele livet, på godt og ondt.

Sensemaking kan brukes i ulike situasjoner og i ulike organisasjoner, også innen idrett. I diskusjonen i denne studien vil jeg bruke sensemaking for å prøve å forstå informantene sine oppfatninger og for å forstå hvorfor noen vektlegger visse temaer fremfor andre. Tanken er da at sensemaking kan bidra til en økt forståelse av funnene og på den måten gi studien en ekstra dimensjon.

4. Metode

Hensikten med dette metodekapittelet er å forklare hvorfor jeg har valgt nettopp den metoden jeg har gjort for denne studien, og hvordan valgt metode har blitt anvendt gjennom forskningsprosessen. Underveis vil jeg bringe inn litteratur som beskriver den aktuelle metoden, og på den måten underbygge mine valg. Viktige begreper som spiller en sentral rolle i metoden vil også bli presentert.

4.1 *Kvalitativ metode*

En metode er et redskap, middel og fremgangsmåte på veien mot å finne løsninger som bidrar til ny kunnskap. Metode kan kort og godt beskrives som veien mot målet (Holme & Solvang, 1996). I metodelæren skilles det mellom kvalitative og kvantitative metoder. De kvantitative metodene ønsker ofte å bruke målbare verdier. De kvalitative metodene er ofte representert i samfunnsvitenskapen, og tar for seg ikke-målbare verdier. Spørsmål som hva, hvordan og hvorfor står sentralt i kvalitativ forskning (Thomas, Nelson & Silverman, 2005).

I denne studien har jeg snakket med mennesker som har en sterk bakgrunn innen tennis, og har lyttet til deres fortolkninger av hvordan konkurranser i tennis fungerer, og hvordan de mener at konkurranser kan bli enda mer interessante fremover. Repstad (2007) forklarer at om man ønsker å avdekke det særegne, spesielle og subjektive hos sine informanter, så egner den kvalitative metoden seg godt. Mitt valg falt på kvalitativ metode da jeg var interessert i mine informanter sine fortolkninger, i tråd med det Repstad (2007) forklarer. Jeg synes kvalitativ metode også var det riktige valget med hensyn til det teoretiske rammeverket for denne oppgaven, da sensemaking også fokuserer på mennesker sine oppfatninger og fortolkninger.

4.2 *Utvalg*

Thagaard (2009) forklarer at man kan velge ut informanter basert på et strategisk utvalg, tilgjengelighetsutvalg eller snøballmetoden. I kvalitative studier er det også, som Huberman & Miles (2002) skriver, viktig at utvalget blir strategisk valgt med tanke på studiens problemstillinger. Mine kriterier for utvelgelsen var god kunnskap om tennis og konkurranser i tennis over tid. I tillegg ønsket jeg å snakke med mennesker med litt ulik bakgrunn, og som har ulike roller innen tennis i dag. Måten jeg gjorde det

strategiske utvalget på var ved å kontakte kandidater jeg mente egnet seg godt til å delta i studien. Alle jeg kontaktet har vært engasjert med tennis i mange år. De ble forespurt muntlig og før selve intervjuet signerte de samtykkeskjema (se vedlegg 1) for deltakelse i studien. Alle jeg kontaktet sa seg villige til å delta. Fordelen med et strategisk utvalg er at forskeren selv kan bestemme hvem som egner seg best til å delta i studien, og dermed kan sannsynligheten for å bli sittende igjen med informative og anvendelige svar øke (Thomas et al., 2005). Jeg intervjuet totalt åtte personer. Disse ble inndelt i tre ulike kategorier; to trenere, tre ledere og tre spillere. «Ledere» betyr i denne sammenheng innen tennis, enten i klubb eller Norges Tennisforbund (NTF). «Trenerne» jobber med tennis på heltid, som tennistrenere. «Spillere» betyr noen som tidligere har vært toppspillere, og konkurrert både nasjonalt og internasjonalt. Her vil jeg understreke at de jeg kaller spillere i denne studien ikke lenger er aktive i like stor grad som tidligere. Jeg synes det var interessant å ta med disse personene blant annet fordi jeg synes det var interessant å finne ut om deres fortolkninger til konkurranser har endret seg fra de var aktive selv til det de mener nå. Er man ute etter å innhente oppfatninger fra dagens unge spillere, vil dette være en mulig å se videre på i en annen studie. Alle informantene har imidlertid spilt mye tennis, og flere spiller fortsatt en del. Dermed er ikke nødvendigvis skille mellom de tre kategoriene så stort. De har dog noe ulike roller innen tennis på nåværende tidspunkt og jeg mener derfor det er hensiktsmessig å dele de inn i tildelte kategorier. Jeg vurderte å gjøre mellom åtte og ti intervjuer. Grunnen til at jeg endte opp med åtte var at jeg mottok mye informasjon om de aktuelle problemstillingene i løpet av disse intervjuene. I tillegg viste det seg at mye av de samme oppfatningene og fortolkningene gikk igjen, og jeg mente at det minsket behovet for ytterligere intervjuer. Tiden er også en faktor jeg måtte ta hensyn til, og jeg valgte da å holde meg til åtte informanter da jeg synes de svarene jeg fikk inneholdt nok innspill til å besvare problemstillingene på en god måte. Alle informantene er voksne personer, både kvinner og menn. Tre falt inn under kategorien «spillere», tre under «ledere» og to under «trenere.»

En årsak til at jeg valgte å dele informantene inn i tre kategorier har å gjøre med mitt valg av teoretisk rammeverk i denne studien. Jeg synes det var interessant å finne ut om personene med særlig sterk spillerbakgrunn hadde andre fortolkninger av konkurransene i tennis enn de andre, noe jeg kommer tilbake til i diskusjonskapittelet.

4.3 Kvalitativt forskningsintervju

Holme & Solvang (1996) beskriver kvalitativ metode som et begrep som brukes om følgende teknikker: Direkte observasjon, direkte deltaking, dokumentanalyse og respondent- og informantintervju. Min tilnærming til den kvalitative metoden er gjennom det Holme og Solvang (1991) her kaller informantintervju. Bruken av intervju kan bidra til en dyp og god forståelse av det temaet man forsker på. Det egner seg også godt når man ønsker å lære mer om opplevelser og meninger som ikke lar seg måle eller tallfeste (Grønmo, 1996). Min hovedkilde for innsamling av data er altså intervjuer, men også andre kilder danner grunnlaget for studien. I forkant av møtene med informantene leste jeg flere artikler som var til god hjelp ved planlegging og gjennomføring av intervjuene.

Kvalitative forskningsintervju egner seg altså godt innenfor kvalitativ metode, og som Kvale & Brinkman (2009) forklarer så er et intervju en samtale med struktur og formål. Det skiller seg fra andre, mer dagligdagse samtaler ved at det ikke er en likestilt, spontan samtale. Dette er fordi forskeren kontrollerer situasjonen og definerer de temaene som blir tatt opp (Kvale & Brinkmann, 2009). Repstad (2007) forklarer også dette ved å kalle forskningsintervjuet en profesjonell samtale. Meningsutvekslingen omhandler et tema som interesserer både informanten og forskeren, i dette tilfellet konkurranser i tennis. Mason (1996) forklarer også at om forskeren er interessert i mennesker sine erfaringer og forståelse, så er et kvalitativt intervju godt egnet. Oppfatninger, fortolkninger og kunnskap utveksles gjennom denne samtalen, eller intervjuet. For å få et godt utbytte ut av intervjuene er det vesentlig at forskeren er godt forberedt og har god kunnskap om det aktuelle temaet (Repstad, 2007). Personlig har jeg hatt en sterk interesse for tennis, og også tatt del i tenniskonkurranser i mange år. Dette gjør at jeg som forsker kan mye om det aktuelle teamet. Jeg har også valgt informanter som jeg vet kan mye og er svært interessert i temaet. Videre er det å utarbeide en god intervjuguide (se vedlegg 2) er en sentral forberedelse før selve intervjuet. Dette var en prosess jeg brukte litt tid på, da min problemstilling endret seg noe gjennom perioden jeg utarbeidet intervjuguiden. I tillegg ønsket jeg å ha det teoretiske rammeverket på plass når jeg skulle utforme spørsmålene.

Noe jeg var bevisst på da jeg utarbeidet intervjuguiden var at informantene skulle få mulighet til å uttrykke sine oppfatninger og fortolkninger av hvordan konkurranser i

tennis fungerer og hvordan de kan utvikles. Det var viktig at jeg som forsker stilte spørsmål som gjorde at de kunne hjelpe meg å besvare mine problemstillinger. Samtidig så ønsket jeg å høre hva de er mest opptatt av. Derfor valgte jeg å benytte meg av semistrukturerte forskningsintervjuer i studiet. Dette mener jeg er i tråd med det teoretiske rammeverket for denne studien, senesemaking, der nettopp informantenes oppfatninger og fortolkninger står i sentrum. I min intervjuguide startet jeg med noen ganske åpne spørsmål, der informantene blant annet ble bedt om å beskrive hvordan de oppfatter konkurranser i tennis. På denne måten kunne jeg få et inntrykk av hva de er mest opptatt av, og hva som interesserer dem mest. Dette åpnet for at det kunne dukke opp andre temaer enn de som var planlagt for intervjuet, noe som var interessant å fange opp som en del av studien. Ellers ble intervjuguiden utarbeidet med spørsmål i relasjon til de teamene jeg ville belyse for å kunne svare på mine forskningsspørsmål. På denne måten fungerte intervjuguiden som et hjelpemiddel for å innhente best mulige data, sett i lys av både de temaene jeg er interessert i og det teoretiske rammeverket.

Jeg la opp til at informantene fikk styre samtalen innenfor visse rammer. Resultatet av det ble at jeg satt igjen med noe ulike datasett på de ulike områdene, ettersom hva hver enkelt fokuserte mest på. I intervjuguiden tok jeg også med en del stikkord til oppfølgingsspørsmål (se vedlegg 3), slik at jeg kunne få mest mulig ut av de ulike temaene som informantene var opptatt av i relasjon til mine temaer. Det viste seg i praksis at informantene kom inn på flere av teamene jeg ønsket svar på allerede under de åpne spørsmålene i starten av intervjuet. Jeg var derfor ikke opptatt av rekkefølgen på spørsmålene fra min intervjuguide underveis, av den årsak at jeg ønsket å bevare god flyt i samtalen og la informantene dele mest mulig av sine fortolkninger om det de var opptatt av.

Før jeg startet selve intervjuene gjennomførte jeg også et pilotintervju som en del av forberedelsene. Jeg tok opp pilotintervjuet, så vel som de andre intervjuene, ved bruk av diktafon. Etter å ha gjennomført dette hørte jeg på båndopptaket for å lære av de feilene jeg gjorde. Det er fort gjort å stille ledende spørsmål underveis i samtalen, noe jeg prøvde å luke bort etter å ha hørt gjennom pilotintervjuet.

Intervjuene ble gjennomført på et sted ønsket av informantene selv som i syv av åtte tilfeller var på deres arbeidssted. Kvale & Brinkmann (2009) forklarer viktigheten av

det å skape et trygt rom, der informanten føler seg komfortabel og kan snakke fritt, noe som var en medvirkende årsak til at jeg møtte informantene på deres egen arbeidsplass. Det åttende intervjuet ble gjennomført over telefon på grunn av lang reisevei.

Alle intervjuene ble gjennomført i løpet av to uker. I forkant av intervjuet fikk informantene informasjon om temaet og forespurt om bruk av diktafon var i orden. De fikk ikke utdelt min intervjuguide med konkrete spørsmål. Årsaken til at jeg valgte å gjøre det slik var at jeg ønsket at de kunne gjøre seg noen tanker rundt temaet før selve intervjuet startet, samtidig som jeg ikke ville at de skulle bli for styrt ved å lese spørsmålene på forhånd. Dermed var det åpent for at de kunne ta opp temaer som interesserte dem gjennom intervjuet, uten at de kun fokuserte på spørsmålene de eventuelt hadde visst at de ville få. Gjennom det semistrukturerte formatet hadde jeg en intervjuguide med temaer og en rekkefølge på spørsmålene å forholde meg til.

Underveis i intervjuene lot jeg informantene snakke fritt, så lenge de holdt seg til temaer som var relevant for studiet. De fleste kom inn på flere av mine aktuelle temaer underveis, og det de ikke tok opp selv spurte jeg om der det passet i samtalen. Bruk av diktafon gjorde at jeg ikke trengte å notere ned mye underveis, men jeg gjorde noen få notater for å hjelpe meg selv med aktuelle oppfølgingsspørsmål. Det var en lett og ledig atmosfære gjennom intervjuene. Dette kan ha sammenheng med at jeg kjenner dem personlig, og at de ble spurt om noe som engasjerer og interesserer dem. Informantene var stort sett på jobb på tidspunktene da intervjuene ble gjennomført. For at de skulle vite hvor lang tid de måtte sette av ble det avtalt at intervjuet ikke ville ta mer enn en time. Etter gjennomføring viste det seg at alle intervjuene tok mellom 40-55 minutter.

4.4 Dataanalyse

Innsamling av primærdata ble valgt for å besvare studiens problemstillinger. Det er oppfatningene, tankene og fortolkningene til informantene er primærkildene. Kvale & Brinkmann (2009) forklarer at analyseprosessen er en viktig del av forskningen. Hvordan analyseprosessen skal foregå bør man ta hensyn til allerede i planleggingsfasen, og skal henge sammen med både intervjuguide, intervjuprosess og transkriberingen. En nøyaktig transkribering av intervjuene ble en viktig del av prosessen. «*I moderne samfunnsvitenskap har metode fått en viktig posisjon. Også innenfor den kvalitative intervjuforskningen legges det i dag stor vekt på intervjuet som*

metode. Spesielt er metoder for å analysere de transkriberte intervjuene viktig.» (Kvale & Brinkmann, 2009, s. 99).

Kvale og Brinkmann (2009) beskriver transkripsjon som en konkret omdanning av en muntlig tale til en tekst. Jeg valgte å transkribere intervjuene kort tid i etterkant. Selve intervjuene ble gjennomført i løpet av en periode på to uker, og transkriberingen foregikk i dagene mellom intervjuene, noen ganger også samme dag. Dette gjorde jeg med hensikt for å ha mest mulig friskt i minne da jeg transkriberte. Selv om alt ble tatt opp ved hjelp av diktafon ønsket jeg også å få med meg de inntrykkene jeg satt igjen med gjennom intervjuene. Selve transkriberingen ble gjennomført helt ordrett. Jeg laget mitt eget system for å markere tenkepauser og annet gjennom intervjuene, i tillegg til noen egne notater som hjalp meg å fange opp mest mulig detaljer da jeg gikk gjennom det transkriberte materialet i etterkant. For å gjøre transkriberingen mer effektiv brukte jeg et digitalt verktøy som heter «Digital Voice Editor 3» og en pedal som jeg koblet til min datamaskin. Lydprogrammet lot meg styre tempoet i lydfilen, og pedalen lot meg ta pauser slik at jeg kunne henge med da jeg ikke skrev i samme hastighet som samtalen. Dette var et forenkende og tidsbesparende hjelpemiddel i prosessen.

Svarene ble lagret i en privat datamaskin med passord, og under rollenavn slik at de ikke direkte kan kobles til informantene. Dette ble gjort for å ivareta informantenes anonymitet og for å imøtekomme de forskningsmessige kravene som jeg ble kjent med da jeg sendte inne prosjektbeskrivelsen til NSD for godkjenning.

4.4.1 Systematisering av data

Thagaard (2009) poengterer at systematisering av data står i fokus etter transkriberingen, og det gjelder å se etter mønstre og sammenhenger i svarene til informantene. Jeg satt igjen med rett i overkant av 80 sider med tekst, noe jeg ønsket å sortere på en ryddig måte. I analyseprosessen utarbeidet jeg ulike overskrifter i en tabell. Overskriftene stod i samsvar med mine ulike problemstillinger, og jeg gikk gjennom svarene fra de ulike informantene for å se etter likheter og ulikheter. Jeg satt også opp en kolonne for svar som falt utenfor de temaene jeg hadde i min intervjuguide. Jeg hadde også en kolonne der jeg skrev ned sitater som jeg synes var aktuelle for å ta med i studiet. Grønmo (1996) beskriver viktigheten av å lage et strukturert kategoriskjema der data blir hensiktsmessig systematisert. Utvalgt tekst registreres i de

ulike kategoriene og en mer oversiktlig og mindre tekstform kan hjelpe med å besvare problemstillingene i studien.

Tabell 2: Eksempel på tematisk koding som ble benyttet under transkribering av intervjuer

Tema	Underkategori	Sitater/funn
Norges Cup	Nivå	«Jeg tror man bør prøve å skape så mye jevnhet som mulig (...)» (S1)
		«Det er veldig fint med nivåinndeling, det er ypperlig» (L1)
		«Vi skal ikke måle de på noe vis, og da er det jo ikke så lett å dele barna etter nivå, ikke sant» (NTF1)
	...	
Tid		«Barn får spilt altfor lite tennis. De betaler altfor mye for å spille altfor lite» (NTF1)
		«(...) det er viktig å tenke på den totale belastningen» (T2)
Lag		...
		«Du spiller litt med lag, både single og double, det blir litt vanskeligere» (T2)
		«(...) bør gjøre det jevnere eller gjøre flere turneringer mer team-basert» (S2)
		«(...) en type turnering hvor det får spilt mye gruppekamper, så er de plutselig vesentlig bedre enn før de var med» (S1)
		...

Tabell 3: Eksempel på teoretisk koding i henhold til diskuterte tema

Tema / Sensemaking	ROG	Lagkonkurranser
Identitetskonstruksjon		«Så har du det sosiale som er en viktig faktor.» (S1)
		«(...) det er morsommere å se på, det er mer action» (T2)
Omgivelser	«Jeg ser at flere fortsetter å spille tennis» (T2)	«De burde ha vist minst like mye double som single synes jeg» (T2)
	«Det er en bra start dette prosjektet.» (T1)	

4.4.2 Tematisk og teoretisk koding

Det finnes ulike former for koding av de dataene man innhenter. *Tabell 2* over viser et eksempel på hvordan jeg sorterte mine svar ved hjelp av koding. Jeg tok for meg en og en underproblemstilling og skrev opp de ulike temaene jeg hadde data på innenfor de ulike problemstillingene. Deretter koblet jeg temaene til svarene til de ulike

informantene gjennom stikkord og sitater jeg synes var passende å ta med i relasjon til de temaene. Flick (2002) forteller at i tematisk koding utformes kategoriene i relasjon til de problemstillingene man ønsker å finne svar på. Videre omtaler Flick (2002) denne tematiske kodingen som første nivå koding. Et hovedpoeng her er å redusere mengden data. Derfor bidro denne prosessen til å sile ut data fra mine intervjuer som ikke hadde relevans for mine temaer og problemstillinger, i tillegg til sortering. Det er da viktig at jeg som forsker finner passende kategorier før denne utsorteringen, slik at ikke for mye informasjon blir kuttet bort.

I den neste delen av analysen brukte jeg teoretisk koding. Forskjellen fra tematisk koding vil være at jeg her systematiserer dataene med hensyn til det teoretiske rammeverket som er valgt for studien, sensemaking. Jeg utførte teoretisk koding ved at jeg brukte skjemaet som jeg hadde satt opp for tematisk koding og koblet de aktuelle svarene med de aktuelle punktene som beskriver sensemaking-teori. Eksempel på dette kan sees i *Tabell 3* over. I mitt tilfelle var da de syv egenskapene i sensemaking, beskrevet av Weick (1995), naturlig å bruke.

4.4.3 Kontroll av analysen

Det er viktig at både leseren og forskeren er klar over mulige svakheter ved valgt metode. Når det gjelder kontroll av analysen så har leseren, som Kvale & Brinkmann (2009) beskriver, liten mulighet til å evaluere forskerens innflytelse på analysen. Det er jeg, som forsker, som systematiserer, koder og velger ut resultater jeg mener er relevant for mine problemstillinger og temaer. Dette kan naturlig nok være en svakhet med metoden ved at jeg gjør subjektive vurderinger underveis. En slags kontroll for leseren kan være flere ulike sitater fra mine informanter som jeg ordrett gjengir i studiet, som gir et direkte innblikk i noen av svarene. Min inngående kunnskap om de ulike temaene i studiet som har med konkurranser i tennis å gjøre mener jeg også kan bidra til økt sannsynlighet for at jeg har gjort gode vurderinger under analysen.

4.5 Kvalitet på funn

Det er helt vesentlig innen forskning at anvendt metode er hensiktsmessig sett i sammenheng med de resultatene som legges frem. I denne sammenheng dukker det opp noen viktige begreper innen metode som jeg ønsker å beskrive litt nærmere i relasjon til mitt studie, nemlig validitet, reliabilitet og generalisering.

4.5.1 Validitet

Om studien er valid avhenger av om den faktisk undersøker det den sier at den skal undersøke, nemlig problemstillingen(e). Intervjuene spiller naturlig nok en sentral rolle, og disse bør kunne underbygges av teoretisk forståelse og empiriske utsagn (Kvale & Brinkmann, 2009). Kvale & Brinkmann (2009) forklarer videre om validering i syv faser: Tematisering, planlegging, intervjuene, transkribering, analysering, validering og rapportering. Med andre ord så stilles det krav til validitet gjennom hele prosjektet. Når det er snakk om studien har høy validitet ved å undersøke og svare på de aktuelle problemstillingene i prosjektet, så snakker vi om intern validitet.

Det er viktig å ha et ryddig forhold til hvordan man bør utføre sitt prosjekt i samsvar med det vi vet om kvalitativ forskning, og det gjelder som nevnt alle fasene av prosjektet. God kunnskap om egne temaer er også sentralt (Kvale & Brinkmann, 2009). Her var jeg heldig, da jeg hadde mye kunnskap fra tidligere, men jeg brukte også en del tid på å sette meg ytterligere inn i aktuelle temaer innen konkurranser i tennis for å utforme best mulig problemstillinger. Deretter var utvikling av gode spørsmål og temaer til intervjuguiden sentralt for å få svar på problemstillingene, i tillegg til kjennskap til sensemaking teori og tidligere forskning på området. I mitt prosjekt har jeg benyttet kvalitativ forskning, noe som innebærer mangel på tydelige målbare verdier. Som forsker må jeg både legge til grunn de temaene som mine informanter vektlegger og de temaene jeg har valgt å fokusere på. Om jeg kan mye om det aktuelle temaet samtidig som at jeg har valgt informanter som har god kunnskap vil dette kunne bidra til høyere validitet. På denne måten ser vi at utvalget også spiller en sentral rolle for studiens validitet, og jeg som forsker står ansvarlig for å ha plukket ut et godt egnede informanter, som jeg gjorde ved et strategisk utvalg. Validiteten i studien er derfor et produkt av intervjuene med de utvalgte informantene og de dataene man sitter igjen med. Spørsmålene man stiller underveis i intervjuet står da sentralt for at vi skal få svar på problemstillingene og dermed en høy grad av validitet (Grønmo, 2004).

Ved å ramme inn studiet i en kontekst og beskrive bakgrunnen for studiet vil de resultatene man presenterer kunne oppfattes som mer interessante. Derfor har jeg valgt å gi litt plass i denne studien til å utrede hvordan utviklingen i tennis har vært frem til dags dato. Denne innsikten hjalp også meg med å stille de riktige spørsmålene underveis, for å igjen kunne finne svar på problemstillingene. Både gyldighet,

holdbarhet og dokumentbarhet er også ord som kan være med på å forklare og utvide definisjonen til validitet (Kvale & Brinkmann, 2009).

4.5.2 Reliabilitet

Reliabilitet handler i første omgang om de resultatene man kommer frem til er troverdige og pålitelige (Kvale & Brinkmann, 2009). I mitt studie handler dette da om at datamaterialet har blitt behandlet så nøyaktig som mulig. Et eksempel er transkriberingsprosessen, der en muntlig samtale har blitt til en skriftlig tekst. Dette er ifølge Kvale & Brinkmann (2009) en kunstig konstruksjon. Transkriberingsprosessen er utsatt for min tolkning. Derfor valgte jeg å transkribere alt som ble sagt ordrett, samt å ta med tenkepauser og liknende for å gi et riktigst mulig bilde av de svarene informantene gav meg. Intervjuet er en annen fase der reliabiliteten kan bli påvirket, for eksempel gjennom ledende spørsmål. Den tredje og siste fasen som kan påvirke reliabiliteten er under analysen. Nøyaktighet er viktig for å opprettholde høy reliabilitet (Kvale & Brinkmann, 2009). Om vi i stor grad kan stole på funnene i studien så har man oppnådd høy reliabilitet, som er noe jeg har forsøkt å oppnå ved å være så nøyaktig som mulig underveis i de ulike prosessene i mitt prosjekt.

Antall gjennomførte intervjuer kan også ha innvirkning på reliabiliteten. Hadde svarene vært mer variable blant dem jeg snakket med ville jeg gjennomført noen flere intervjuer for å prøve å sikre at konklusjonene i denne studien kan sies å være pålitelige.

4.5.3 Generalisering

Om jeg som forsker finner forslag til løsninger på hvordan konkurranser i tennis bør utvikles i tiden fremover for å oppnå for eksempel høyere deltakelse og bedre toppspillere i Norge, så kan vi spørre oss følgende: Kan mine resultater her i Norge i stor grad overføres til andre land, og være like anvendelige der? Dette er et sentralt spørsmål når vi snakker om generalisering i et studie. Kvale & Brinkmann (2009) forklarer at kvalitative studier i mindre grad lar seg generalisere enn kvantitative studier. Dette er fordi det i kvalitative studier ikke er store utvalg, noe det stort sett er i kvantitative studier. Det som Kvale Brinkmann (2009) her påpeker gjelder også for mitt studie, da det er kvalitativt og dermed ikke har et stort utvalg. Mine resultater kan derfor ikke generaliseres til en hel populasjon, men det kan godt være at mine resultater er generaliserbare likevel. Det kan være nærliggende å tro at trenere, ledere og spillere i

andre land kan ha lignende oppfatninger som mine informanter. Dette får man også et inntrykk av ved å lese tennislitteratur fra ulike land, noe jeg kommer tilbake til i den andre delen av diskusjonen i kapittel syv. Derfor kan kanskje mine resultater være generaliserbare, men altså kun til liknede utvalg som i mitt tilfelle trenere, ledere og spillere andre steder. Når det er sagt så er det slik at noen land har en mye sterkere kultur for tennis enn Norge. Ett eksempel er Frankrike, der tennis nærmest er en folkesport. Barn blir introdusert for tennis i skolen, og interessen er enorm. I Norge har kanskje skiidretter en liknende posisjon. Tiltakene som da skal til for å få med flere på konkurranser i tennis i Norge i forhold til i Frankrike vil da kunne være ganske forskjellige, uten at de nødvendigvis trenger å være det. Derfor vil mine resultater kanskje være lettere å overføre til land som likner mer på Norge når det gjelder tennisens sin posisjon i samfunnet.

4.6 *Min rolle som forsker*

Jeg har valgt å fokusere på konkurranser i tennis. Årsaken til dette er blant annet at jeg har en sterk bakgrunn innen denne idretten, og er brennende interessert i temaet. Egen interesse og kunnskaper om emnet kan være en fordel gjennom et slik prosjekt, men det er også noen fallgruver knyttet til dette som man som forsker må være klar over. Objektivitet er et tema som ofte blir nevnt i forskning. Kvale & Brinkmann (2009) hevder at det er nærmest umulig å forholde seg helt objektiv til det man undersøker. Mitt studie har å gjøre med mennesker, og deres oppfatninger og fortolkninger av hvordan konkurranser i tennis fungerer og hvordan de kan bli bedre. Patton (2002) bygger også opp under det Kvale & Brinkmann (2009) hevder ved å skrive at det å være fullstendig objektiv ikke er mulig når man skal studere menneskers atferd i kvalitativ forskning. Det er likevel viktig for meg som forsker å tilstrebe at forskningsprosessen ikke skal være subjektiv. Som Føllesdal & Walløe (2002) skriver, da de refererer til Gadamer, så finnes det ikke et helt nøytral ståsted i denne sammenhengen. Som det her blir sagt er det ikke slik at om man ikke oppnår fullstendig objektivitet i kvalitativ forskning så er den subjektiv. Selv om jeg som forsker ikke kan være objektiv så kan jeg tilstrebe objektivitet gjennom å presentere resultater fra mitt utvalg sett i lys av teori og tidligere forskning. I og med at jeg har egne oppfatninger og meninger om temaet, og det er jeg som forsker som analyserer mine resultater, så vil ikke studiet være fullstendig objektivt.

Måten vi fortolker andre mennesker har en nær sammenheng med vår egen bakgrunn og omgivelsene vi er en del av. Dette gjelder også mine informanter. Mange bruker begrepet «intervjuobjekter.» Noe av det jeg husker best fra undervisningen fra det første året av masterstudiet var at læreren påpekte at informantene ikke er intervjuobjekter, men heller intervjusubjekter. Dette er i høy grad passende for mitt studie og mitt teorivalg. Ved å benytte meg av sensemaking som teoretisk rammeverk er jeg jo nettopp ute etter mine informanter sine egne oppfatninger og fortolkninger. Ved å se på dette i et slik lys er det for meg klart at intervjusubjekter er mer passende enn intervjuobjekter.

Uansett er det viktig å skille mellom de positive sidene ved det å ha mye kunnskap om et tema på forhånd, og at denne kunnskapen ikke bidrar til forutinntatte holdninger fra min side. Jeg ønsket å bruke kunnskapen, som Føllesdal & Walløe (2002) skriver er akseptabelt i kvalitativ forskning, til for eksempel å gjennomføre best mulig intervjuer. Samtidig er det viktig at jeg var åpen for nye funn og at ikke tidligere kunnskap bidro til å undergrave de ulike resultatene. Teori og relevant litteratur om temaene mine hjalp meg med å vurdere resultatene fra mine informanter opp imot det, og ikke i for stor grad mine egne oppfatninger og meninger.

4.7 Etikk

I kvalitative studier må man passe på å ivareta etiske aspekter på en god måte. Det kan være snakk om moralske spørsmål, noe forskeren må ta hensyn til i prosessen. Det gjelder å vise respekt for informantenes grenser, noe som er særlig aktuelt i kvalitativ forskning, da det ofte er direkte kontakt mellom forsker og informanter (Thagaard, 2009). I mine intervjuer kom vi ikke inn på temaer som virket å være ukomfortable for informantene. Vi snakket om konkurranser i tennis, som er av sterke interesse både for mine informanter og undertegnede. Allikevel finnes det noen andre punkter som jeg som forsker må ta hensyn til. Kvale & Brinkmann (2009) lister opp noen etiske overveielser som informert samtykke, ærlighet og åpenhet om hvordan intervjuet blir brukt i ettertid. Informantene deltok på frivillig basis og kunne trekke seg når som helst dersom de hadde ønske om det. De mottok muntlig informasjon om prosjektet i forkant av intervjuet, slik at de visste hva prosjektet omhandlet. Informert samtykke er også ivarettatt ved at de ble informert muntlig og skriftlig, ved å signere et samtykkeskjema (se vedlegg 1).

Anonymitet er også tilstrebet på vegne av informantene. Derfor blir ingen gjengitt med sitt egentlige navn i studien. I stedet blir det i denne studien benyttet rollenavn, som jeg for øvrig introduser i starten av resultatkapittelet. Lagring av de transkriberte intervjuene ble gjort i en passord beskyttet, privat datamaskin og rollenavnene ble benyttet også i disse dokumentene. Da jeg ønsket å bruke direkte sitater i studien var dette noe jeg forespurte mine informanter om var i orden, noe jeg fikk godkjent. En årsak til at dette er viktig å få klarert er at tennismiljøet i Norge ikke er så stort, og noen opplysninger kan være indirekte personifiserende.

For å ivareta ulike etiske aspekter søkte jeg NSD om godkjenning av dette forskningsprosjektet. Mitt prosjekt ble godkjent av NSD, noe som kan bidra som en kvalitetssikring i relasjon til noen av de etiske aspektene jeg har nent (se vedlegg 4).

5. Resultater

I dette kapittelet vil jeg presentere svarene jeg fikk gjennom dybdeintervjuer med trenere, ledere og spillere i norsk tennis. Mine tre underproblemstillinger vil være overskrifter for de tre hoveddelene i dette kapittelet. Videre inndeling av dataene baserer seg på de ulike konkurransene som informantene var opptatt av, og er i tråd med de ulike konkurransene jeg presenterte i tabell 1 i kontekst-kapittelet.

Informantene har blitt tildelt rollenavn som det vil bli henvist til videre i dette kapittelet. De to trenerne har fått rollenavnene T1 og T2. Når det gjelder lederne så har jeg snakket med to personer i Norges Tennisforbund med rollenavn NTF1 og NTF2, og en leder i en klubb, L1. Spillerne har fått tildelt rollenavnene S1, S2 og S3.

5.1 *Hvilke fordeler og ulemper medfører dagens konkurransestruktur i tennis, sett i sammenheng med ønsket om at flere skal delta lengre?*

Bredde er et nøkkelord her, og jeg vil i denne problemstillingen ha fokus på norsk nasjonalt nivå, bestående av barn/unge og seniornivå. For orden skyld nevner jeg at «senior» i tennis betyr voksne damer og herrer, over 19 år.

Et mål for norsk tennis er å få flere til å spille tennis lengre. Et fengende konkurransetilbud kan kanskje være med å bidra til å nå et slikt mål. Noe vi har opplevd i norsk tennis over flere år er relativt mange barn begynner å spille tennis i ung alder, i hvert fall i lys av hvor mange som totalt spiller tennis i Norge. Ett problem har vært å beholde barna når de blir eldre. Når det gjelder frafall i idretten i ungdomsårene så er ikke det noe særegent for tennis, men kanskje noen endringer i konkurransestrukturen kan bidra til at flere fortsetter.

Jeg lot informantene fokusere på de konkurransene som de var mest opptatt av selv. Derfor er det slik at det er litt ulik mengde resultater i relasjon til de ulike turneringene.

5.1.1 Red-, Organge- og Green-tour (ROG-tour)

Alle informantene var positive til ROG-turneringene. Dette er et relativt nytt prosjekt for barn i klubber som er med på dette samarbeidsprosjektet. Det er noen temaer som går igjen når de ulike snakker om ROG-tour. Flere mener det er bra at hver enkelt

turnering går over et relativt kort tidsrom. Dette mener alle er bra både for barna selv, og kanskje særlig for foreldrene. Foreldrene blir nevnt som avgjørende brikker for at flere barn skal bli med i tenniskonkurranser, og at de blir værende i tennis. T2 er trener for en klubb som er med i ROG-tour, og det aller første T2 snakket om da jeg spurte om hvordan T2 oppfatter konkurranser i tennis var nettopp ROG-tourene.

Om vi begynner med de yngste, fra starten av, så kjører vi det konseptet med team tennisskolen med ROG, så er det jo på rødt nivå slik at du kommer på turnering, spiller en time, barna spiller masse kamper, mot mange forskjellige andre barn på et nivå som de behersker. Så de møter spillere på samme nivå, så det blir jevne kamper. De vinner noen og taper noen. Det er jo det som gjør at flere fortsetter. Det samme gjelder på orange, det blir litt lengere, to timer i stedet. Du spiller litt med lag, både single og double, det blir litt vanskeligere, og vi setter opp slik at tidsperspektivet blir litt lengre, og du vet ikke helt like nøyaktig når du spiller. Så det blir litt mer mot voksentennis. Green-tour enda mer, ikke tidsbegrensede kamper, men for eksempel sett fra 2-2, også enda lengre tidsperspektiv, så i stedet for kanskje to timer på orange-tour, så må man kanskje sette av to dager, altså at turneringen spilles over to dager. (T2)

Her kommer T2 inn på flere ulike temaer som flere av informantene er opptatt av. Det ene er tiden, der de minste spiller kortest, og så er det en naturlig progresjon i lengden av kampene og turneringene etter hvert som bara blir eldre. Ett annet viktig poeng som T2 tar opp er det å konkurrere med andre på omtrent samme nivå slik at det blir jevnt og alle får oppleve å vinne og tape. T1 beskriver det flere av informantene sier på en god måte:

Det er da det er kul. Det er mitt store budskap! Få jevne matcher, og synes det er gøy, det er jevne matcher som er gøy! Det er det som er problemet til slutt også, om du er bra i starten og bare vinner og vinner, og så fort det blir jevnt så blir det skummelt. Det er en bra start dette prosjektet. (T1)

T1 sikter her til ROG-tour og mener denne typen konkurranser er veien å gå når det gjelder konkurranser for barna. NTF2 er også opptatt av å ufarliggjøre det å delta i konkurranser. Nettopp å få ned terskelen for å melde seg på er en av tankene bak disse

konkurransene forklarer NTF2. NTF2 er hovedpersonen bak hele prosjektet med ROG-tour og kjenner derfor konseptet bedre enn noen annen. NTF2 understreker også viktigheten av trenernes rolle for slike konsepter der nivå er i fokus. På spørsmål om nivåforskjeller påvirker kvaliteten av konkurranser svarer NTF2 følgende:

I kjempestor grad! Vi ser det mye med rødt i starten, at vi har problemer med klubber som ikke setter spillerne sine i riktig kategori. Da ser vi at det blir veldig lite glede og veldig store sprik, store forskjeller på spillernivå. Det er ikke noe gøy for noen, hverken de beste eller dem som ikke er så gode. Det blir ikke noe spill, det blir ikke noe fight, det blir massakre, ikke en tennismatch. Det er akkurat det vi må få til, at de som skal bli gode må ble vant til å fighte, at du synes fighten er gøy. Det er mer gøy å vinne 7/6-7/6 enn å vinne 6/0-6/0! (NTF2)

Spillerne er også opptatt av dette med å konkurrere på samme nivå, men har et litt annet fokus enn trenerne og lederne. S2 er blant annet mest opptatt av nivå i forbindelse med å legge til rette for dem som satser på tennis, noe jeg kommer tilbake til i neste underproblemstilling.

5.1.2 Norges Cup – Nasjonale juniorkonkurranser

Dette er aldersbestemte turneringer for ungdom fra 13-18 år, der to og to årganger spiller i samme klasse. Det informantene var mest opptatt av når i sammenheng med å få med flere til å spille lenger var å konkurrere mer på sitt eget nivå. Det var også flere som var opptatt av at det blir benyttet formater på konkurransene som gjør at alle får mer enn en kamp hver, gjerne da ved for eksempel kortere kamper og gruppespill. L1 deler sine oppfatninger rundt dette temaet:

Mye av tennisen går etter ganske tradisjonelle mønstre, men jeg ser noen turneringer hvor de har litt kortere, og gjerne litt flere kamper med puljespill, og der det skaper mer glede for flere, og dette er noe jeg tror er viktig for å få med seg bredden videre. Hvis man ser på barnetennisen har det vært gjort grep som er gode med blant annet Norges Cup der man deler inn etter nivå og har puljespill, i hvert fall hadde de en del av dette u. 14 i fjor, med kortere kamper, flere kamper, og alle fikk 4-5 kamper. Det tror jeg flere har glede av og det blir bedre. I det tradisjonelle turneringskonseptet så er det slik at de gode får mange

kamper og får mer kamptrening, mens de som ligger litt etter de får få kamper ved å bli slått ut i første og andre runde. Det er en dårlig deal hvis man ønsker å få med flere lenger (L1).

L1 er altså opptatt av at flere skal bli med lenger. L1 mener at puljespill og flere kamper er riktig vei å gå, noe flere av de andre informantene også var opptatt av. Ett unntak var S2 som ikke nødvendigvis var uenig i at vi kan vurdere kortere kamper, men som ikke fokuserte like mye på dette som noen av de andre. S2 var også åpen for kortere kamper for spillere på lavere nivåer, kanskje særlig for de minste, men uttrykte også at tennis kanskje ikke passer for alle, og at man derfor bør vurdere hvor mye formatet skal endres for at de skal passe for flere.

Å konkurrere på eget nivå er et annet tema som går igjen blant mine informanter sine fortolkninger av konkurranser i tennis. Følgende sitat er hentet fra intervjuet med L1:

Det er veldig fint med nivåinndeling, det er ypperlig. Da blir det mere jevne kamper og det er de jevne kampene som er morsomme å spille, både for dem som vinner og dem som taper. Hvis nivåforskjellen blir for stor så har ingen av spillerne noe særlig utbytte av det. (L1)

Videre så roser L1 SEB Cup i regi av NTF. Dette er en turnering jeg skrev litt om i kontekst kapittelet, som tar hensyn til nettopp det å få flere kamper mot spillere på samme eller liknende nivå gjennom gruppespill og utradisjonelle formater. NTF1 snakker også om at denne typen turneringer har vært sentralt i endringene i konkurranser for barn og unge de siste årene. Disse endringen er fortsatt pågående og nye konsepter har blitt introdusert så sent som i år, hvor stadig flere juniorturneringer blir delt opp etter nivå. En viktig årsak til at disse endringene blir gjennomført forklares helt i åpningen av intervjuet med NTF1:

Barn får spilt altfor lite tennis. De betaler altfor mye for å spille altfor lite, og det er for mange kamper som er 6/0-6/0. Vi møter ikke motstand på vårt eget nivå, og alle blir litt tatt under samme kamm. Så det er vel det vi har jobbet med de siste årene, det å prøve å skape konkurranseformer som gjør at spesielt barna får flere kamper på sitt eget nivå. Det blir jo mye rettet mot barna dette her. Det

er jo det vi har gjort med disse turneringene i det siste, hvor vi har delt opp i race og challenge, og det er litt sånn vi prøver å oppnå flere jevnere kamper for barna. Men det er litt vanskelig fordi i norsk idrett så er det litt sånn at vi helst ikke skal måle barna så tidlig, vi skal ikke bruke ranking. Vi skal ikke måle de på noe vis, og da er det jo ikke så lett å dele barna etter nivå, ikke sant (NTF1).

Som NTF1 er inne på her så har altså ranking nylig blitt fjernet for de yngste, noe som kan gjøre det vanskeligere å ta hensyn til nivå når man skal arrangere konkurranser. Resultatet er at trenere får en viktig rolle på dette området, da de ofte kjenner spillernes nivå best. Trenerne er altså en viktig brikke for å få til gode konkurranser for barn, kanskje særlig i Norge i og med at ranking i stor grad er fjernet påpeker NTF2.

Flere av informantene deler ulike oppfatninger rundt det å konkurrere med andre på omtrent samme nivå som en selv. Først og fremst mener de det er mer moro, og på den måten kan det naturlig nok bidra til at flere ønsker å konkurrere og at de ikke slutter når de først har begynt. De påpeke også at jevnere kamper kan bidra til bedre spillere på sikt, da de får testet seg mer og blir vant til å fighte for å vinne. Dette er også helt i tråd med mine erfaringer som spiller. Jeg spilte omtrent alt som var av juniorturneringer i Norge og også mye i utlandet. Dette er noen år siden, da det stort sett alltid var tradisjonelle tablåer, uten nivåinndeling. I Norge var mange av de tidlige kampene ikke særlig jevne, noe som har å gjøre med bredden i toppen som er mindre i land med færre tennisspillere. Dette var helt annerledes da jeg spilte for eksempel i Sverige, Belgia eller Frankrike der de hadde mye flere på omtrent samme nivå og kampene var stort sett jevne og tøffe hele veien. Dette er land som også har gjort det meget bra i tennis i en årrekke og der tennis har en mye sterkere posisjon enn i Norge gjennom mange flere spillere.

Spillerne var også opptatt av å arrangere konkurranser med jevnest mulig nivå. Først og fremst for at dette bidrar til at de beste da får matchingen de trenger for utvikling, men to av spillerne kom også inn på dette temaet i forbindelse med å få flere til å fortsette med tennis. S2 sa følgende:

Jeg tror man bør prøve å skape så mye jevnhet som mulig fordi man har vel i alle land, kanskje særlig i Norge, hvis du ser hvor mange som deltar i u12 og i

u18, så er frafallet helt uvirkelig høyt. Så kan du si at noe av det frafallet får man uansett på grunn av at folk begynner å studere eller at de får andre interesser og så videre, men jeg tror kanskje at du kan si at du bør gjøre det jevnere eller gjøre flere turneringer mer team-basert. (S3)

Frafall i idretten i ungdomsårene er ikke unikt for tennis, men S3 og flere av de andre informantene mener at konkurransene kan bli enda mer attraktive slik at vi i hvert fall kan beholde noen flere i denne alderen. Mer fokus på lagformater er også noe S3 nevner, som jeg vil komme nærmere inn på senere i dette kapittelet.

5.1.3 Nasjonale dame- og herrekonkurranser (NM, GP, A/B/C turneringer)

Når det gjelder konkurransetilbudet for voksne så har det ikke skjedd like mye endringer som i konkurranser for juniorer. Flere av informantene er opptatt av at konkurranser i tennis ofte tar for mye tid til at mange etablerte voksne spillere fortsetter å delta i en situasjon med jobb, familie og andre interesser. Unke (2008) skriver om en interessant løsning på utfordringene med tidsklemma i amerikansk tennis. United States Tennis Association (USTA) introduserte for noen år siden det de kaller Flex Leagues. Hovedpoenget her er at voksne spillere kan selv avtale tidspunkter for kamper i den tiden de har tilgjengelig. Unke (2008) forklarer at det har hjulpet til at flere kan delta, og det passer veldig bra for folk som har familie. Dette er et eksempel på at tid i relasjon til tenniskonkurranser er noe som folk innen tennis er opptatt av også i andre land.

S1 startet intervjuet med å snakke om tidsaspektet ved konkurranser i tennis. S1 mente at dette er noe man bør vurdere å endre for en rekke ulike konkurranser på tvers av alder og på ulike nivåer. På et oppfølgingsspørsmål så presiserer S1 at det å finne passende tidsformater er helt vesentlig for å få flere til å delta i nasjonale konkurranser for voksne:

Jeg tenker ikke på Grand Slam, jeg tenker heller på hobbyspillere og opp til rett under dem som spiller proff. Dem som kanskje har vært gode, som ikke lengre har tid til å spille så mye. Jeg opplever den problematikken selv også, og vi ser det i Norge, at mange eldre som egentlig er ganske bra til å spille kunne vært med i vesentlig større grad hvis et sånt konsept hvor du visste at du ikke kanskje

skal spille hele helgen, men at spille for eksempel fredag ettermiddag og mellom klokken det og det på lørdag sånn og sånn, og så var du ferdig (S1).

S1 mener altså at dette fokuset på tid først og fremst er viktig for spillere på nasjonalt nivå, som for eksempel har satsset mye på tennis tidligere. Flere av de andre informantene hadde også oppfatninger litt i tråd med det S1 var inne på. T2 mener også at det er vanskelig å få voksne til å sette av en helg, og mener man bør prøve å komme opp med løsninger med kortere kamper og/eller mindre tablåer så turneringene blir komprimert. S3 er også opptatt av tidsaspektet:

Jeg tror det viktigste er kanskje å tenke på at produktet må bli mer tidseffektivt, for folk har blitt så utrolig utålmodige. Det er smartphone, google, facebook, twitter og det går ikke engang raskt nok med mail lenger, du må ha chat, snapchat, du ser det der. Og med dette så tror jeg at det å få den store hopen til å orke å sitte i 4-6 timer, det får du ikke til over tid tror jeg. Når de som er unge nå blir eldre så gidder de ikke det. De som er gamle nå gidder det, men de nye gidder ikke. Jeg ser det med meg selv også, så da er det kanskje det å gjøre det enda mer kompakt, det å gå ned til de fire gamene, bruke mere tiebreak, kortere konkurranser, å gjøre det mer tidseffektivt, det tror jeg kanskje blir nødvendig.
(S3)

Her er S3 inne på at man forholde seg til et samfunn i stadig endring, noe som S3 mener bidrar til at tenniskonkurranser kanskje også må endres i takt med utviklingen. S3 mener det er viktig at ledere er åpne for endringer når nye generasjoner vokser frem. NTF2 har erfaring fra ulike idretter og bruker squash som et eksempel på en idrett som har forstått viktigheten av å tilpasse tidsformatet til voksne mennesker i tidsklemma:

(...) lengre ned så tror jeg man må ha mye kortere matcher. Ta squash for eksempel. Inn og ut, du spiller tre timer på en fredagskveld, en turnering, så er nesten alle ferdig da, kanskje noen spiller på lørdag også, men du setter ikke av hele helgen til et arrangement. Jeg merker det med meg selv også når jeg spiller squash. Hvis et arrangement skulle vare fra fredag til søndag så er det egentlig ikke så veldig aktuelt. Men om det skulle vare fra fredag til midt på lørdag så kan man kombinere det med noe annet den helgen, og det er mye mer aktuelt

med en gang. Lavere tersker for å melde seg på. Jeg tror squash har skjønt dette, men samtidig er det kanskje ikke like lange tradisjoner i squash, i hvert fall ikke i Norge. Men markedet reagerer på det, da jeg spilte mye squash så økte medlemsmassen dramatisk etter at de begynte med disse kortere turneringene (NTF2).

NTF2 bruker altså squash som et eksempel og mener at tenniskonkurranser for voksne på nasjonalt nivå bør utvikles i tråd med det squash har gjort, nemlig å innføre konkurranser som går over relativt kort tid.

5.1.4 Lagkonkurranser

Oppfatninger og fortolkninger rundt det å bringe inn et større fokus på ulike lagformater i tennis for å appellere til flere er et tema jeg ønsket å utforske. Flere informanter kom selv inn på dette temaet før jeg rakk å spørre dem om det. Jeg synes det var særlig interessant at to av spillerne tidlig tok opp dette i intervjuene, uten å bli spurt direkte. S2 åpnet med å fortelle følgende da jeg spurte om S2 hvordan S2 oppfatter konkurranser i tennis: «Å spille på lag er gøy, der kunne kanskje tennis gjort et eller annet.» (S2) S2 er meget meritert spiller på internasjonalt nivå i tennis, som jo er en individuell idrett. Det er vel ikke uvanlig å anse tennisspillere som individualister, noe jeg kan bekrefte gjennom personlige erfaringer i en årrekke, både når det gjelder dem jeg har blitt kjent med, spilt mot og undertegnede selv. Derfor var det interessant at en av de med aller sterkest bakgrunn som spiller åpnet med å snakke om å fokusere mer på lagformater.

Alle informantene var positive til mer fokus på lagformater, men igjen var vinklingen litt ulik mellom gruppene. Spillerne snakket blant annet om hvor ensomt det kan være å satse på tennis og reise rundt alene fra uke til uke, som jeg igjen vil komme tilbake til senere. De tok også opp noen temaer angående lagformater både her i Norge og ellers i verden som jeg nå vil fortelle om. Trenerne og lederne fokuserte igjen mer på lagformater i forbindelse med å gjøre tennis mer inkluderende for flere barn, men også for det sosiale for voksne spillere.

En ting S3 tok opp er divisjonstennis i Norge. Dette har gjennom årene vært et svært populært konsept blant voksne og eldre juniorspillere i Norge. Divisjonstennisen har ofte vært den arenaen der mange voksne spillere som har trappet litt ned fra tidligere

satsing har deltatt, og S3 understreker viktigheten av å ta vare på og tilpasse denne konkurranseformen slik at flest mulig blir i tennisen. NTF1 forklarer også at divisjonstennisen har vært meget populær og engasjer mange over hele landet på ulike nivåer i mange år, og at det blant veteraner også er meget populært med disse lagkampene. S1 tok også opp noe interessant:

Lagformater tror jeg helt klart kan være bra, og det er mye å gå på. De fleste spiller jo double generelt sett i verden, så det burde helt klart vært mulig å gjort mye der. Flere kunne holdt på lenger! For det er litt lettere å spille double, du har mindre plass å dekke. Det er ganske mye lettere å føle at du spiller greit, enn i single, for om du møter en som er en del bedre der så kan det bli ganske stor forskjell. Du føler deg dårlig, noe du ikke får følelsen av i double i like stor grad, så da er det kanskje lettere å holde på lenger. Så har du det sosiale som er en viktig faktor. (S1)

Her kommer S1 inn på flere ulike ting som kan bidra til å få flere til å spille og å bli med lengre. S1 snakker om flere ulike fordeler ved det å spille double, både på de fysiske og det sosiale plan. En av fordelene som tennissporten ofte liker å belyse er at man kan holde på med tennis hele livet. Det S1 her nevner bidrar naturlig nok til at spillet passer endre bedre når folk blir eldre om man må dekke litt mindre av banen selv. I tillegg så kan spillere på litt lavere nivå føle bedre mestring ved at makkeren drar han/hun opp gjennom samarbeid, og det kan selvfølgelig oppfattes som mye mer sosialt å spille double med en makker og to på andre siden.

T1 og T2 er også positive til double og lagformater generelt. Samtidig bringer T2 opp et poeng jeg har vært innom tidligere, nemlig at tennis er en individuell idrett, og det var nettopp derfor T2 valgte tennis fremfor fotball og andre lagidretter. Det faktum at resultatet kun er opp til dag selv i tennis er noe T1 synes var viktig da valget falt på tennis som barn. Samtidig så liker T2 double veldig godt og synes livet som spiller kunne være veldig ensomt til tider. Dette kan tyde på at kanskje utgangspunktet endrer seg noe gjennom mange år og erfaringer som spiller og etter hvert trener, noe som er i tråd med Weick (1995) sin forklaring av sensemaking der han forteller at sensemaking er en pågående prosess. Det virker som T2 gjennom erfaringer over mange år nok har litt ulike måter å fortolke konkurranser i dag enn da det ble satset på tennis i

ungdomstiden. Omgivelsene har også forandret seg ved nå å jobbe som trener og være en del av nye sosiale miljøer, som Weick (1995) forklarer har innvirkning på mennesker sine fortolkninger. Her er et sitat som gir et inntrykk av hva T2 nå synes om double:

«De burde ha vist minst like mye double som single synes jeg. Det burde nesten vært en større sport, for det er morsommere å se på, det er mer action, det skjer litt mer, det er gøy å se.» (T2) På spørsmål om lagformater så svarer T1 følgende: *«Ja, jeg tror lagformater er bra, det lokker i hvert fall her (...) lagkamper bidrar til at man fortsatt vil være med, det blir litt mer klubbtilhørighet, det er i hvert fall min erfaring.» (T1)*

L1 er positiv til mer lagformater, har selv lang erfaring med å spille lagtennis og har gode opplevelser med det. Det er etter L1 sin mening også svært viktig å skape en følelse av å være en del av en lag eller en sosial gruppe, noe som er særlig viktig der L1 er involvert i tennis da miljøet er lite og de har ingen å miste forklarer L1. NTF2 har vært opptatt av lagformater lenge, og særlig da for barn. Dette er naturlig da NTF2, som nevnt jobber med å utvikle konkurranser for barn. Mer fokus på lagformater er noe av det NTF2 har jobbet med i forbindelse med utvikling av barnetennis.

5.1.5 Oppfatninger som gjelder på tvers av ulike konkurranser

Noen av informantene snakket om temaer som for eksempel tid og nivå, og siktet til konkurranser i tennis i sin helhet. Derfor er det noen av disse svarene som ikke passer inn under en bestemt konkurranseform. Disse svarene presenterer jeg her.

I mitt aller første intervju snakket jeg med S1. Som nevnt så startet jeg alle intervjuene med et åpent spørsmål der jeg lot informantene fritt snakke om hvordan de opplever konkurranser i tennis i dag. Det aller første S1 sa var følgende:

Jeg tenker at det er behov for et eller annet format som går fortere enn det vi har i dag. Det tar for lang tid å spille en turnering. Dette tror jeg er hemmende for de som spiller, eller egentlig for alle kanskje bortsett fra de som er absolutt mest interessert. Jeg tenker at for alle andre så tar det for lang tid. Det er også for lite eksakt på tid. Du får et tidspunkt for når du skal starte, og så blir du gående å vente på kampen, ofte ganske lenge før du begynner. Dette er med på å gjøre det vanskelig å få med mange. Jeg mener at det skulle være et slags speed-format, hvor du begynner på et gitt klokkeslett, og du spiller kanskje flere antall

kamper som er kortere slik at det er mer forutsigbart når man er ferdig. Da vet du hvor mye tid du skal sette av. I dagens konkurranser er det ofte slik at man må vente å se om man vinner, og om du gjør det så skal du spille videre, og så ender du kanskje opp med å være ferdig søndag kveld. Jeg tror det er en del å hente på å tenke nytt her, særlig for de over 19, eller kanskje over 22-23 som har mye å gjøre. Slik tror jeg man beholde mange flere spillere i sporten om det hadde vært mer konsepter med mer fokus på tidsperspektivet. Ikke nødvendigvis at kampene går på tid, men et format der variabelen ikke blir like stor som nå (S1).

Her kommer S1 inn på en del interessante utfordringer relatert til spillets egenart og de tradisjonelle konkurranseformatene. Selv om visse konkurranser har blitt gjennomført med kamper der man spiller på tid, særlig for mindre barn, så er ikke dette vanlig i tennis. I teorien så kan det være umulig å kåre en vinner på tid, da den første ballvekslingen i kampen egentlig kan vare en time, eller to eller så lenge spillerne orker å stå der ute på banen. Dette er selvfølgelig satt helt på spissen, men sier litt som spillets natur. I og med at lengden på en eneste ballveksling varierer fra ett sekund eller to til mange minutter så vil kampers lengde variere, og det dukker opp utfordringer med hensyn til tidspunkter for oppstart av kamper. I praksis har ofte ikke arrangørene nok banekapasitet til å sette opp romslige spilleplaner der det hele veien blir tatt høyde for mulige og sannsynlige lange kamper og forsinkelser. Dermed blir ofte oppsatte spilletider feil, og spillerne gående å vente. Dette skjer spesielt tidlig i turneringer når det er mange kamper som skal spilles og kan oppleves som en negativ faktor.

5.1.6 Andre funn

L1 tok opp et viktig poeng som er meget relevant i Norge, og sannsynligvis i mange andre land, reising. L1 påpekte at arrangører må ha i bakhodet at noen kanskje må fly for å bli med på konkurranser, og legge best mulig til rette for at man skal få mest mulig ut av konkurranser når en reiser langt for å delta. Dette gjelder både planlegging i forkant og selve formatet. Dette er selvfølgelig aktuelt både for barn og voksne, og et viktig poeng i norsk tennis der mye av aktiviteten er sentrert rundt Oslo-området. Dette er ikke bare viktig i tennis, men også i andre idretter. Hanna (2009) har skrevet en artikkel om hvordan friidrett i 2010 skulle endre litt av konkurransestrukturen for å ta mer hensyn til belastningen på unge utøvere ved blant annet å foreslå endringer som

ville føre til mindre reising for de ulike klubbene. I Norge er dette et litt vanskelig tema fordi de den store majoriteten av spillere befinner seg på Østlandet, og det er på mange måter lite rasjonelt om flertallet skal reise langt veldig ofte for at noen få skal slippe å reise. Samtidig så er det slik at mange av dem som ofte reiser, må reise uansett fordi det for eksempel uansett er lang reisevei mellom Bergen og Ålesund for de som må reise denne strekningen istedenfor til Østlandet. Uansett så er dette et tema det er viktig å være klar over, og som man bør finne best mulige løsninger på slik at det blir best mulig for flest mulig. Flere lokale turneringer kan være en løsning, men da er man igjen avhengig av miljøer av en viss størrelse, som igjen er avhengig av at flere spiller tennis lengre som jo er hovedtema for denne delen av diskusjonen.

Anleggssituasjonen er også noe L1 og flere av de andre kommer inn på. Ulike noe konkurranseformater kan kreve flere baner, for eksempel gruppespill. Dette er særlig problematisk i Norge i vinterhalvåret, da det finnes mye færre innebaner enn det man har tilgang til utendørs. Det er også mange klubber som ikke har innebaner i det hele tatt. Anlegg er viktig i tennis, akkurat som i mange andre idretter. NTF2 påpeker at det finnes alltid løsninger, særlig når vi tenker på de minste, for banene kan deles opp på mange måter slik at man får plass til mange flere på færre baner. Allikevel er det ikke å stikke under en stol at tennis ikke er den mest arealeffektive idretten, noe også S3 understreker. Ikke bare anlegg blir nevnt men også menneskene som arrangerer. Nye formater kan gjøre at terskelen blant frivillige blir høyere for å ta på seg arrangementer, og det kan også være fristende å holde seg til det man kan fra før. T1 forteller at i klubben der T1 jobber så er det trenerne selv som er ansvarlige for det største årlige arrangementene, selv om frivillige også bidrar mye i klubben. Flere andre antyder at for å gjennomføre vellykkede konkurranser for ulike nivåer så er man avhengig av mer eller mindre profesjonelle arrangører, noe som i praksis vil si at trenerne rundt i klubbene får enda mer å gjøre. Innstillingen til dem som arrangerer har blitt også nevnt. Som L1 påpeker så er det ofte foreldre som arrangerer, og villigheten til å ta hensyn til alle kan naturlig nok variere noe i forhold til egne interesser. Om foreldre har barn som er blant dem som vinner mye så er det kanskje ikke like viktig for dem å fokusere på konkurranseformater som har som mål at flest mulig skal delta. Foreldre og frivillige er tross alt en viktig del av klubben, og som noen av informantene sier så har det ofte vært slik at flere av dem som involverer seg mest aktivt er foreldre av såkalte elitespillere. Dette er på mange måter naturlig, men uansett noe som er verdt å være klar over.

Nøyaktighet med oppsett av terminlisten er også noe som blir nevnt som et viktig poeng. T1 er nevner dette og kommer med et eksempel om at man ikke må sette konkurrerende turneringer i nærheten av hverandre samme helg, da de naturlig nok kan ødelegge for hverandre når spillere må velge en. Dette er en stor, vanskelig kabal, både i Norge og internasjonalt. Det er mange hensyn å ta, så det er helt klart viktig å gjøre en god jobb med terminlister for en vellykket konkurransestructur da dette jo er selve verktøyet for å spre tilbudet som finnes.

5.1.7 Oppsummering

Det er noen stikkord som går igjen under denne problemstillingen som omhandler hvilke fordeler og ulemper mine informanter ser ved dagens konkurransestructur i tennis sett i lys av ønsket om å få med flere til å delta lengre. Tid, nivå og lagformater er temaer som gikk igjen oftest da informantene delte sine oppfatninger. Starter vi med ROG-tour så var alle informantene fornøyd med denne typen konkurranser for de minste, men det var særlig trenerne og lederne som delte mest oppfatninger om disse turneringene. Kortere kamper spilt på mindre baner, samt fokus på at alle får konkurrere på tilnærmet eget nivå mener de er bra for at barna skal synes det er gøy. Terskelen for å delta blir lavere og flere fortsetter poengterer trenerne og lederne.

Det å vite ganske nøyaktig hvor lang tid turneringene tar er også et viktig poeng kanskje særlig for foreldrene. Når det gjelder det nasjonale juniorturneringene, som for eksempel Norgescup, var nivå igjen noe alle var opptatt av. Lederne og trenerne mener det er viktig at barn og unge får spilt flest mulig kamper på eget nivå da dette er mer morsomt for alle. Spillerne var også opptatt av at det er viktig å ta hensyn til nivå, men hadde et sterkere fokus på spillerutvikling. Flere konkurranser med gruppespill og formater der man får flere kamper uansett om man taper den første er noe trenerne og lederne snakket varmt om. Spillerne var ikke uenige i dette, men nevnte også at det er viktig å få prøve seg mot spillere som er bedre for å utvikle seg videre.

Når det gjelder de nasjonale konkurransene for damer og herrer, som for eksempel Grand Prix turneringene var igjen hovedfokuset på tid. Spillerne og trenerne var mest opptatt av disse konkurransene og det som gikk igjen blant informantene var at disse konkurransene i større grad må ta hensyn til livssituasjonen som voksne mennesker som ikke satser på tennis på fulltid er i. Jobb, familie og andre interesser ble nevnt som

viktige årsaker til at mange av dagens konkurranser ikke passer inn i en hektisk hverdag. Ønsket er at turneringene kan gå over et kortere tidsrom, og kortere kamper ble også nevnt som et alternativ. Et annet tema som gikk igjen i denne underproblemstillingen er lagformater. Alle informantene mener at et større fokus på ulike former for lagformater kan være et bra tiltak for å få flere til å fortsette med tennis lengre. Dette mener de gjelder både for barn og voksne.

5.2 *Hvordan fremmer/vanskeliggjør dagens konkurransestructur utviklingen for de talentfulle utøverne som satser på tennis?*

I forrige problemstilling var fokus bredde, og med det hvordan konkurranser i tennis kan utvikles for å få med flere til å spille lenger, noe som selvfølgelig er viktig for at sannsynligheten for at noen unge utøvere også kan hevde seg i toppen av tennisen på sikt øker. I denne delen er fokus mer rettet mot utøvere som satser på tennis. Jeg vil se på sammenhengen mellom nasjonale- og internasjonale turneringer, og presentere oppfatningene til mine informanter om både norsk og internasjonal konkurransestructur med tanke på dem som ønsker å satse mot toppen, eller allerede er der.

5.2.1 Norges Cup juniorer

Noen av mine informanter fortalte om sine oppfatninger rundt ulike regler i norsk idrett og tennis som kan være til hindring for dem som satser. Tidligere har jeg nevnt ranking, som har blitt fjernet i tennis i u.12. Dette ble nevnt som en endring som kan vanskeliggjøre arbeidet med å dele inn konkurranser i større grad etter nivå.

Nivåinndelte konkurranser var noe alle mine informanter mente er bra for at flere skal synes det er gøy å konkurrere, selv om S1 også nevnte poenget med at det er viktig å få prøve seg mot spillere på høyere nivåer for å utvikles. Poenget til S1 er også noe S2 er opptatt av. En ting er å kunne få teste seg mot spillere på høyere nivå på samme alder, men hva med dem som allerede er best i egen aldersgruppe? Hvem skal de få teste seg mot om de er helt suverene? Dette er et ganske relevant spørsmål i norsk tennis, da det ofte ikke er så veldig mange som satser mot toppen i hver årsklasse, og derfor ser vi stadig noen unge spillere som er ganske suverene i sine årsklasser tidlig. Om dette skyldes et stort talent, eller om de egentlig bare har spilt mye mer enn de fleste andre på samme alder er en diskusjon som jeg ikke skal gå videre inn på her. Et poeng er at det

finnes begrensninger i Norge for barn under 12 år i forhold til hvilke turneringer de får lov å delta i. Dette er noe S2 er litt skeptisk til.

Jeg synes at man skal prøve å få likest mulig nivå. Ser du på tennis, en suveren 8-åring som vinner 0 og 0 hver kamp, så blir det ikke gøy for han eller hun heller. Jeg synes jo det bør være litt sånn at man kan dra de unge litt opp og finne nivået. Men så har du alle disse reglene. Er du en suveren 11-åring så skal du spille med de andre 11-åringene, du får ikke lov å spille med 14 åringene. Barnereglementet bremses. (S2)

Her ser vi at S2 også er opptatt av dette med hvilket nivå man konkurrerer på, ikke bare for å få med flere, som vi snakket om under forrige problemstilling, men også for å legge til rette for det beste barna. S2 og S3 snakker også om at tennis er en vanskelig idrett å mestre. De er tror også det er viktig med ulike former for tilpassede konkurranser for å få med flere, men virker vel så opptatt av å også gi de beste muligheten til å utvikle seg. «Tennis er kanskje ikke for alle» (S2 og S3). Begge nevner dette, og sikter til at vi må være litt forsiktige med å tilpasse barneidrett og konkurranser i tennis så mye for bredden, slik at vi glemmer de beste.

NTF1 mener at det tilbudet som har eksistert opp gjennom årene stort sett har vært mest lagt til rette for de beste. Dette er noe L1 og NTF2 også poengterer, ved at de originale formatene gjør at dem som er best får mye kamper i de aller fleste turneringene. NTF1 poengterer at det er nettopp dette som er bakgrunnen til endringene rundt nye formater, og at stadig flere turneringer nå deles inn etter nivå. Ett naturlig spørsmål kan jo da være om de ulike nye formatene, som først og fremst har dukket opp for å gi spillere på lavere nivå bedre opplevelser og flere kamper, blir negativt for dem som satser. Alle informantene er enige at nye formater er bra, men spillerne poengterer at det er viktig å finne den riktige balansen. En balanse mellom å spille mye på eget nivå, men også å få muligheten til å spille opp i nivå for å utvikle seg. NTF1 poengterer at Norges Tennisforbund må følge NIF sine retningslinjer rundt barneidrettsbestemmelsene, og at flere av de unge som satser reiser til utlandet for å spille turneringer i tillegg til det tilbudet som finnes i Norge. NTF1 mener da at det totale konkurransetilbudet er bedre nå enn tidligere, og at det nesten er umulig å lage en terminliste som gjør alle 100% fornøyd. Når det gjelder å lage terminlister som ivaretar alle ulike interesser, og her

særlig med tanke på de beste utøverne så er det ikke en lett oppgave. Houlihan & Green (2008) skriver også om dette da de påpeker at det å utarbeide en konkurransekalender som skal ta hensyn til eliteutøvere er overraskende vanskelig. Dette har NTF1 mye erfaring med, noe jeg også har sett selv i praksis gjennom å jobbe i NTF en periode. Ulike konkurranser i inn- og utland for spillere i ulike aldre er en vanskelig kabal, og nesten umulig å ta hensyn til alt, da gjerne noe vil krasje uansett.

En annen ting som gjelder forhold i Norge er nivået blant de beste i de ulike årsklassene og bredde i toppen. Som nevnt tidligere så er Norge en relativt liten tennisasjon, og etter hvert som spillere som satser blir eldre trenger de internasjonal matching for å utvikle seg videre.

De fleste av informantene er enige i at det å konkurrere mer på samme nivå er viktig både for å få med flere, men også for å få bedre spillere. S1 er ikke direkte uenig med dem som mener det er viktig å konkurrere mest mulig på samme nivå, men tok opp et poeng som ingen andre påpekte og sa følgende:

Det vil alltid være et problem når barn begynner å spille. Noen kan være tidlig bra, mens andre ikke er i nærheten. Når du kanskje har spilt en turnering, og fått en del repetisjoner, så kan du fort bli mye bedre, det ser du en del ganger på noen som ikke spiller så altfor mye, så har de kanskje en treningssamling, eller en type turnering hvor det får spilt mye gruppekamper, så er de plutselig vesentlig bedre enn før de var med. Men det kommer jo an på nivået, er du dårlig så er den forbedringstrappen mye brattere. (S1)

S1 forklarer videre at det å ha noe å strekke seg etter, og få prøve seg mot de beste kan være viktig for å bli bedre. Dette er et viktig poeng, som understreker at det kanskje ikke er lurt å gjøre det ene eller det andre, men å finne en balanse der spillere får konkurrert mye på samme nivå men også iblant får testet ut å spille mot spillere på andre nivåer. Personlig vet jeg at det er var viktig å spille mot ulike typer spillere, både på ulikt nivå og også med ulike spillestiler, for å utvikle seg selv som spiller. Uten dette vil man senere i tenniskarrieren bli mer sårbar når man møter helt andre spillere enn det man er vant med.

5.2.2 Internasjonale juniorturneringer

Det finnes et stort antall ulike juniorturneringer rundt om i verden som ønsker deltakere fra ulike andre land velkommen til deltakelse. De konkurransene jeg nå vil komme litt nærmere inn på er de internasjonale konkurransene i regi av ITF. ITF har egne rankinger for junior, hvor eldste klasse er u.18. Turneringene u.14 og u.16 blir administrert av de ulike regionene til ITF, som jeg har forklart tidligere blant annet Tennis Europe (TE). Måten disse turneringene blir arrangert på er mer eller mindre en kopi av hvordan turneringer for profesjonelle utøvere blir arrangert. Jeg ønsket å høre på ulike oppfatninger om dette, da det er et naturlig springbrett mot en internasjonal tenniskarriere.

Ingen av informantene var særlig positive til formatet på disse turneringene. S2 sier at turneringene ikke bør ta en uke, og sikter til både TE- og ITF-turneringer som S2 har mye erfaring med. «De har kopiert proff formatet, med en kamp om dagen, og hviledager, og så videre. Bare tull synes jeg. De bør kortes ned ved flere kamper per dag og færre dager totalt» (S2). Alle de andre informantene kommer også med liknende uttalelser, bortsett fra T1 som ikke har særlig mye erfaring med hvordan disse konkurransen fungerer. Tid er altså igjen i fokus, også når det er snakk om de beste juniorene. S2, NTF1 og NTF2 nevner også at dette er vanskelig med hensyn til skolegang, og det koster masse penger. Dette bidrar til at færre kan satse på tennis, og synes det er viktige forhold som ITF bør endre for å legge bedre til rette for satsing gjennom sin internasjonale konkurransestructur for juniortennis. Reid, Crespo, Santilli & Miley (2005) har studert sammenhengen mellom ITF juniorrangingen for gutter og den profesjonelle ATP rankingen. De fant ut at det var en ganske sterk korrelasjon mellom det å gjøre det bra på ITF rankingen og senere lykkes som profesjonell. Det viser seg altså å være viktig å få testet seg på dette nivået før man skal prøve seg som profesjonell.

I og med at mine informanter synes at de internasjonale ITF turneringene bør komprimeres for å spare tid slik at det blir lettere å delta for flere som satser, virker ikke denne typen turneringer være noen mal for hva vi bør gjøre i Norge. Det er heller ikke tilfelle, men som flere av mine informanter påpeker så påvirkes spillere og foreldre i ulike land av hva som skjer internasjonalt. Det er jo viktig at man er forberedt på det man møter om man reiser for å spille turneringer i utlandet, og dermed kan man på

nasjonalt nivå komme i en litt vanskelig situasjon når konkurransesstrukturen skal utformes.

5.2.3 Nasjonale dame- og herretturneringer (NM, GP)

Selv om det ikke er et stort antall spillere som satser på tennis i Norge så er det viktig at konkurransetilbudet også legger til rette de beste og deres utvikling. Det er en tett sammenheng mellom det å få med flere til å spille lengre, som jeg har vært innom allerede, og det å legge til rette for det beste. Grunnen til dette er at i Norge er det en del av de som har satset på tennis tidligere, som fortsatt er blant de beste i landet om de stiller opp, og det er viktig for miljøet at flest mulig blir med både av hensyn til topp og bredde. S1, S3 og NTF2 var inne på dette med å legge til rette for at flere av de voksne vil kunne delta ved å gjøre noe med tidsaspektet. Her vil jeg se litt nærmere på svar jeg fikk angående konkurransene for det beste seniorenene i landet.

Det var særlig to av informantene som var opptatt av disse turneringene, T1 og T2. Turneringene det er snakk om her er Grand Prix turneringer og NM senior. T2 forklarer at Grand Prix turneringene er noe T2 brenner for og sier følgende:

Når man går opp til voksentennis med GP, som jeg brenner for, der er det litt sånn at om man skal få voksne til å sette av en hel helg, som ellers jobber vanlig jobb og spille både fredag, lørdag og søndag så tror jeg det er vanskelig. Jeg tror man bør finne løsninger for å korte det ned litt. Om det er mindre tablåer, eller kortere kamper, eller i hvert fall komprimere litt, for ofte har man familieliv og den biten også, og jeg tror det er viktig å ta vare på den generasjonen og den gruppen for de har mye å tilføre til de yngre også. Så jeg tror at tennisen går fra å ha endret til tiebreak for 50 år siden (...) og kanskje det er på tide med en ny revolusjon!! (T2)

Her kommer T2 inn på mye av det samme som S1, S2 og NTF2 snakket om for å få med flere, og antyder altså at det kanskje kan være på tide med noen ganske store endringer for å få med de beste til å delta lengre. T1 brenner også for Grand Prix turneringene og sa følgende:

For høyeste nivå her så tror jeg en opphøying av GP må til, det har jeg snakket om ganske lenge. For det første mer prispenger, så det blir interessant, at norske, svenske og danske vil være med, litt som den svenske sommertouren som er populær. Det kunne jo vært sånn her også men trenger mer status og mer penger. Så en sponsor på det kunne gjort utrolig mye. (T1)

T1 har altså et større fokus på å løfte disse turneringene gjennom å skape mer status, og etterlyser sponsorer og mer penger for å oppnå dette. På oppfølgings spørsmål så er også T1 åpen for å eventuelt åpne for kortere formater også for det beste senioren. L1 kommer in på et tema som jeg kommer tilbake til snart, nemlig sammenhengen mellom konkurransesstrukturen i Norge og internasjonalt. L1 mener at på øverste nivå nasjonalt så bør det være en ganske tett sammenheng med det som skjer andre steder.

5.2.4 Grand Slam & ATP og WTA turneringer

Her vil jeg se på svar som har med hvordan konkurransesstrukturen fungerer med hensyn til de beste internasjonalt. Dette er viktig for spillerne som er en del av de konkurransene, men også for å rekruttere spillere til å satse på tennis fordi konkurransen eventuelt innbyr til at spillerne får utviklet seg. Det som også opptok flere av informantene her er lengden på sesongen. Flere mente at sesongen er for lang, og det er rett og slett for mange turneringer. Dette bidrar til skader, og er ikke bra for bredden av dem som satser på tennis sier NTF2. Dette er særlig problematisk for spillere som befinner seg et stykke nede på rankingen, da man hele tiden må spille konkurranser for å beholde/bedre rankingen slik at man kommer inn i de viktige konkurransene forklarer S2. De andre informantene kommer med liknende uttalelser og mener dette har vært en utvikling som ikke har vært bra for spillerne.

Vi må også huske på at den totale belastninger er ikke bare et resultat av mange turneringer, men også lange kamper. Derfor kan kortere kamper i en del av konkurransene i løpet av sesongen også gjøre sitt til å bedre situasjonene når det gjelder belastningen for dem som satser på topptennis forklarer S1. Dette er noe de fleste informantene er enige i, og synes at ATP og WTA bør vurdere å spille kortere kamper i en del av turneringene, bortsett fra de aller størst og mest populære. En av informantene kom også her med et annet poeng, som har med å bevare et viktig aspekt av

tenniskamper, nemlig at kondisjon også er en viktig faktor i tennis som man helle ikke må glemme oppi dette.

For å bedre situasjonen for det som satser mot toppen mener også S2 at det med fordel burde vært mer fokus på lagkonsepter. S2 ønsker seg lagkonkurranser som kan bidra til at flere kan leve av å spille tennis i litt tryggere rammer. «Det er bare drøyt 100 stykker som kan leve godt av tennis, fordi ingen bryr seg om de som er lenger bak.» (S2) Her kommer S2 også inn på det som har med interesse blant tilskuere, noe jeg kommer nærmere tilbake til senere i dette kapittelet.

5.2.5 Davis Cup, Fed Cup og lagkonkurranser

Svarene til noen av informantene tyder på at de få lagkonkurransene som finnes på øverste nivå har fått mindre status. Dette er fordi det er et stadig jag etter poeng og penger forklarer S3. S2 er også av samme oppfatning og bruker Davis Cup som et eksempel.

Davis Cup er noe de beste virker å prioritere bare annen hvert år i disse tider. Årsaken er vel at det ikke gir nok poeng og penger, og derfor blir det ikke prioritert av mange av de beste spillerne. Det er synd, for det burde vært mer fokus på ulike lagkonkurranser. (S2)

S2 og flere av de andre understreker at dette er synd og skulle heller ønske seg et større fokus på lagformater. S1 snakker om det samme og sier at terminlisten må endres litt på, og poeng og penger må økes i lagkonsepter for at det skal bli prioritert. «Her har dem som styrer sesongen for de beste spillerne et ansvar.» (S1)

5.2.6 Sammenhengen mellom internasjonale- og nasjonale konkurranser

Uavhengig av om man satser på tennis eller ikke, så er det mange som ser opp til det beste. Derfor er det naturlig nok viktig å vurdere konkurransesstrukturen for de beste i relasjon til hva som blir gjort på nasjonal på lavere nivåer. Er det slik at NTF kan innføre en rekke nye konkurranseformater her i Norge for å tilpasse tennis til fleste mulig uten at det byr på problemer? Eller bør ITF og de internasjonale organisasjonene gå foran og vise vei, ved å gjennomføre endringer i toppen først? I og med at det har blitt gjort noen endringer med konkurransene i tennis, særlig på nasjonalt nivå, så synes

jeg det var interessant å spørre mine informanter om hvem som først og fremst bør innføre endringer. Jeg spurte også om det er et problem at å lage en konkurransestruktur som sikter mot å få med flere i forhold til at denne typen konkurranser kanskje ikke er det ideelle for dem som satser mot toppen. En siste ting jeg vil ta opp her er viktigheten av å arrangere profesjonelle konkurranser i Norge.

Det dukket opp litt ulike svar da vi kom inn på teamet som har med hvem som bør innføre endringene å gjøre. NTF1 har vært med på å innføre en del av endringene vi har sett i norske tennis konkurranser i senere år.

Det jeg tror er viktig er at man ser an behovet i sitt land, og det har jo vi også gjort. Vi har sikkert regelverk som skiller seg både fra ITF og i hvert fall når det gjelder formater. Men jeg synes de feedbackene man får, som jeg hører fra dem av oss som er ute på seminarer internasjonalt, sier også er at de går jo mye mer den veien som også vi gjør. Med kortere kamper, tar bort ranking, og fokuserer på prestasjon mer enn ranking delen, og ja (...) det går mye mer den veien. Og jeg føler at i hvert fall USA, Sverige og andre gjør det samme, og man ser en viss likhet. Så det er vel mest sannsynlig bare et spørsmål om tid før det kommer kanskje internasjonalt også, på høyeste nivå vil jeg tro. Men samtidig sitter jo Grand Slam og Davis Cup langt inne, så jeg tror det tar litt tid. (NTF1)

Dette svaret belyser viktigheten av å tenke på at tennis i Norge ikke har samme posisjon som tennis har i en del andre land, og derfor er det kanskje andre tiltak og konkurranseformer som må til her enn i en del andre land. NTF1 antyder også at nye ideer kanskje bør sette i verk lokalt og nasjonalt, for siden kanskje å nå oppover i systemet. Tross dette så mener også NTF1 at det er viktig at det også blir gjort noen grep fra de ledende internasjonale organisasjonene, og sikter da til konkurransestrukturen for de beste spillerne. Årsaken til dette er at NTF1 har erfaring med at det er enklere å endre på formater for de beste her i Norge om endringene er i tråd med det som skjer internasjonalt. Det blir enklere å få respekt og gjennomslag for nye regler på den måten. Ett eksempel er innføringen av super-tiebreaket, som kom på banen internasjonalt fra år 2000 i double (Pollard & Noble, 2002). Etter dette har det bydd på lite problemer å gjøre det samme i for eksempel NM på seniornivå her hjemme forklarer NTF1.

NTF2 understreker at vi allerede har gjort egne ting her i Norge, og viser igjen til ROG-tourene som er ganske unike, også i internasjonal sammenheng. NTF2 forklarer videre at vi ikke kan regne med at vi bare kan kopiere det ATP og WTA driver med, og regne med at det holder for å tiltrekke oss mange til tennis her i Norge. «Vi må være kreative og friste ungdom med noe de synes er gøy, og det er ikke nødvendigvis å spille best av 3 eller 5 sett!» (NTF2)

L1 mener det er viktig at vi gjør lokale tilpasninger i Norge av flere årsaker. L1 nevner blant annet anleggssituasjonen der vi har for lite baner innendørs som tvinger oss til å tenke litt annerledes enn land der de har nok baner og spiller ute hele året. Når det gjelder konkurranser for de aller beste på nasjonalt nivå så mener L1 at det er viktig å gjøre ting her i Norge som er i tråd med det som skjer internasjonalt.

T2 har også noen tanker om ansvaret for å prøve nye konsepter:

Det er jo klart at det er lettere om de store viser veien, lettere å få gjennomført det her. Men jeg tror det kan være vanskelig å gjennomføre noe på toppen før det kommer noen og viser at det funker. For de er strenge på det de gjør og det de har, og vil ikke leke for mye med forandringer i frykt for å ødelegge. Det er tross alt spillernes organisasjoner som styrer dette også, og spørsmålet er hvor mye de er villige til å forandre. Men hvis det er spillere som kommer opp ved å ha spilt korte sett, så om 5-10 år vil kanskje de spillerne som har brukt disse nye formatene være i toppen, og da vil de kanskje mer åpne for å gjøre slike forandringer også i toppen. Men klart at det er lettest at de i toppen gjør endringer men jeg tror bare ikke det er realistisk. (T2)

T2 er inne på litt av det samme som NTF2, at det er enklere å gjennomføre endringer om de kommer fra øverste hold, men det er ikke så realistisk at de baner vei for de store endringen. Ett viktig poeng T2 tar opp er tankene om at om vi her på nasjonalt nivå (i ulike land) lager en konkurransesstruktur med for eksempel kortere kamper, så vil det være mer sannsynlig at endringene blir gjennomført i tråd med dette i internasjonale konkurranser etter hvert som spillerne som er vant med de nye formatene vokser opp, da ATP og WTA først og fremst er til for å ivareta spillernes interesser.

S3 mener at vi ikke kan vente på de store internasjonale organisasjonene for å gjøre endringer, men poengterer også at det også er viktig å se hva folk gjør andre steder. «*Hvorfor skal vi finne opp hjulet selv?*» kommenterer S3 og forklarer videre at det er viktig å sammenlikne seg med land som er nyttig å sammenlikne seg med. Ikke nødvendigvis England og Frankrike som har enorme budsjetter på grunn av Grand Slam, men kanskje heller Sverige og andre land med liknende rammer som vi har i Norge forklarer S3.

I denne underproblemstillingen så er det jo talentfulle utøvere som satser på tennis som er i fokus. Svarene til informantene antydte som vi har sett at vi bør være kreative her i Norge for å gjøre tilpasninger av konkurranser som passer for våre særegne utfordringer, og kanskje noen av de nasjonale endringene på sikt baner vei for større endringer internasjonalt. Likevel er det også flere informanter som understreker viktigheten av å også se hva andre gjør, og at om vi har egne formater her så må det være en naturlig progresjon i retning av det som skjer internasjonalt etter hvert som man beveger seg oppover i juniorklassene. Dette gjelder da for dem som satser, slik at de blir best mulig forberedt på det som møter dem i den internasjonale konkurransesstrukturen på et senere tidspunkt.

Når det gjelder de ulike nye formatene som først og fremst er innført for å få med flere, så mente de fleste informantene at denne type konkurranser ikke ødelegger for de beste. T1 og NTF1 sier at de beste vil uansett ha tilbud å velge i. Det er ikke slik at man bare ønsker å legge til rette for dem som ikke hevder seg i toppen, man prøver å legge til rette for alle. Dermed er det bare å velge mellom ulike konkurranser, og som NTF1 sier, så reiser jo også mange av de beste en del til utlandet og får dermed påfyll av tilbud derfra.

Siste spørsmålet jeg tok opp under denne overskriften var viktigheten av å arrangere internasjonale konkurranser i Norge. De fleste var positive til det, men det var likevel litt blandede svar. Innstillingen til S3 når det gjelder å ha internasjonale konkurranser i Norge kommer frem av følgende sitat:

Veldig vanskelig å si! Det er klart det er viktig for de få norske som satser. For de kan være på hjemmebane og de kan få eksponere seg på hjemmebane, selv

om de egentlig ikke er noe sponsormaket for tennis i Norge. Så for de å kunne sitte hjemme i stua, og spille hjemme, og trenere og ledere kan komme å se på, så er den en fordel. Men er det viktig nok? Da vil jeg si at prislappen bestemmer det? Hvis det går 200 000 i minus på den uken, så er det 200 000 du kunne brukt annerledes, som du kunne gitt til dem for å reise rundt i verden. (S3)

Her kommer det frem at S3 kanskje mener at det er litt få som nyter godt av slike turneringer, og at pengene kanskje kan bruket mer effektivt på andre måter slik situasjonen er i Norge i dag. S3 ser at det kan være en god effekt, men virker å mene at resultatene og interessen må komme først.

S2 er mer positiv til å gjøre dette, og sier følgende:

Det er bra for alle, på alle plan, både junior- og seniorturneringer, å klare å arrangere så mange som mulig, både for å få smaken på internasjonal tennis, og ikke bli skremt for det det er en utlending på andre siden av nettet. Og ikke minst det økonomiske for spillerne som har mye kostnader med å reise på hotell så kan du få noen uker hvor du slipper å betale 15-20 000 for å spille noen kamper. Og vekke litt interessen blant folk hjemme i Norge med internasjonal tennis er også bra, men da er vi litt tilbake til det forrige problemet, at vanlige folk skjønner ikke at en ATP nr. 250 er en ganske rå tennisspiller, og verdt å se på. (S2)

S2 er altså svært positiv, men ser også problemet med mangel på interesse blant folk i Norge som ikke forstår seg på prestasjonene til disse spillerne, noe som kan gjøre det økonomiske aspektet vanskelig. S1 mener at det er ganske viktig å ha internasjonale turneringer på hjemmebane, og viser til Spania som et eksempel der de alltid har hatt masse slike turneringer og har også jevnt over mye gode spillere. S1 snakker også om det økonomiske, og sier som S2 at det er bra for spillene som sparer på å reise mindre, men stiller spørsmålet om hvem som skal betale regningen. T2 mener at nivået nasjonalt må være høyt nok til at det er riktig å prioritere penger til å arrangere slike turneringer. T2 mener at vi nå har en del spillere i Norge som begynner å komme seg til et nivå som gjør det riktig å arrangere noen ITF Future turneringer, men for å ha enda større turneringer må nivået først bli bedre. L1 synes det er gøy å ha slike turneringer, og en fin mulighet for dem som ligger i vannskorpa til å slå gjennom å få prøve seg. L1

understreker at det er viktig å få testet nivået for dem som satser, og at det også fører til noen ekstra muligheter gjennom wildcard, altså gratisplasser i tablåene for norske spillere som kanskje ellers ikke hadde kommet med (litt som nasjonal kvote i verdenscuprenn i for eksempel hopp). L1 nevner også kostnaden, og synes det blir feil om det går ut over breddesatsing i stor grad. Både NTF1 og NTF2 mener også slike turneringer er viktige for dem som satser, men minner også om at det kommer an på kostnadene om det er rett å prioritere.

5.2.7 Oppsummering

I denne delen var hovedfokuset på hvordan konkurransestrukturen i tennis fremmer/vanskeliggjør utviklingen for de talentfulle utøverne som satser på tennis. Hensyn til nivå var igjen noe informantene var opptatt av. Spillerne påpekte viktigheten av det å spille mye jevne matcher for å utvikle seg videre samtidig som de unge utøverne som blir tidlig gode bør få lov til å konkurrere mot noe eldre spillere for å få utfordringer. Barneidrettsbestemmelsene ble nevnt som en mulig hindring for at de yngste får lov å delta i de konkurransene de ønsker. Alle var enige i at de nasjonale juniorturneringene har blitt endret til det bedre i senere år ved å i større grad dele inn spillere etter nivå. Man må likevel passe på at systemet er fleksibelt nok slik at spillere kan få prøve seg mot bedre spillere og på den måten få muligheten til å spille seg opp til høyere nivå. Spillere utvikler seg gjerne ulikt i ulike aldre. Når det gjelder de internasjonale juniorturneringene i regi av ITF var ikke informantene særlig begeistret. Formatet er veldig nært det som er i profesjonelle konkurranser og tar for mange dager. Dette er problematisk med hensyn til skolegang, reisedøgn og utgifter. De nasjonale dame- og herreturneringene blir omtalt ved at de tar for lang tid. Dette medfører at mange av de beste ikke blir med, noe som igjen kan skade utviklingen til yngre spillere som deltar og får dårligere matching enn de kunne fått.

Når det gjelder de profesjonelle konkurransene så er informantene fornøyd med Grand Slam turneringene som er svært attraktive. Problemet virker å være den totale belastningen for spillerne gjennom en for lang sesong med for mange turneringer. Flere nevner muligheten for kortere kamper i noen av turneringene på WTA- og ATP-touren for å ta hensyn til spillernes helse og utvikling. Davis Cup og Fed Cup som er de største lagkonkurransene for de beste virker å ha fått mindre status, noe informantene ikke synes er bra. Flere påpekte at livet som profesjonell tennisspiller kan være svært ensomt

og mener at noen lagkonkurranser med stor prestisje hadde vært bra for konkurransesstrukturens helhet. Det siste punktet i denne underproblemstillingen gikk på sammenhengen mellom nasjonal- og internasjonal konkurransesstruktur. Det var enighet om at det er bra for utviklingen av de beste norske spillerne at vi arrangerer profesjonelle turneringer i Norge, men vi må ikke gjøre dette for enhver pris da kostnadsnivået er høyt. Når det gjelder hvem som skal gå foran når det gjelder å endre på konkurranser så var det enighet om at nasjonale forbund og lokale initiativ må gå foran. Vi kan ikke vente på at de internasjonale organisasjonene, men heller finne gode løsninger som passer i de ulike landene.

5.3 *Hvordan innbyr konkurransesstrukturen i tennis til å fremme tennissportens attraktivitet?*

For å få flere til å delta og flere gode tennisspillere gjennom et attraktivt konkurransetilbud er det også viktig å fokusere på publikum og andre interessenter, ikke bare på selve spillerne. Noen publikummere kan jo være unge jenter og gutter som kan bli fremtidens stjerner, eller som kan bli glade i tennissporten livet ut og for eksempel bidra på lokalt nivå som frivillige i egen klubb i tillegg til å spille selv. Andre kan rett og slett bare elske sporten uten at de ønsker å spille, men kan ende opp som for eksempel sponsorer, faste tilskuere foran tv skjermen eller som foreldre som introduserer sine barn for nettopp denne idretten. Poenget er at tennissportens attraktivitet er viktig for å oppnå flere og bedre tennisspillere gjennom gode konkurranser som tiltrekker oppmerksomhet og interesse. Stor oppmerksomhet og høy interesse vil også skape interesse blant media og andre interessenter rundt tennis som igjen vil kunne føre til økte inntekter gjennom blant annet salg av ulike rettigheter til for eksempel tv selskaper. Når jeg nå som den av denne underproblemstillingen diskuterer forhold som har å gjøre med tennissportens attraktivitet så har jeg først og fremst fokus på tilskuere, da spillere har vært i hovedfokus tidligere.

5.3.1 Grand Slam & ATP og WTA turneringer

Jeg har valgt å slå sammen disse store profesjonelle konkurransene da mange av svarene til informantene gjorde dette hensiktsmessig. Også her fokuserer flere av informantene på tidsperspektivet i tenniskonkurransene.

S1 mente at kampene kan ta litt vel lang tid og sa følgende:

Herrematchene kan ta litt lang tid. Der taper de vel mye seere etter settet er ferdig, etter hva jeg har skjønt ifølge statistikk. Kommer litt an på hvilket stadiet man er i turneringen, i sluttspillet er det mer interessant med lange kamper. Du ser på mindre ATP turneringer så er det ikke all verden av tilskuere tidlig i turneringen. (S1)

S1 forklarer videre at det kunne være hensiktsmessig for alle parter å korte ned kampene i noen av turneringene, for spillere, arrangører og publikum. S2 er fornøyd med formatet for de beste slik det er, og synes lengden på kampene er riktig. S3 er akkurat som S1 opptatt av lengden på kamper når man tenker på publikum. På et oppfølgings spørsmål om hvilke nivåer som eventuelt bør vurdere kortere kamper så svarte S3 følgende:

Jeg tror det må reflektere alle nivåer. Det begynner på toppen. Kanskje ikke Grand Slam, der har du fire turneringer i året i tre ulike verdensdeler, hvor de hver for seg er så unike, så spredt, i ulike land, ulike interesseområder, og siden de kun er fire ganger i året så tror jeg det vil funke uansett fordi de har den statusen de har. Men for det som kommer under blir det tungt (S3).

Alle informantene virket enige i at Grand Slam turneringene fungerer meget godt som de er. Allikevel så var det noen som kom med uttalelser som antydte at tidsformatet også i Grand Slam kan være vel langt. NTF1 bruker seg selv som eksempel:

Selv jeg, som i hvert fall kan snakke for meg selv som rimelig tennisinteressert (...) det er ikke mange fem-settere jeg gidder å se på hele kampen. Kanskje bare i slutten av Grand Slam turneringene, som i finaler og semifinaler, og når de spillerne jeg bryr meg om holdt jeg på å si (...) eller den ene, er i aksjon. NTF1

NTF2 er også helt klar på at når det gjelder publikum i årene fremover så bør det gjøres noe. NTF2 tror absolutt det bør skje noe i mange av turneringene bak Grand Slam, men NTF2 antyder også at det ikke er helt umulig at de også i Grand Slam bør gjøres noe i en tid der folk blir stadig mer kresne når det gjelder hva som er gøy å se på.

Grand Slam turneringene er informantene enige i at er enormt populære, og de har derfor liten tro på at disse vil endres på i nærmeste fremtid. Det nevnes likevel av noen

at det faktisk kan bli litt vel lange kamper, selv for dem som omtaler seg selv som godt over snittet interessert. Det som er gjennomgående når noen av informantene åpner for eventuelt kutte ned lengden også i Grand Slam er at det da i så fall bør være i de første rundene av turneringene. Det de fleste er mer opptatt av er å kutte ned lengden i noen andre turneringer gjennom året, som for eksempel de litt mindre ATP og WTA turneringene. S3 er opptatt av dette og sier at S3 tror det må gjøres noe fordi det virker som kun de aller største turneringene er interessante for publikum slik det er nå, som kommer frem i følgende sitat:

Jeg tror det må gjøres noe, og jeg så det i Båstad i fjor. De turneringene under sliter med publikum, som i ATP Hamburg også, det er en god case-studie. ATP Hamburg, i Tyskland, kjempe tennisland, stor interesse, de er ikke så gode som de var, men har fortsatt spillere topp 20 i verden, alle er med, tyskerne går langt, så ser du på publikumsoppslutningen der kontra i Grand Slam eller noe annet større, sykt stor forskjell, for de har mistet masters statusen sin ikke sant.
(S3)

Det S3 sikter til her er en ATP turnering som går i Hamburg hvert år. Tidligere var det en av de største ATP turneringene bak Grand Slam turneringene, det de nå kaller ATP 1000 turneringer (som det er 9 av i løpet av sesongen). Etter noen forandringer i kalenderen til ATP for noen år tilbake så ble denne turneringen degradert i kategori, og interessen etterpå har ikke vært på langt nær den samme.

T2 er litt usikker på hvordan publikum ville reagere på kortere kamper på øverste nivå, men unntatt Grand Slam så viser T2 til at det har blitt testet ut noen steder å bruke kortere kamper, mest som oppvisning, og er åpen for at dette kanskje er veien å gå i noen turneringer også for det beste. T2 viser også til hva bordtennis gjorde, noe L1 også tar opp. De forteller at bordtennis gikk over til kortere sett for noen år siden, og mener dette var noe som gjorde det mer interessant for publikum. «Man kan jo bare spille flere sett om man vil, så blir det i hvert fall flere spennende poeng i løpet av kampen» sier L1, som synes bordtennis er et godt eksempel på at dette har fungert godt.

Flere nevnte altså at det bør gjøres noe med hensyn til publikum og tv. Det ble nevnt at kanalene har problemer med å sette opp tider for tenniskamper, for det er jo umulig å

vite hvor lang tid de tar. Dette kan jeg bekrefte er problematisk, da jeg jobber med å kommentere tennis på Eurosport. Det er ikke sjelden at folk som sitter og venter på andre idretter som står oppført etter tenniskamper må smøre seg med tålmodighet. Det jeg også kan bekrefte er at det er en tydelig tendens, som blir nevnt her, at seere følger spent med i slutten av settene, og at de faller fra etter at settet er ferdig, for så å komme tilbake igjen når det drar seg til mot slutten av nye sett. Dette merker jeg blant annet på antallet spørsmål som seerne sender inn underveis i kamper, som kan gi et inntrykk av hvor stor interessen er på ulike tidspunkt.

5.3.2 Lagformater

Flere av informantene er opptatt av at et sterkere fokus på lagformater kan være bra for konkurransesstrukturen i tennis. Dette har jeg vært inne på når det gjelder spillerne selv, men dette blir også tatt opp i relasjon til interessen blant publikum. Davis Cup og Fed Cup er lagkonkurranser som flere av informantene mener har mindre interesse nå enn tidligere, noe de synes er synd. Dette mener de har sammenheng med for lange sesonger og at de beste spillerne prioriterer andre turneringer fordi det er mer penger og poeng å hente der. S3 forklarer at det er et stadig jag etter poeng og penger. Flere av informantene er opptatt av at interessen er enorm for de aller beste spillerne i verden, men så fort det er snakk om spillere litt lengre ned så er ikke interessen like høy.

S2 har gjort seg noen tanker rundt dette og har et forslag S2 synes hadde vært interessant å teste ut. Det har sammenheng med at S2 ønsker mer lagspill for de beste, og S2 ser til fotballen som et eksempel som skaper enorm interesse og tenker på muligheten for at tennis kan lære litt her. S2 tenker da på å skape mer engasjement rundt lokale lag, og få mer publikum engasjert på den måten. Det er noen tendenser til dette i for eksempel Tyskland, der lagkampene er svært populære, med massevis av publikum tross at ikke alle spillene har veldig høy verdensranking. S2 sammenlikner disse lagkampene i Tyskland som type «Holmenkollsøndager» i de ulike klubbene, men sier også kulturen for tennis her spiller en viktig rolle. Ellers snakker også S3 om lagkamper i Tyskland som noe svært attraktivt for et tennisinteressert tysk folk, og mener som S2 at mer av denne type lagkonsepter kanskje kan fenge publikum mer også her hjemme.

5.3.3 Oppsummering

I denne delen var tilskuere og fans i sentrum. Det har naturlig nok en sammenheng med spillere, da en måte å bli spiller er å bli interessert i idretten gjennom for eksempel TV-skjermen. Når det gjelder de profesjonelle konkurransene så er det en bred enighet om at Grand Slam turneringene er utrolig populære og interessen er helt på topp. Derfor mener de fleste av informantene at formatet på disse konkurransene er ok. Likevel blir det også nevnt at kampene kan ta litt lang tid, også for noen av informantene selv som er over snittet interessert i tennis.

Når det gjelder turneringer ellers på WTA- og WTA touren så mener flere av informantene at det er en tydelig tendens til at bare de aller beste spillerne trekker publikum og interesse. Derfor kan det være interessant og prøve noen nye formater som for eksempel kortere kamper og eventuelt noen nye lagformater som kan gjøre de litt mindre konkurransene mer attraktive. Flere nevner også at veldig stor variasjon i lengden av kamper er vanskelig å forholde seg til for både tv kanalene og for publikum. Det blir også ytret bekymring for at kommende generasjoner synes dagen format vil gå for sakte.

6. Diskusjon

Sensemaking er et teoretisk rammeverk som ofte blir brukt i forbindelse med ulike krisesituasjoner eller ved innføring av store endringer i virksomheter. Det har allikevel vist seg at sensemaking kan fungere som et interessant rammeverk også innen idrett. Eksempler på dette er studiene til Carey (2011), Hansen (2014) og Djaballah et al. (2015).

6.1 *Temaer som utløste sensemaking blant trenere, ledere og spillere*

I denne delen vil jeg belyse temaer som utløste sensemaking blant mine informanter. I intervjuene jeg gjennomførte var det noen temaer jeg hadde bestemt på forhånd at jeg ønsket svar på. Da jeg startet intervjuene med noen åpne spørsmål var det fordi jeg ønsket å lytte til temaer informantene interessert seg mest for. På denne måten fikk jeg en innsikt i deres sensemaking-prosesser i relasjon til konkurranser i tennis. Gjennom å bruke sensemaking ønsker jeg å gjøre et forsøk på å påpeke mulige årsaker til at de ulike informantene valgte å fokusere på litt ulike temaer. Det viste seg at flere av informantene var opptatt av det samme og alle kom i større eller mindre grad inn på de temaene jeg ønsket svar på allerede under de åpne spørsmålene. Det var også noen tydelige likheter internt i de ulike kategoriene informanter, altså blant trenere, ledere og spillere. Jeg vil ta for meg de tre ulike gruppene informanter og presentere hvilke temaer som i hovedsak utløste sensemaking for hver av gruppene.

6.1.1 **Trenere**

ROG-tour var et tema som trenerne spesielt var opptatt av. Dette kom tydelig frem ved at både T1 og T2 tidlig i intervjuene begynte å dele sine oppfatninger fra disse konkurransene da jeg stilte et åpent spørsmål om hvordan de oppfattet konkurranser i tennis. Hovedfokuset for trenerne var at disse konkurransene for barn blir arrangert i et format som gjør at flere ønsker å delta og at når barna først blir med en gang så blir de også med videre. De var særlig opptatt av at spillerne i større grad fikk konkurrere på sitt eget nivå, slik at det ble mer moro for alle:

Barna spiller masse kamper mot mange forskjellige andre barn, på et nivå de behersker. De møter altså spillere på samme nivå, så det blir jevne kamper. De vinner noen og taper noen. Det er jo det som gjør at flere fortsetter. (T2)

Weick (1995) forklarer at omgivelsene er med på å prege mennesker sine fortolkninger og vektlegger også det sosiale aspektet ved å forklare at oppfatninger og fortolkninger blir til gjennom sosiale relasjoner. Trenerne jobber med barn som spiller tennis i det daglige og omgivelsene samt sosiale relasjoner i deres jobbhverdag virker å påvirke deres oppfatninger om ROG konkurransene.

Nasjonale juniorturneringer var også et tema trenerne var opptatt av. De har jobbet med tennis i mange år og har derfor sett ulike barn utvikle seg fra de startet i tennisskolen til å senere bli med i juniorkonkurranser etter hvert som de blir eldre. Det var et felles fokus blant trenerne på å tilpasse konkurranser til spillere på ulikt nivå. Begge viste til endringene som har blitt gjort i noen av disse konkurransene i senere år, der stadig flere konkurranser blir arrangert med hensyn til nivå. De snakket også om frafallet de har sett ved at barn og unge som ikke har lyktes så godt i konkurranser i tennis tidligere år har sluttet å spille i ung alder. Weick (1995) forklarer at tidligere opplevelser og erfaringer er med på å prege våre oppfatninger når han skriver om retrospektiv i sensemaking. Det var tydelig at trenerne hadde erfaringer som var med på å prege deres oppfatninger av hvordan juniorkonkurranser som for eksempel Norges Cup fungerer og hvordan de kan utvikles. Deres erfaringer med barn og unge som har sluttet å spille tennis fordi de ikke synes konkurransene har vært attraktive preger derfor trenernes opplevelse av disse konkurransene.

Konkurranser for dame- og herrespillere i form av Grand Prix turneringer opptar også trenerne. De ønsker å få med flere og øke prestisjen i disse turneringene. Her var det litt forskjeller på innfallsvinkelen til de to trenerne. T1 viste til eksempler fra hvordan slike turneringer har litt populære i andre land og ønsker å bruke de erfaringene til å utvikle konkurransene til noe mer populært også her i Norge. T2 var mer opptatt av tidsaspektet, og mente det må endres for at flere folk i jobb og liknende vil prioritere og ha muligheten til å delta. Weick (1995) forklarer at måten man oppfatter, fortolker og handler kommer av egen identitet. T1 har selv erfaringer fra hvordan konkurransene blir arrangert i andre land og T1 sin bakgrunn kan bidra til å forstå hvorfor T1 fokuserer på

dette. Begge trenerne har også vært aktive spillere samtidig som de har vært trenere, noe som virker å prege T2 sine svar rundt disse konkurransene. T2 mener de tar for lang tid for folk i jobb og at formatene må kortes ned. T2 trekker inn omgivelsene og det sosiale som Weick (1995) beskriver som viktig for sensemaking-prosessen når T2 beskriver sine oppfatninger av hvorfor ikke flere deltar. T2 har inntrykk fra miljøet rundt seg som bidrar til oppfatningene om at tidsaspektet er avgjørende.

Et siste tema jeg vil ta opp i forhold til hva trenerne virket mest opptatt av er lagformater. De mente lagformater bør prioriteres i større grad for at konkurransene skal appellere til flere. T1 fortalte ivrig om ulike lagkonkurranser i egen klubb som hadde skapt engasjement og fått mange interessert i å fortsette å spille konkurranser i tennis:

Lagformater er bra, det lokker i hvert fall her. Også har vi internturneringer på klubbnivå, intern divisjonstennis, som funker utrolig bra, med blanding i alder. Det tror jeg mange kan gjøre, langt opp i juniorklassene også, fra 15-18 da de fleste slutter. En-dags turneringer, lagkamper, det gjør at man fortsatt vil være med, og det blir litt mer klubbtilhørighet, det er i hvert fall min erfaring. (...) Veteraner kjører også den modellen, og det er en suksess delux! Den kan man bare kopiere nedover i systemet også. Tenker vi videre så gjelder det å finne et vinter-lagmesterskap i et format. (T1)

T2 synes det burde vært mye mer fokus på double, også blant de beste i verden. Dette henger sammen med T2 sine egne erfaringer forklarer T2 videre. «*Livet på touren kan være ganske ensomt.*» (T2) Gjennom trenerne sine eksempler er det tydelig at det flere av Weick (1995) sine syv egenskaper for sensemaking påvirker deres oppfatninger om at mer lagspill kan være attraktive for konkurransestructuren i tennis. T1 sitt svar tyder på at lagformater kan være med å bygge barn og unge sine identiteter og tilhørighet til klubben. Gjennom egen jobb og sosiale relasjoner er dette noe T1 har sett i praksis, i tråd med det Weick (1995) forklarer om viktigheten av omgivelsene og det sosiale i sensemaking-prosessen. T2 har selv erfaringer fra touren og egen identitet og erfaringer er med på å forklare hvorfor T2 er positiv til mer lagspill, i tråd med i tråd med det Weick (1995) forklarer om at egen identitet og det retrospektive preger oppfatningene våre.

6.1.2 Ledere

ROG konkurransene var noe lederne var opptatt av, særlig de to som jobber i NTF. NTF2 har vært med å utviklet konseptet og derfor er det naturlig at dette er noe som opptar NTF2. I tillegg er det viktig for NTF å legge til rette best mulig for at barn rundt om i landet skal få lyst til å både begynne og å fortsette å spille tennis, så jobbhverdagen er med å forklare hvorfor lederne er opptatt av konkurransene for de minste, tråd med Weick (1995) sin forklaring av at omgivelsene preger oppfatningene. Tidligere erfaringer og det retrospektive virker å påvirke lederne sine oppfatninger om disse konkurransene. Et eksempel på dette er NTF2 som forklarer at tidligere har mange barn sluttet med tennis fordi konkurransene har skremt dem.

Lederne var opptatt av nasjonale konkurranser for juniorer. Dette er naturlig nok en viktig satsing for NTF. Det er også her vi har sett at veldig mange barn og unge har falt fra gjennom årene. Tilpasning av nivå virket som det viktigste punktet for lederne når det gjelder disse konkurransene. Lederne var enige i at det er morsommere for alle og lettere å få barn og unge til å fortsette med konkurranser i tennis om kampene de spiller er jevne. Her ble erfaringene gjennom flere år trukket frem. Egne erfaringer fra å ha spilt juniortennis for mange år siden ble også nevnt. Dette tydet på at både egen identitet og det retrospektive bidro til deres oppfatninger om at tilpasning til nivå er viktig. De snakket også om det å få spilt nok kamper og var opptatt av at passende formater blir brukt i ulike konkurranser. Gruppespill var noe de mener er viktig å bruke mer av i juniorkonkurranser slik at alle får flere kamper selv om de taper første kamp. Her ble erfaringsutvekslinger med foreldre og trenere gjennom de siste årene nevnt. Ved å være en del av tennismiljøet over mange år er virker da sosiale relasjoner å ha en sterk innvirkning på hva lederne er opptatt av når det gjelder juniorturneringene, i tråd med Weick (1995) som vektlegger at sosial omgang med andre mennesker påvirker vår sensemaking-prosess.

6.1.3 Spillere

Spillerne var opptatt av de nasjonale juniorturneringene men med et litt annet fokus enn trenerne og lederne. Spillerutvikling var mer sentralt for spillerne enn for de andre informantene. Dette er ikke så overraskende da de selv har vært i en situasjon der de satset på tennis og har bygd opp deler av sin identitet rundt dette. De har også vært og er delvis fortsatt en del av et miljø der prestasjon og utvikling står i fokus. Deres

identitetskonstruksjon og omgivelsene rundt spillerne virker dermed å ha bidratt til at de er svært opptatt av å dele oppfatninger som har med å utvikle konkurranser som legger til rette for spillerutvikling. Dette er i tråd med hva Weick (1995) forklarer om at identitet og omgivelser påvirker våre oppfatninger og fortolkninger.

Spillerne hadde klare oppfatninger om de nasjonale dame- og herrekonkurransene. Særlig to av dem mente at disse konkurransene tar for lang tid til at de selv og andre i liknende livssituasjoner prioriterer å delta. De bruker seg selv som eksempler når de forklarer problemene rundt disse konkurransene, igjen i tråd med Weick (1995) sin forklaring av viktigheten av egen identitetskonstruksjon. Interessen for de profesjonelle konkurransene var også tydelig hos spillerne. Dette var ikke overraskende da de selv har deltatt i slike konkurranser tidligere og føler en nær tilknytning. Det som kom frem da spillerne omtalte de profesjonelle konkurransen var at de ser litt annerledes på hvordan konkurransesstrukturen bør se ut nå i forhold til de oppfatningene de hadde som spillere tidligere. De var åpne for å endre noe på formatene, for eksempel gjennom kortere kamper og mer fokus på lagformater. Dette var ikke noe de var like opptatt av da de var aktive selv. Det er tydelig at deres sensemaking-prosess rundt dette har endret seg over tid, i tråd med det Weick (1995) forklarer ved at sensemaking er en pågående prosess som er under kontinuerlig utvikling.

6.1.4 Oppsummering

Kort oppsummert er det både likheter og ulikheter mellom gruppene informanter når det gjelder hvilke temaer som utløser sensemaking. Trenerne og lederne er i størst grad opptatt av konkurranser for barn og unge og mye av deres fokus er rettet mot å få med flere samt beholde aktive utøvere. Spillerne er også opptatt av dette, men de fokuserer i større grad på utvikling av de som satser på å bli best og de har et større fokus på konkurranser for voksne. Forskjellen mellom gruppene kan forklares gjennom at de har litt ulik bakgrunn, samt at de til daglig omgås ulike mennesker og er en del av litt ulike omgivelser, noe Weick (1995) forklarer er viktige faktorer som påvirker sensemaking-prosessen. De fleste informantene er opptatt av de profesjonelle konkurransene. Underholdningsverdien for publikum er noe både trenerne, lederne og spillerne er nevner, og de bruker eksempler som viser at vi bør vurdere endringer i konkurransene i lys av at samfunnet vi lever i endrer seg. Svarene deres på dette området viser at deres sensemaking-prosess er pågående akkurat som Weick (1995) forklarer.

6.2 De syv egenskapene som forklarer sensemaking

Videre i diskusjonen vil jeg gå litt mer i detalj i forklaringen av hva informantene var opptatt av i lys av de syv egenskapene Weick (1995) bruker for å forklare sensemaking.

6.2.1 Bakgrunn i identitetskonstruksjon

Som Weick (1995) forklarer så kommer måten man oppfatter, fortolker og handler an på egen identitet. Derfor handler sensemaking på mange måter om å forstå personen som har oppfatninger, og som fortolker en situasjon. I teorikapittelet nevnte jeg så vidt historien om brannmennene fra «The Mann Gulch» som jo ble utsatt for en ekstrem situasjon der livet plutselig stod i fare. Når det gjelder sensemaking innen idrett, og i mitt tilfelle tennis, så er det jo ikke snakk om så stressende og farlige situasjoner som brannmennene i The Mann Gulch ble utsatt for. Likevel kan sensemaking danne et interessant teoretisk rammeverk for å kunne forstå seg bedre på hvorfor ulike mennesker oppfatter, fortolker og handler helt ulikt selv om de blir utsatt for nøyaktig samme situasjon, eller stilt overfor nøyaktig samme problemstilling. Det blir da naturlig å se nærmere på hver enkelt sin identitet for å forklare forskjellene. En fordel for meg i dette studiet er at jeg kjenner de fleste av mine informanter godt, eller i hvert fall relativt godt. God kjennskap til informantene kan kanskje bidra til en bedre forståelse av dere sensemaking prosess.

Jeg starter med temaet tid i relasjon til tenniskonkurranser, som alle informantene var opptatt av, men med noe ulikt fokus. To av spillerne hadde mest fokus på spillere i tilsvarende situasjon som seg selv i forhold til nasjonale konkurranser. Deres identitet virket fortsatt å være sterkt preget av å ha vært spillere på høyt nivå, noe som har vært med på å bygge opp deres identitet fra ung alder. Dette er i grunn naturlig, og det er en av årsakene til at jeg ville snakke med nettopp dem. Hvem vet egentlig bedre enn mennesker som står midt oppe i en situasjon og har direkte personlige erfaringer? Spillerne hadde også meninger om andre grupper, som for eksempel barn og ungdom, men det var ikke det de startet å snakke om da de fikk styre ordet selv.

Alle de tre spillerne hadde også et fokus på profesjonelle turneringer. I forbindelse med dette snakket de andre informantene mest om opplevelsen sett fra en tilskuer sitt perspektiv, mens spillerne fokuserte på disse turneringene fra spillernes ståsted. Identiteten virker altså igjen å prege fortolkningene. På nasjonalt nivå var trenerne og

lederne mest opptatt av endringer i konkurranser for barn og unge i relasjon til tidsaspektet. Unntaket var NTF2 som også var opptatt av turneringer for voksne, slik spillerne var. Som nevnt tidligere så har alle mine informanter spilt mye tennis, og NTF2 er en av dem som fortsatt spiller en del. Dette kan tyde på at NTF2 fortsatt identifiserer seg med aktive voksne spillere som har begrenset med tid til å delta i konkurranser av årsaker som blant annet jobb og familie. Ellers virker det som lederne og trenerne har bygd opp en sterk identitet rundt sine posisjonen innen tennis, som i stor grad handler om ansvar for andre. Ansvar for at barn og unge skal få et best mulig tilbud, som også passer for deres foreldre. Når det gjelder tidsaspektet på profesjonelt nivå, så virket de mer opptatt av å sammenlikne med seg selv og egne opplevelser som tilskuere.

Når det var snakk om å ta hensyn til nivå i konkurranser så var det nok en gang en del forskjell mellom gruppene. Jeg vil påpeke at alle i utgangspunktet virket enig i at tilpasninger for å spille flest mulig kamper på eget nivå var en bra ting. Likevel var det tydelig at identiteten deres preget fortolkningene. Lederne og trenerne fokuserte igjen på konkurranser for barn og unge. Når det gjaldt profesjonelle turneringer så var også begge trenerne svært opptatt av endringen som for noen år siden tillot coaching på banen i visse profesjonelle turneringer på WTA touren. T2 har erfaring med dette selv, og det var tydelig at trenernes identitet gjorde sitt til engasjementet rundt dette temaet, som for øvrig ingen andre informanter nevnte. Sånn sett så var det plutselig trenerne som hadde fokus på de profesjonelle. Som Weick (1995) forklarer så har man jo mange ulike identiteter, noe jeg synes kom godt frem gjennom ulike temaer vi snakket om.

Når det var snakk om å tilpasse konkurranser til nivå, så hadde også to av spillerne enkelte ting de var opptatt av som ingen andre nevnte. S1 hadde et synspunkt om at man kan få sterkere utvikling av å møte bedre spillere, og kunne heve eget nivå gjennom slike opplevelser. S1 var en god juniorspiller som kanskje hadde opplevd nettopp dette selv, og som ikke gav opp om det ble noen tap mot bedre spillere da S1 var ung spiller. S2 var også en helt suveren juniorspiller og var opptatt av at unge spillere som var mye bedre enn sine jevnaldrende skal få muligheten til å konkurrere med eldre spillere for å få utviklet seg. Det virker å være en klar tendens til at spillerne identifiserer seg med situasjonen til de beste juniorspillerne. Trenerne og lederne har kanskje sett litt mer av

den andre siden, nemlig at en del av de som tidlig i karrieren taper mye i turneringer ender med å slutte og spille tennis.

Når det gjaldt utradisjonelle formater så virket igjen identiteten å være med å prege svarene. Gruppespill var noe alle mente kunne være bra, men trenerne og lederne fokuserte først og fremst på dette for å få flere til å spille konkurranser lenger. Spilleren synes også dette er noe man bør gjøre i konkurranser for barn og unge, men snakket mer om at de beste spilleren også har godt av dette gjennom flere tøffe kamper på eget nivå. Unntaket var NTF2 som også snakket en del om nettopp dette. L1, som er engasjert i en klubb langt unna Oslo var kanskje den som fokuserte mest på gruppespill, og hvor viktig det var for alle dem som må reise langt til konkurranser. Igjen kom identiteten frem som en viktig bakgrunn for fortolkningene.

Lagformater var et tema jeg på forhånd var litt spent på om de ulike informantene var opptatt av. Det viste seg at alle var svært positive til ulike former for lagformater og ønsket mer av dette innen konkurransesstrukturen. Tar man utgangspunkt i identiteten til mennesker med en sterk bakgrunn som utøver i en individuell idrett som tennis, så kan det kanskje være naturlig å tro at lagformater ikke nødvendigvis er det de er mest opptatt av. Derfor var det, som nevnt tidligere litt overraskende at den spilleren med kanskje aller sterkest spillerbakgrunn åpnet intervjuet med å snakke om lagformater.

6.2.2 Retrospektiv

Selv om Weick (1995) forklarer sensemaking gjennom syv ulike punkter, så henger på mange måter en del av punktene sammen. Etter en viss tid vil man, som Weick (1995) forklarer, se tilbake og reflektere over ulike prosesser. Identiteten vår er jo også noe som bygges opp over tid, og som Weick (1995) sier så er jo da naturlig nok identiteten med på å påvirke hvordan man fortolker ulike situasjoner man har opplevd, når man reflekterer over fortiden. Når spillerne jeg snakket med snakket om dagens juniorkonkurranser, så var det tydelig at de tenkte tilbake på egne opplevelser som unge spillere. Det gjorde for så vidt flere av de andre informantene også, og her er ett eksempel:

Jeg husker da jeg spilte selv, og f.eks. dro til Hamar og tapte i første runde. Så var det 2 ½ time i bil for å møte 1.seedet i en halvtime, og så 2 ½ time hjem

igjen. For meg var det kanskje ikke så aller verst, men jeg tror mutter'n tenkte, skal vi drive med det her liksom? Er dette noe å satse på? Og for dem som ikke er like ivrige som jeg var så slutter jo mange. (NTF2)

Her reflekterer NTF2 over egne opplevelser som juniorspiller, og det å se tilbake på egne erfaringer er med på å prege NTF2 sine oppfatninger av hvordan turneringer kan utvikles for dagens juniorspillere. Han husker også at ikke alle var like ivrige, og mange sluttet underveis, så NTF2 har et retrospektiv som ikke bare handler om seg selv og egen identitet men også om det sosiale rundt. Et annet eksempel er T2 som tenkte tilbake på hvorfor T2 valgte nettopp tennis:

Om jeg ser tilbake på meg selv, jeg valgte tennis av en grunn. Det var fordi jeg ville spille dette her, og man var alene, og det kom an på meg selv om jeg vant eller tapte. Jeg spilte fotball også men det var så mye intriger i laget og så mye tjatt, så jeg gadd ikke det. Men ja, det ble veldig ensomt så jeg liker veldig godt å spille double, for da har du i hvert fall en annen å spille med. (T2)

Her reflekterer T2 tilbake på egne tanker rundt hvorfor det ble nettopp tennis. Utgangspunktet til T2 for valg av idrett var ganske så klart, og preget av en individualistisk tankegang, som ikke er unormalt for tennisspillere. Videre så viste deg seg at T2 ble mer og mer glad i å spille double, noe som tyder på at T2 sine oppfatninger om lagformater har endret seg noe i positiv retning over tid. Sistnevnte går mer over i punktet om at sensemaking er en pågående prosess (Weick, 1995).

NTF1 ser også tilbake på alle de erfaringene som NTF1 har fått ved å jobbe med konkurranser i tennis gjennom mange år. Det er nettopp disse erfaringene som har bidratt til endringene som er gjennomført i konkurransestrukturen. Evnen til å bruke egne og andres erfaringer som et ledd i på gjennomføre endringsprosesser.

6.2.3 Fortolkning påvirket av omgivelser

Som Weick (1995) forklarer så er sensemaking en kombinasjon av deltakelse og viten. Som individer er vi en del av våre omgivelser, og man finner mening og danner seg oppfatninger i disse omgivelsene. Som Weick (1995) forklarer så er det to sider av denne saken, da sensemakeren selv er med på å danne omgivelsene, og omgivelsene er

med på å danne sensemakeren. Dette henger også nært sammen med neste punkt, nemlig at sensemaking er en sosial prosess. Omgivelsen har altså en viktig rolle i mennesker sin sensemaking prosess, men det er også viktig å huske på, som Starbuck & Milliken (1988) understreker, at et tilbakeblikk kan få fortiden til å virke enklere å forstå enn nåtid eller fremtid, men tilbakeblikk vil likevel ikke gjøre fortiden helt klar og gjennomiktig. Ulike individer vil fortsatt kunne fortolke fortiden og de erfaringene man sitter igjen med på ulike måter. Her kommer vi også inn på forrige punkt, nemlig retrospektiv, med det faktum at folk i dag har ulike omgivelser rundt seg som vil kunne prege fortolkningene av fortiden og som igjen påvirker fortolkninger av hva som vil skje i fremtiden (Weick, 1995).

Det er ikke så vanskelig å finne eksempler på at omgivelsene er med på å prege oppfatningene til mine informanter. L1 er leder i en liten klubb, langt unna Oslo, der en stor del av konkurransene foregår. Sånn sett så har L1 litt andre omgivelser enn de andre informantene som stort sett holder til i Oslo-området. Dette var også med å prege fortolkningene til L1, med et sterkere fokus på for eksempel å få mer ut av tiden når man først reiste for å spille turnering en helg. Trenerne jobber med utøvere på ulike nivåer til daglig, noe som gjør at de jevnlig får et nært forhold til hvordan spillere reagerer på ulike konkurranser, og ser eksempler på hvem som slutter og hvem som fortsetter å spille tennis. NTF1 og NTF2 jobber også med tennis til daglig men har mer et overordnet ansvar for alle ulike ting som har med tennis å gjøre. De har i mindre grad daglig kontakt med spillere slik trenerne har og deres svar vil kunne påvirkes av dette. Spillerne har vært en del av omgivelsene til mange av de beste utøverne tidligere, men har i dag liv som kanskje i større grad påvirkes av andre typer omgivelser som jobb og familie. Flere av svarene viser hvor viktig omgivelsene er for informantene, noe som kommer godt frem blant annet av følgende sitat:

Tidsaspektet voldsomt viktig, og blir bare viktigere! Folk får bare dårligere og dårligere tid. De putter inn mer og mer ting i kalenderen. Jeg kan spille en time tennis i uka, men å få meg til å spille en turnering, helt uaktuelt! (S3)

Da jeg fulgte opp med å spørre om S3 ville blitt med om turneringene varte et par timer en dag eller to i stedet for hele helgen var svaret:

Det er noe helt annet, da er det forutsigbart, da kan du si nettopp det til kjerringa ikke sant! Det går an å planlegge ut ifra det. Og for alt det under de aller beste tror jeg man må gjøre noe der faktisk. (S3)

De daglige omgivelser de har rundt seg er naturlig nok viktige med hensyn til hvorfor S3 og flere av de andre fokuser på nettopp tidsaspektet, og Weick (1995) sin forklaring om at omgivelsene i stor grad preger oppfatninger og fortolkninger i sensemaking står i samsvar med fortolkningene til mine informanter.

T1 var ganske tydelig på at noen av spørsmålene rundt profesjonell tennis var noe T1 følte at kanskje andre visste mer om ettersom dette ikke er en del av T1 sin hverdag. Når man jobber med idrett så er det ofte barn og unge som står i fokus i hverdagen, og dette merket jeg på svarene jeg fikk. Lederne og trenerne hadde, som nevnt, et stekt fokus på hvordan konkurranser kan tilpasses på en best mulig måte for at barn og unge skal trives med tennis.

I og med at alle til en viss grad har omgivelser rundt seg som har med tennis å gjøre, enten som trenere, ledere eller spillere, så hadde alle mange oppfatninger om dagens konkurranser i tennis. De hadde også forslag til hvordan konkurransene kan utvikles videre. Når vi dykket dypere inn i de ulike temaene viste deg seg altså at omgivelsene de har vært en del av, og nå er en del av, er med å prege hva som opptar dem mest, og på hvilke områder de har sterkeste meninger og mest å dele.

6.2.4 Sosial

Som Weick (1995) forklarer så er sensemaking en sosial prosess: Hva en person gjør har en sammenheng med relasjoner til andre mennesker, og som jeg har vært innom, omgivelsene de er en del av til daglig. Som nevnt er vi selv med å prege våre omgivelser (Weick, 1995), men ofte er det jo også andre mennesker som er involvert i omgivelsene, og sensemaking blir en sosial prosess.

Trenerne jeg snakket med i dette studiet har mye sosial kontakt til daglig med ulike tennisspillere. Dette blir naturlig nok med å prege trenernes sensemaking prosess. Hva er de ulike spilleren opptatt av? Hva etterlyser de, og hva synes de fungerer bra? Ulike tilbakemeldinger vil kunne være med å prege trenernes oppfatninger av konkurransene i

tennis. T1 forklarte dette ved å gi eksempler fra tilbakemeldinger i egen klubb, og T2 gav eksempler fra fornøyde spillere og foreldre som T2 har snakket mye med i forbindelse med ROG-tourene for barn. Noen av spillerne er kanskje vant med å omgås personer som er opptatt av de beste spillerne i større grad, og det er kanskje naturlig for dem å føre ulike samtaler som omhandler elitetennis, som de er opptatt av i stor grad. Dette punktet er som dere forstår nært knyttet til omgivelsene man er en del av, og man er også her også del av ulike sosiale nettverk, som kan ha innflytelse på sensemaking prosessen.

NTF1 og NTF2 jobber i Norges Tennisforbund, og det er dermed naturlig å tro at de til daglig har sosial kontakt med ulike interessentgrupper innen tennis. De har også kontakt med NIF, noe som være med å prege deres sensemaking når det gjelder konkurranser for barn på grunn av de reglene og retningslinjene som finnes innen norsk idrett. Som nevnt tidligere, så hadde S2 noen oppfatninger rundt barneidrettsbestemmelsene, som muligens er preges av at S2 for eksempel omgås elitespillere og foreldre, mer enn å gå i møter i NIF.

6.2.5 Pågående/kontinuerlig

Som Weick (1995, s. 43) skriver: «Sensemaking never starts. The reason it never starts is that pure duration never stops.» Sensemaking er altså en kontinuerlig pågående prosess for hver enkelt av oss. Dette kom frem gjennom intervjuene også. Jeg minner om eksempelet der T2 fortalte om hvorfor T2 valgte tennis som idrett en gang i tiden, nemlig med fokus på det individuelle. Etter den tid har det imidlertid skjedd mye og T2 har hatt opplevelser som kanskje har utviklet T2 sine oppfatninger om konkurranser i tennis siden den gang. Det betyr ikke at T2 nødvendigvis har endret mening om at det individuelle ved tennis er en bra ting, men T2 har i årenes løp fått erfaringer som kommer frem når T2 nå snakker om temaet. For eksempel en økt forkjærlighet for double.

NTF1 har vært med på å endre konkurransestructuren i Norge de siste årene. NTF2 har gjennom å jobbe med tennis i mange år fått diverse tilbakemeldinger og dannet seg oppfatninger av hva som fungerer bra, og hva som ikke fungerer like bra. Dette vil sannsynligvis være med å bidra til en pågående sensemaking prosess for NTF2 sin del.

Jeg delte mine informanter inn i tre grupper for å søke etter mulige forskjeller i svarene mellom gruppene. Jeg har vært innom dette flere ganger, men en ting jeg vil fokusere mer på her er spillerne. Årsaken til det er at jeg synes det var interessant å høre om de selv mente at egne oppfatninger av konkurranser i stor grad har endret seg fra de selv var svært aktive. Dette forsøkte jeg å få klarhet i gjennom et oppfølgingsspørsmål på slutten av intervjuene. Det var tydelig at alle har vært gjennom en pågående sensemaking prosess når det gjelder konkurranser i tennis, og fortalte selv at de ser litt annerledes på dette nå enn som aktive spillere. S1 mener at kortere kamper og generelt besparelse av tid er viktig for tennissporten i fremtiden, på de fleste nivåer. Da jeg spurte om S1 ville svart det samme som aktiv spiller selv, så svarte S1 følgende: «Nei, som spiller var jeg mer skeptisk til kortere formater, da det kan føre til litt mer tilfeldigheter, noe jeg personlig ikke ønsket. Men nå, sett utenifra, tror jeg allikevel det er veien å gå i mange konkurranser.» (S1)

S2 ser tilbake på egen karriere og på hvordan tenniskonkurranser har utviklet seg, og ytrer bekymring for dem som ligger rett bak de aller beste på rankinglistene. S2 forklarer at tennis er lukrativt for de aller beste, men mener det burde legges bedre til rette for de som ligger som nummer 200-400 i verden. Dette var ikke noe S2 var like opptatt av som aktiv spiller, men noe S2 nå ser bedre etter å ha jobbet en del med tennis og også ved å ha en sønn som satser mot toppen og er i ferd med å ta fatt på den tøffe klatringen for å bli blant de beste. S3 ser også helt annerledes på en del ting i dag, enn da S3 var aktiv. «Jeg har endelig forstått hvor vanskelig tennis er for mange.» (S3) Dette er noe S3 ikke tenkte mye på som en meget god spiller selv, men noe S3 har fått en bedre forståelse av etter å være involvert ved flere sider av tennis i etterkant av egen karriere. S3 viser også tegn til at S3 er inne i en pågående sensemaking prosess når det gjelder eventuelle endringer i konkurransene for de aller beste. S3 innledet med å si: «Never fix what's not broken,» (S3) og sikter til at Grand Slam turneringene er mer populære enn noen gang, og forteller at prispengene i Wimbledon har 10-doblet seg de siste 25 årene. Videre når det er snakk om mulige endringer og mulige kortere kampformater så tror kanskje S3 at dette er noe som må gjøres på alle nivåer, også for de beste, kanskje bortsett fra i Grand Slam. Her kommer det frem at S3 kanskje likevel mener det er behov for endringer selv om noen av de aller største turneringene er mer populære enn noen gang.

Om vi trekker frem noe av det S3 og NTF2 tok opp i forbindelse med tidsaspektet, så er det også gode eksempler på at sensemaking er en pågående prosess. Det jeg sikter til er eksemplene der de snakker om hvor fort alt skal gå i dag, og hvor utålmodige folk er i sammenheng med ny teknologi og sosiale medier. Dette er naturlig nok ikke noe de ville hatt noen oppfatninger om for en del år siden, da flere av eksemplene som her ble nevnt (twitter, facebook, osv.) ikke engang var oppfunnet. Informantene sine sensemaking prosesser virker altså å være pågående prosesser, akkurat som Weick (1995) forklarer gjelder både dem og alle andre. Vårt daglige liv stimulerer til sensemaking skriver Weick (1995), noe jeg synes kommer godt frem når noen av informantene forteller om hvordan deres oppfatninger av temaer som omhandler konkurranser i tennis har endret seg noe i takt med en ny hverdag.

6.2.6 Små hendelser blir tillagt stor verdi

Konteksten og omgivelsene hjelper til med å finne ut i hvilken retning mennesker retter sitt fokus, og hvor de små hendelsene man tillegger stor verdi kommer fra (Weick, 1995). Det har skjedd en del endringer innen konkurranser i tennis gjennom årene, men i de største turneringene har ting ikke forandret seg særlig mye. Noen konsepter blir testet ut, og langt ifra alt av dette blir varige endringer. Ett konsept som ble testet ut i forkant av Australian Open i år var et turneringskonsept som heter Fast4Tennis. Dette går ut på kortere kampformater, der settene blir spilt først til 4 games. Dette ble testet ut i noen kamper mellom noen verdensstjerner, som blant annet Roger Federer og Rafael Nadal (Fast4Tennis, u.å.). Kampene i seg selv var mer som oppvarming før Australian Open, så det var ikke fullverdige ATP kamper. Det var likevel mange som bet seg merke i dette konseptet, blant annet NTF1 som viste til dette da NTF1 delte sine fortolkninger om hvordan konkurranser i tennis kan utvikles videre.

Disse kampene er som en liten dråpe i havet om man ser ATP sesongen i sin helhet i 2015. Tross dette så fikk det en del oppmerksomhet. I og med at flere av mine informanter, og kanskje mange andre i tennisverden, har gjort seg en del tanker rundt det å korte ned kamper i større grad i tenniskonkurranser så kan dette tankesettet kanskje bidra til at Fast4Tennis er en relativt liten hendelse i seg selv, som av noen blir tillagt stor verdi. Om man er en del av tennisverdenen der mange ønsker seg kortere kamper, så kan kanskje et slikt konsept som ble testet ut av de aller beste spillerne bli tolket som at det nå er store endringer på vei. Men er det egentlig det? Kanskje dette

bare var ment som et morsomt innslag og en avveksling. I så fall kan dette være et eksempel på en liten hendelse som av noen blir tillagt stor verdi. Når det er sagt så er det også godt mulig at noen slike små hendelser på sikt kan leve opp til den store verdien de blir tillagt, som for eksempel tiebreaket som Van Allen introduserte på 1960-tallet. Det var ikke alle som var like opptatt av det den gangen heller, men så finnes det selvfølgelig desto flere små hendelser som ikke har vist seg å være av så stor betydning som noen har trodd.

Et annet eksempel, som jeg også har nevnt tidligere, er coaching på banen i profesjonell dametennis. En relativt liten endring med ønske om å få enda flere jevnere kamper. Coaching i WTA International events har vært lov i noen år nå, og det har faktisk blitt mye flere jevne kamper på WTA touren de siste årene. T1 og T2 var opptatt av at dette var en interessant og god endring som de syntes var bra for tenniskonkurranser. Men er det på grunn av coaching på banen at det har blitt mye jevnere på WTA touren? Sannsynligvis er det flere faktorer som spiller inn, men igjen et eksempel på en mindre hendelse innen tennisverden som av noen blir tillagt større verdi. Kanskje på grunn av de omgivelsene rundt de aktuelle informantene, i dette tilfellet trenere selv.

Jeg kommer også inn på noen eksempler når det gjelder små hendelser som blir tillagt stor verdi i det neste kapittelet, fremtidens konkurransestruktur.

6.2.7 Drevet av troverdighet fremfor nøyaktighet

Det siste punktet som Weick (1995) trekker frem i beskrivelsen av sensemaking, er at fortolkningene fra mine informanter er drevet av troverdighet fremfor nøyaktighet. Dette synes jeg stemmer godt med mitt inntrykk av mine funn. Det er ingen informanter som hevder å ha svaret på hvordan konkurranser bør utvikles i årene fremover. At et svar ikke nødvendigvis er nøyaktig kan kanskje høres ut som en negativ ting, men i grunn er det vel mer en realistisk måte å se det på. Mine informanter deler personlige oppfatninger om hvordan de fortolker temaene jeg er interessert i å studere. De snakket også mye om hva de mener kan være veien videre inn i fremtiden. Derfor er vel egentlig troverdige, reflekterte svar kanskje noe av det best man kan håpe på? Vi må huske på at vi har med mennesker og deres subjektive oppfatninger å gjøre (Weick, 1995.) Jeg kommer litt tilbake også til dette punktet i neste kapittel.

Jeg har i de forgående avsnittene drøftet noen av de ulike fortolkningene til mine informanter i lys av Weick (1995) sine syv punkter som forklarer sensemaking. Som nevnt, så kjenner jeg mine informanter ganske godt, noe som var til hjelp i denne prosessen. Samtidig er det viktig å understreke at jeg ikke kan ta plass på innsiden av mine informanter sine hoder. Diskusjonen presentert over er bare mulige forklaringer på hvorfor informantene har hatt ulikt fokus og tyngde på de ulike temaene, valgt for å belyse min hovedproblemstilling sett i lys av sensemaking og de samtalene som fant sted i intervjuprosessen.

7. Fremtidens konkurransestructur

Gjennom intervjuer med trenere, ledere og spillere i norsk tennis har jeg fått inntrykk av hvordan de opplever dagens konkurranser i tennis. Informantene var opptatt av mange av de samme temaene gjennom de ulike intervjuene. Med bakgrunn i mine funn vil jeg nå presentere noen forslag til hvordan konkurransene i tennis kan utvikles for å få flere og bedre tennisspillere. Disse forslagene vil også være i tråd med egne erfaringer på området og jeg vil kort vise til litteratur innen tennisverden som også har fokus på noen av de samme temaene som mine informanter er opptatt av. Videre vil jeg også forklare hvilke muligheter og utfordringer som er knyttet til å få til foreslåtte endringer i praksis.

7.1 Forslag til hvordan konkurransene kan utvikles

Jeg vil dele inn forslagene i tre hovedkategorier som vil inkludere de konkurransene som informantene var mest opptatt av og som jeg har presentert tidligere i oppgaven. Kategoriene jeg her vil bruke er: konkurranser for barn og unge, konkurranser for voksne på nasjonalt nivå og profesjonelle konkurranser.

7.1.1 Konkurranser for barn og unge

ROG-tour er et konkurransekonsept for de minste som alle mine informanter virker svært fornøyde med. Dermed er det ingen grunn til å endre for mye på dette konseptet, men heller prøve å forbedre det i tiden fremover. Forbedringer kan kanskje særlig forekomme på to områder. For det første så er dette et samarbeid mellom ulike klubber som ligger i samme geografisk område. Det startet opp i Oslo-området og nå er det også i gang noen andre steder i Norge. Fortsatt er det mange barn som ikke har muligheten til å delta fordi deres klubb ikke er med i prosjektet. Dermed er en utfordring å få konseptet og tilbudet ut til enda flere barn rundt om i landet. Den andre måten konseptet kan videreutvikles og bli enda bedre har med selve gjennomføringen å gjøre. Det å konkurrere på samme nivå er noe av det viktigste ved disse turneringene. For at det skal skje i praksis er man avhengig av engasjerte trenere som kjenner spillerne som de tar med til turneringer. Det er også avgjørende at nok barn er med. Om det er for få så vil konseptet være sårbart i forhold til å at alle skal få konkurrerer med andre på samme nivå.

Informantene er i stor grad enige om at de nasjonale konkurransene for juniorer, som for eksempel Norgescup, fungerer bedre nå enn tidligere. Det har blitt gjort endringer ved å arrangere ulike formater og ta hensyn til nivå slik at barn og unge får spille flere jevne kamper. Det virker likevel som at informantene mener at endringene vi har sett i disse konkurransene kan bli gjennomført i enda større grad enn det vi har sett til nå. Fortsatt er det mange av konkurransene som gjennomføres med de tradisjonelle formatene. Det blir også nevnt at det er viktig å forberede de talentfulle utøverne som satser på tennis mot det formatet som venter dem når de blir eldre. For juniorkonkurransene er det altså meget viktig å finne riktig balanse mellom ulike formater slik at flest mulig får et best mulig tilbud. Hovedpoenget er i alle fall videreutvikling av eksisterende konkurranser med flere nivåinndelte turneringer der alle får spille flere kamper. Om man skal spille flere kamper er det også naturlig å spille kortere kamper enn de tradisjonelle formatene. Igjen blir det viktig å se på helheten på terminlisten. Noen turneringer kan arrangeres med kortere kamper, noen med kortere kamper i gruppespill og vanlige kamper i sluttspill (som SEB Cup) og andre med vanlige kamper fra start. Her gjelder det å ha en naturlig progresjon med hensyn til alder og nivå. Flere konkurranser med lagformater er også noe som kan innføres for at konkurransesstrukturen i sin helhet for juniorer skal bli mer interessant for flere. Dette er noe alle informantene virker å være enige om. Lagformater kan bidra til at tennis blir mer sosialt og moro på alle nivåer. Mitt forslag er å bruke et lagformat liknende World Team Tennis som kan brukes på ulike nivåer.

Når det gjelder de internasjonale konkurransene for juniorer så bør de endres. De tar for lang tid, noe som medfører at mye færre får mulighet til å delta på grunn av skole, reisedøgn og økonomi. Turneringene bør gjennomføres over færre dager enn det som er tilfellet i dag. De bør også vurdere kortere kamper i en del av disse turneringene.

7.1.2 Konkurranser for voksne på nasjonalt nivå

Mine funn tyder på at det bør gjøres noen endringer i gjennomføringen av de nasjonale konkurransene for damer og herrer for å få med flere. Særlig tidligere toppspillere kunne vært med i større grad enn det som er tilfellet i dag noe som vil heve nivået i konkurransene. Dette ville vært bra for dem som nå satser på tennis da de får matching på høyere nivå også her hjemme. Dermed vil altså både bredden og spillerutviklingen ha godt av bedre deltakelse her. Hovedbudskapet er at tidsaspektet må endes for at flere skal bli med. Det er ikke slik at alle konkurransene bør endres, men det virker tydelig at

flere konkurranser bør gå over færre dager og noen kanskje bare på en dag. Kortere kamper bør innføres også i noen av disse konkurransene for å ha mulighet til å gjennomføring over færre dager. Akkurat som for juniorene virker det som at flere konkurranser med lagformater vil kunne være positivt for deltakelsen også for voksne. Særlig for spillere som tidligere har satset på tennis, men som nå er med mer for det sosiale så kan et større lagfokus være viktig for ønsket om å delta i konkurranser.

7.1.3 Profesjonelle konkurranser

Starter vi helt på toppen med Grand Slam turneringene så er det enighet om at de er ekstremt populære og at man derfor bør være forsiktede med å gjøre for store endringer. Det er likvel slik at mange synes kamper kan ta vel lang tid, også noen av mine interessenter som er godt over snittet opptatt av tennis. Jeg mener foreløpig at Grand Slam turneringene i store trekk kan være slik de er i dag, men at noen mindre endringer bør vurderes. Det spilles per i dag tiebreak i alle sett i US Open, mens de andre tre turneringene har et såkalt langt sett i avgjørende sett. Mitt forslag er at alle de fire turneringene går over til det de gjør i US Open, nemlig tiebreak i alle sett. I Wimbledon bør de dessuten gå over til å spille best av tre sett (som de andre tre turneringene) i herredouble som i dag spilles best av fem sett. Om utviklingen på litt lengre sikt viser en fallende interesse for de lange fem-setts kampene kan et forslag være å spille beste av tre sett også i herreklassen, for eksempel i de fire første rundene. Deretter kan de spille best av fem sett fra kvartfinalen og ut turneringen.

Når det gjelder forslagene for ATP- og WTA-turneringene så vil jeg foreslå å beholde de største turneringene slik de er i dag. Dette gjelder det de kaller ATP1000 og WTA Premier Events. ATP- og WTA-turneringer med lavere kategori bør de vurdere å endre litt på. Ett forslag kan være spille kortere sett. De kan for eksempel spille først til fire games i hvert sett, og heller spille best av fem sett. Da bør de også benytte seg av no-ad (altså et avgjørende poeng ved duce) for å sikre at kampene ikke tar for lang tid.

Det bør også være noen lagformater som blir prioritert av de beste. Det virker å være noe fallende interesse blant spillerne når det gjelder for eksempel Davis Cup da det er et stadig jag etter penger og poeng. Ett forslag kan være å sette av noen uker av sesongen til for eksempel Davis Cup og Fed Cup. Litt på samme måte som VM i fotball, så kunne hele tennisverden rette sitt fokus mot lagkonkurranser i et gitt tidsrom. Det må da også

deles ut nok penger og poeng i et slikt konsept til at de beste prioriterer det og at det dermed blir interessant for publikum.

Et siste forslag til endringer i relasjon til de profesjonelle konkurransene er at sesongen bør kortes noe ned og at det bør arrangeres noe færre konkurranser. En liten endring av ranking systemet kan også være fornuftig, ved at et gitt antall konkurranser teller i løpet av en sesong.

7.2 Muligheter og utfordringer knyttet til forlagene til endringer

I følgende del vil jeg se nærmere på muligheter og utfordringer knyttet til de forslagene jeg akkurat har presentert. Mine funn, egne erfaringer og relevant litteratur innen tennisverden ligger til grunn for de ulike mulighetene jeg her presenterer. I de følgende avsnittene vil jeg snu rekkefølgen og starte med de profesjonelle konkurransen. Årsaken til rekkefølgen er at noen av mulighetene og utfordringene vi møter ved endringer på øverste nivå har kan ha en del å si for konkurranser nedover i systemet.

7.2.1 Muligheter og utfordringer - profesjonelle konkurranser

For Grand Slam turneringene foreslo jeg svært begrensede endringer. Disse turneringene har vært konservative når det gjelder endringer og tradisjon veier tungt, kanskje særlig i Wimbledon. Derfor er det et poeng å ikke komme med forslag som er helt urealistiske, i hvert fall på kort sikt. Å spille tiebreak i alle sett vil ikke være en dramatisk endring etter min mening. Det vil være flere fordeler ved å gjøre dette. Spillerne vil unngå de mest fysiske ekstreme påkjenningene. Slik det er i Australian Open, French Open og Wimbledon i dag kan en enkelt kamp bli så lang at den ødelegger for resten av turneringen for spillerne som går videre. Dette har vi sett mange ganger i praksis og det mest kjente eksemplet er verdens lengste tenniskamp som endte 70-68 i games i femte sett en førsterunde kamp i Wimbledon i 2010 (Wimbledon, u.å.). John Isner fra USA slo franske Nicolas Mahut og vinneren Isner røk enkelt ut av turneringen i andre runde, helt utslitt. Et annet eksempel er fra French Open som pågår nå mens jeg skriver denne oppgaven der tyske Benjamin Becker gikk til andre runde etter å ha vunnet 10-8 i avgjørende sett. Etter kampen hadde han så vondt i armen at han endte opp med å ikke kunne stille i neste runde og motstanderen fikk en såkalt Walkover. Ved å bruke tiebreak i alle sett vil man unngå disse mest ekstreme kampene,

noe som er bra for spillerne selv, men også for arrangører og publikum. Det er spennende med lange kamper, men for arrangørene vil det være bedre med noe mer forutsigbarhet når det gjelder lengden på kamper. For publikum vil det også være en fordel at kampen blir avgjort den dagen de har billett på arenaen. For TV-kanalene som sender kampene vil det også være lettere å forholde seg til mer forutsigbare tidspunkter. Dette er noe jeg kan bekrefte etter å ha jobbet med tennis i Eurosport i tre år. Jeg vil understreke at tenniskamper, og særlig i best av fem sett, vil fortsatt være uforutsigbare, men bruk av tiebreak vil i hvert fall hjelpe noe på dette området.

Å kutte ned til best av tre sett i double også i Wimbledon vil kunne bidra til at flere av de aller beste prioriterer å delta også i double. Slik det er i dag er belastningen for høy til at mange av de største stjernene som normalt sett kommer langt i single også blir med i double. Om de beste deltar vil også sannsynligvis interessen blant publikum øke.

Utfordringen ved å gjøre endringer i Grand Slam turneringene er først og fremst lange tradisjoner og arrangører som ikke ønsker å endre på disse tradisjonene. Dette er noe flere av informantene bekrefter. NTF2 sa blant annet: «De kunne gjerne gjort noen mindre endringer i Grand Slam også, men de er så konservative at det kommer nok ikke til å skje på lenge.» (NTF2)

Når det gjelder forslaget med å endre de litt mindre ATP- og WTA-turneringene ved å spille best av fem korte sett der det spilles med no-ad så vil dette gjøre lengden på kampene noe mer forutsigbare og det vil bli flere avgjørende poeng i løpet av kampene. Dette kan bli mer spennende for publikum som det gjerne kunne vært mer av på denne typen turneringer, som igjen kan føre til større interesse i media. Solberg et al. (2009) skriver at oppmerksomhet fra media og popularitet i TV er viktig for å lykkes økonomisk i idrett i dag. De forteller videre at skiskyting er et eksempel på en idrett som har lykkes i å posisjonere seg mot media gjennom å gjøre endringer i sitt produkt, mens langrenn ikke har lykkes like godt med dette. Tennis har noen produkter som er svært attraktive for media og publikum, som for eksempel Grand Slam turneringene, mens andre mindre turneringer ikke lykkes like godt. Derfor kan det være vært å prøve noen endringer med produktet, slik andre idretter også har måttet gjøre. Utfordringene ved å gjennomføre disse endringene kommer jeg strakt tilbake til, etter å ha nevnt fordeler ved foreslåtte lagkonkurranser og en kortere sesong.

Ved å sette av et gitt tidsrom til for eksempel Davis Cup og Fed Cup vil det være enklere å få de beste spillerne til å prioritere disse konkurransene. Mange av de beste spillerne er med også i dag, men virker ikke alltid å være topp motivert da dette kommer i tillegg til et meget tøft turneringsprogram. Det å gi lagkonkurransene høyere prioritet ved å sette av mer tid på kalenderen og innføre mer penger og poeng vil gi enda større prestisje og interessen vil sannsynligvis bli større enn i dag. Mange av toppspillerne har også uttalt at lagspill er gøy og det vil kunne være en fordel for dem som reiser mye rundt alene.

En kortere sesong vil være en fordel for spillerne selv, i hvert fall på lang sikt når det gjelder å unngå skader. Slik det er i dag er det bare noen få uker hvor spillerne er ute av sesong, noe som kan ødelegge for det fysiske grunnlaget som trengs for å ta fatt på en ny tøff sesong. Litt færre konkurranser vil også bidra til mindre belastning for spillerne. Om man ikke ønsker færre konkurranser kan man eventuelt innføre en ranking der færre konkurranser er tellende slik at ikke presset for å delta vil være like høyt som i dag hvor man mister ranking om man ikke er med.

Du Bois & Heyndels (2009) fant blant annet ut at spillere med høyere ranking spiller færre konkurranser enn dem lengre ned på rankingen. Dette har jeg fulgt en del med på de siste årene og jeg har registrert at dette gjelder kun de aller beste, rundt fem-ti spillere. Jeg kan gi ett eksempel og bruke Roger Federer som er kjent for de fleste. I år 2000 var han ranket mellom 20-40 og spilte da 30 turneringer. Fra 2001-2003 spilte han mellom 22 og 25 turneringer i året. 2003 var året han vant sin første Grand Slam tittel, noe som gir mye poeng og penger. Etter dette har han plukket mange titler og spilt færre turneringer, med 15 til 17 i året fra 2004-2007. Det er to årsaker til dette. Han gjorde det så bra i de store turneringene at han ble økonomisk uavhengig og skaffet uansett nok ranking poeng. Den andre faktoren vi ikke må glemme er at når man vinner turneringer spiller man mye flere kamper per turnering enn om man taper tidlig. Derfor vil allikevel belastningen være stor da antall kamper per år er et mer relevant mål for belastning enn antall turneringer. Jeg ville nevne dette eksemplet for å understreke at det ikke er mange spillere som har muligheten til å velge bort enkelte konkurranser. Er man litt lengre ned på rankingen må man hele tiden spille for å jage poeng og penger for å kunne ha ranking til å komme med i de største turneringene. Ett eksempel fra dagens stjerner er Rafael Nadal. Han har vært mye ute med skader de siste årene og er en viktig magnet

for publikumsinteressen. Han er også en av dem som kan velge hvilke konkurranser han deltar i stor grad, så det er enda vanskeligere for mange andre mindre kjente navn. For de profesjonelle konkurransene er det viktig å ha med de største stjernene så lenge som mulig. Derfor mener jeg spillerne ville ha godt av en noe kortere sesong og å spille noen færre konkurranser.

Utfordringene med å endre på formatet på WTA- og ATP turneringer henger sammen utfordringene man møter for å endre lagkonkurransene og lengden på sesongen, slik som jeg har foreslått. Dette har med hvem som sitter med makten til å gjøre disse endringene og samarbeidet dem imellom. De sentrale aktørene i denne sammenhengen er ITF, WTA og ATP. Sorrentini og Pianese (2011) har skrevet en interessant artikkel om disse organisasjonene der de understreker at før ATP ble etablert så hadde ITF mer kontroll over profesjonell tennis. ITF er organet som skal ivareta tennis sine interesser og er en non-profit organisasjon. WTA og ATP har spillernes interesser i fokus, samt det å tjene penger. De fire forbundene som arrangerer Grand Slam tjener også enorme summer på disse turneringene. Poenget er at ITF gav fra seg mye makt når det gjelder de profesjonelle konkurransene etter at WTA og ATP vokste frem. I dag er det derfor sterke økonomiske interesser i bildet og ulike interessenter har ulike motiver. Det har vist seg i praksis at de ulike organisasjonene ikke nødvendigvis samarbeider optimalt. Ett eksempel er at de ikke engang har nøyaktig samme regler. S3 kommer inn på dette under et oppfølgingsspørsmål om utfordringer ved å få gjennomført endringer: «De greier jo ikke engang å bli enige om hvor mange sekunder spillerne skal få mellom hvert poeng.» (S2) S2 sikter her til at i konkurranser der ITF er ansvarlig organ så har spillerne 20 sekunder mellom hvert poeng, mens i ATP turneringer er det 25 sekunder som gjelder. Det finnes også mange ulike interessenter som ønsker sin del «kaka,» blant annet alle de ulike arrangørene av ATP og WTA turneringene. Om vi regner med at ITF kun arbeider for å fremme tennisens interesser så har de ikke makt til å i stor grad bestemme over WTA og ATP, som igjen blir påvirket av de aktive spillerne og arrangørene av de ulike turneringene.

For å endre formatet i noen av WTA- og ATP-turneringene må altså ATP og WTA gjøre dette av fri vilje. Å endre lagkonkurranser som Davis Cup og Fed Cup er opp til ITF, men her blir det enda mer komplisert da mitt forslag innebærer en endring i terminlisten. Det samme gjelder for forslaget med en kortere sesong. Disse forslagene

innebærer at ITF, WTA og ATP må samarbeide godt og sammen finne den mest optimale konkurransesstrukturen. I tillegg er WTA og ATP avhengig av de ulike arrangørene. Dette kan vise seg å være en særdeles vanskelig øvelse å få til. Jeg minner om eksemplet til S3 som jeg presenterte i resultatkapittelet der han fortalte om ATP turneringen i Hamburg som ble degradert til lavere kategori og publikumsinteressen falt dramatisk selv i Tyskland der tennis er meget populært. Ved å gjøre sesongen kortere og ha færre konkurranser og i tillegg rydde plass til noen uker med Davis Cup og Fed Cup i et slags VM (i fotball) format så sier det seg selv at flere av dagens arrangører vil miste sin posisjon. Endringer i en såpass etablert konkurransesstruktur har vist seg vanskelig også i andre idretter. Under tidligere forskning viste jeg til studien til Morrow og Idle (2008) der det viste seg at UCI sine endringer førte til en bitter maktkamp mellom ulike interessenter innen proffsykling. UCI har der på en måte den samme rollen som ITF har i tennis. Spørsmålet er om ITF har makt nok til å kunne skjære gjennom å gjøre noen endringer i tråd med mine forslag om de selv mener det er i tråd med tennisens beste på lang sikt. Svaret er nok at de kun kan få til dette gjennom et godt samarbeid med WTA og ATP.

7.2.2 Muligheter og utfordringer - nasjonale konkurransene for voksne

Ved å gjennomføre konkurranser over færre dager og også i noen tilfeller spille kortere kamper vil man kunne få med flere spillere i ulike livssituasjoner. Skjer dette vil også nivået i konkurransene kunne gå opp som igjen er bra for utviklingen for dem som satser på tennis. De senere årene har det dukket opp et stort antall nye formater på kamper og turneringsformer, så mulighetene ligger der allerede. Ett eksempel fra USA har Unke (2008) skrevet en artikkel om. Artikkelen omhandler United States Tennis Association (USTA) sitt initiativ til å legge til rette for voksne spillere med familier i et veldig fleksibelt konsept der spillerne selv kan avtale tider direkte med hverandre i noen av konkurransene. De spiller når de har tid og så lenge de har tid. Bodo (1998) skrev også om konkurranser for voksne og mener at det burde vært et mye større fokus på å arrangere konkurranser som passer de store mengdene enn for de aller beste. Bodo (1998) mener feilslåtte konkurranseformater er en viktig årsak til at USA opplevde en sterk nedgang i deltakelse i tenniskonkurranser på 1990-tallet. Som nevnt, ulike formater ligger klare, det gjelder bare å ta dem i bruk.

Selv om mine informanter tydelig sa ifra om at de mener tidsaspektet må kortes ned vil nok det også møte motstand blant noen spillere dersom endringer blir foreslått/gjennomført. Det er naturlig at det er ulike meninger om slike temaer. En utfordring er da å foreta endringer som får aksept blant flest mulig spillere. Det som har vist seg gjennom de endringene som er gjort i tenniskonkurranser tidligere er at så fort de beste i verden aksepterer endringer, så er det mye lettere å få gjennomslag på lavere nivåer og rundt om i ulike land. Derfor vil denne utfordringen ha en sammenheng med hva ITF, WTA og ATP gjør i årene som kommer. Informantene var også klare på at vi må kunne lage egne løsninger i Norge, da behovet her ikke nødvendigvis er det samme som i andre land. De var dog også klare på at større endringer i formatet er enklere å gjennomføre om det reflekteres i hele konkurransesstrukturen, fra de profesjonelle konkurransene og nedover. Dette gjelder særlig for voksne spillere som allerede har blitt vant med visse formater.

Når det gjelder å arrangere flere lagkonkurranser så kan en mulighet være å se til mitt forslag for de profesjonelle der det blir satt av en periode på terminlisten der dette blir prioritert. Dermed kan dette i beste fall være en struktur som går tvers gjennom hele konkurransesstrukturen fra de profesjonelle ned til lavere nivåer nasjonalt og lokalt. Når det gjelder de nasjonale versjonene av dette lagkonseptet jeg har presentert som et forslag for de profesjonelle, så må man naturligvis tilpasse formatet slik at det passer inn i hverdagen til folk som ikke bare spiller tennis. Jeg tror det kunne vært en interessant måte å skape et engasjement for lagspill i tennisverden og fått til noe slikt gjennom hele konkurransesstrukturen.

7.2.3 Muligheter og utfordringer – konkurranser for barn og unge

Ved å videreutvikle ROG-tour kan et turneringskonsept som har vist seg å fungere godt bli tilgjengelig for flere. Forhåpentligvis vil da også flere av barn fortsette med tennis og konkurranser også etter tennisskolen. Om flere blir med og flere fortsetter er dette i seg selv positivt for selve gjennomføringen av konkurransene, da det vil være lettere å oppnå jevnere kamper jo flere det er på de ulike nivåene, som igjen er en av nøklene for at konkurransene fungerer optimalt. På sikt vil dette også kunne bidra til flere toppspillere da kanskje flere av de største idrettstalentene blir værende i tennis. ROG-tour er et prosjekt som er startet opp i Norge, men det er skrevet mye om denne måten å lære å spille tennis og tilpasse konkurranser for barn og nybegynnere også i andre land.

Barrell (2007) tar opp hvor viktig det er å få barn til å bli med å konkurrere, og forteller om at konkurranser er selve kjernen i Play & Stay. Han beskriver også formater som tar mindre tid, der barna er på lag i større grad og at de bør spille mest mulig med andre barn på samme nivå som dem selv.

Pestre (2007) beskriver viktigheten av å tilpasse konkurranser for barn på alle nivåer, i ulike aldre og med ulike ambisjoner. Han mener det er viktig at klubber inviterer til å teste ut tennis, og at de som arrangerer kan nok om ulike formater slik at spill, banestørrelse og konkurranser blir tilpasset etter nivået, samt at man får prøve både single og double. Declerq & Pattyn (2007) har også mye av samme fokus da de skriver om hvordan Play & Stay blir brukt i barnetennis i Belgia. Der har det helt faste regler når det gjelder alder på barn som skal benytte seg av ulikt tilpasset utstyr (ROG), og barna må følge de ulike trinnene oppover etter hvert som de mester det de skal på de ulike nivåene. Declerq har for øvrig vært i Norge å hjulpet med trenerutdanning også her ved å fortelle om metodene de har lyktes med i Belgia. Belgia er et land som gjennom mange år har utviklet gode spillere både på dame- og herresiden, og har god rekruttering til tennissporten. De to sistnevnte artiklene er skrevet av representanter for tennis i Frankrike og Belgia som har lyktes svært godt med tennis, både når det gjelder topp og bredde. Disse to nasjonene satte også metoder for innlæring tilpasset nivå i system før ITF introduserte dette under navnet Play & Stay i 2007 (ITF, u.å.e). Mange andre land har også lykke godt med å få med flere barn i konkurranser gjennom å benytte seg av dette konseptet. Cabral (2010) forklarer hvordan dette har fungert i Portugal, der han sier at ved å implementere disse metodene der man blant annet har korte konkurranser tilpasset til nivå så har det fått med mye flere, og flere blir værende fordi de synes det er mer gøy. Tennant (2010) forteller oss hvor viktig det er å ta i bruk nye konkurransekonsepter for å få med flere, og kommer inn på noe som kan være viktig å merke seg noen år etter Play & Stay ble introdusert. Han understreker viktigheten av å lage faste retningslinjer for de ulike konkurransene. Faste retningslinjer på hvor lang tid ulike konkurranser i ulike aldre bør være, maler for lagkonsepter og korte kamper. Akkurat de samme temaene som mine informanter har tatt opp. I og med at så mange ulike mennesker er involvert i å arrangere, så mener Tennant (2010) at faste maler er sentralt, noe som kanskje er en naturlig oppgave for de nasjonale forbundene å hjelpe klubbene med.

Det å tilpasse tennis og konkurransene til barn og nybegynnere er altså ikke bare noe mine informanter er opptatt av, men noe som har vist seg å fungere bra også i andre land. Det er også noen utfordringer ved å utvikle ROG-tour videre. I Norge er det steder der tennisklubbene har relativt få medlemmer og det kan ofte også være langt mellom de ulike klubbene. Et lavt antall deltakere er som nevnt et problem da det ikke vil være så enkelt å matche spillere på likt nivå. Noe av poenget er også å møte spillere fra andre klubber, så lang reisevei er en utfordring noen steder i landet. En annen utfordring er at trenerne i de ulike klubbene må jobbe ut ifra like retningslinjer og at de må kjenne barna sitt nivå i forhold til andre. Det vil si at når spillere fra de ulike klubbene møtes så er det avgjørende at de som blir plassert på samme nivå faktisk er på samme nivå. Om trenerne ikke har en slik forståelse av hva barna skal mestre på de ulike nivåene så vil ikke konseptet fungere optimalt.

Når det gjelder juniorkonkurransene, som for eksempel Norgescup, så er det muligheter til å få med flere gjennom ungdomsårene dersom flere synes det er gøy enn det som er tilfellet i dag. I dag virker det som om mange mister lysten til å være med videre om de ikke hevder seg i toppen når de har kommet til en viss alder. Om flere blir med videre er selvfølgelig det bra for bredden, men det kan også på sikt bidra til flere toppspillere. Man vet ikke hvem som blir de beste spillerne til slutt og i tillegg kan et større miljø gjøre at trivselen blir bedre for alle. Flere lagkonkurranser kan være med å bidra til et sosialt miljø der flere trives. Dette er også noe Billy Jean King har vært opptatt av i amerikansk tennis. Billy Jean King var med å utvikle Word Team Tennis og mener at dette konseptet passer meget bra for barn og unge. Hun mener at en kopi av dette konseptet bør benyttes i mye større grad for at tennis kan tiltrekke seg flere, noe som kommer frem av artikkelen til Doherty (1995). Her blir WTT konseptet introdusert som en måte å få med flere juniorspillere i organiserte konkurranser, på en morsom måte som også har fokus på det sosiale i laget. Billy Jean King uttalte følgende: «Today, boys and girls are very active in team sports. We feel strongly that we can introduce more of them to tennis, in a positive way, by offering them the chance to compete as a team» (Doherty, 1995, s. 13). Tanker om at mer lagspill kan være bra for tenniskonkurranser er altså ikke ny og ikke særegen for mine informanter.

Utfordringene med å få gjennomført juniorkonkurransene i tråd med forslagene er først og fremst og få med de ulike arrangørene til å gjennomføre konkurranser med formater

der alle får spille flere kamper og der det oftere blir inndelt etter nivå. Det er slik at disse ønskede konkurranseformene ofte tillater en noe lavere antall deltakere fordi det stiller høyere krav til banekapasitet. Dette kan igjen gå ut over økonomien for dem som arrangerer. I tillegg har det gjennom årene ofte vært en tendens til at foreldrene til de spillerne som gjør det best er mest engasjert i ulike klubber. Dette kan også bidra til at villigheten til endringer kan være noe lavere da deres barn ofte går lagt i de tradisjonelle formatene. Derfor er det viktig med tydelige retningslinjer fra NTF for hvordan ulike konkurranser skal gjennomføres i tråd med det Tennant (2010) skriver da han forteller at klare retningslinjer for ulike konkurransekonsepter er svært viktig for kvaliteten i gjennomføringer rundt om i Storbritannia. Nye formater kan også virke vanskeligere å få gjennomført for turneringsledere, som ofte er frivillige da ofte er kjent med de tradisjonelle formatene og føler en trygghet med å beholde disse. En annen utfordring er at spillere i ulike nivåer og i ulike aldre følger med på hva de profesjonelle spillerne gjør. Derfor vil igjen endringer være enda lettere å gjennomføre om det også skjer endringer i toppen ved at de for eksempel spiller kortere kamper i noen konkurranser gjennom sesongen. Foreldres holdninger til nye konsepter kan også være en utfordring. Er det da slik at de beste i verden tester ulike formater vil det være lettere å få alle med på å dra i samme retning.

Når det gjelder å få gjennomført flere lagkonkurranser så bør det være mulig. Terminlisten er igjen en utfordring og ofte vært innarbeidet med mange av de samme konkurransene over flere år. Derfor kan det være utfordrende å endre på strukturen i en slik terminliste, men det er mye mer overkommelig å få til på nasjonalt nivå enn for de profesjonelle. Om det skulle bli slik at noen uker blir satt av i løpet av sesongen til lagkonkurranser også for de profesjonelle, i tråd med mitt forslag, vil det også være naturlig å foreslå liknende lagkonsepter på samme tiden også for juniorer. Gjennom sesongen bør det også være mulig å sette i gang ligakonsepter for juniorer i ulike aldre i tråd med World Team Tennis konseptet som Doherty (1995) beskriver.

8. Konklusjon

Denne studien gir et innblikk i hvordan trenere, ledere og spillere i Norge fortolker dagens konkurransestructur i tennis og hvordan konkurransene kan utvikles videre for å få flere og bedre tennisspillere. Det er noen temaer som gikk igjen ofte da informantene delte sine oppfatninger om hva de synes fungerer bra og på hvilke områder de kunne tenke seg endringer. Om jeg skal trekke frem noen få nøkkelord for å beskrive områder informantene er opptatt av så er det tid, nivå og lag. Det er bred enighet om at en del av konkurransene i tennis tar for lang tid. Trenere, ledere og spillere i tennis mener også at det er viktig å ta hensyn til nivå i mange konkurranser for at de skal bli mer attraktive for flere ved at spillere på ulike nivåer får mer matching på eget nivå, spesielt for yngre spillere. Dette er bra både for bredden og for dem som satser mot toppen. Det bør også innføres mer lagkonkurranser i tennis. Et sterkere fokus på double, andre eksisterende lagkonkurranser og gjerne nye konsepter vil kunne bidra til at flere synes det er gøy gjennom et sterkere sosialt fokus. Det er også positivt for dem som reiser rundt og satser på tennis, da dette kan være et svært ensomt liv.

For å svar på hovedproblemstillingen i denne studien delte jeg inn mine funn i tre underproblemstillinger. På visse områder blir svarene i de ulike underproblemstillingene litt over i hverandre fordi spørsmål knyttet til topp og bredde innen idrett ofte henger sammen, i tillegg til at publikumsinteressen for konkurransene er viktig for videre rekruttering til tennis. Tid, nivå og lag var som nevnt temaer alle informantene var opptatt av, men det var også noen forskjeller mellom de ulike gruppene informanter når det gjeldt deres oppfatninger om de ulike konkurransene.

ROG-tour er konkurranser for de minste barna. Dette er et relativt nytt konsept som fungerer bra og som kan videreutvikles i tråd med hvordan det fungerer i dag. Det som er bra med disse konkurransene er at barn får konkurrere mer på sitt eget nivå, de får spille på lag, konkurransene blir gjennomført innenfor gitte, begrensede tidsrammer og terskelen får å bli med i konkurransene er lavere enn mer tradisjonelle konkurranser. Trenerne, lederne og spillerne var alle enig om at denne typen konkurranser er bra for at flere barn skal bli med videre, men det var trenerne og lederne som var mest opptatt av nettopp disse konkurransene.

De nasjonale juniorturneringene har også utviklet seg i riktig retning ved å i større grad tilpasse flere konkurranser etter nivå og arrangere formater der alle får spille mer enn en kamp. Å ta hensyn til nivå er bra både for at flere synes det er gøy og for utviklingen av de beste. Allikevel er det slik at det fortsatt er litt mange konkurranser som foregår etter de tradisjonelle formatene, så utviklingen videre ligger i å ta ulike eksisterende konkurranseformater i bruk i enda større grad enn i dag. Dette var noe særlig trenerne og lederne var opptatt av, mens spillerne påpeker også viktigheten av å gjøre de mest talentfulle utøverne som satser klare for de konkurranseformene som møter dem etter hvert som de blir eldre. For å ta hensyn til ønsket om at flere skal delta lengre og samtidig legge til rette for dem som satser mot toppen blir det da viktig å ha et variert tilbud, med mange konkurranser som tar hensyn til nivå. Kortere kamper og gruppespill bør benyttes, men ikke i alle turneringer. Det bør også være en naturlig progresjon i formatene med hensyn til alder, slik at utøvere som satser blir klare for internasjonal konkurranser når tiden er inne. De internasjonale juniorkonkurransene bør endres i større grad enn de nasjonale. De går over for mange dager, noe som går ut over muligheten til å delta på grunn av skole, økonomi og antall reisedøgn. Det bør også innføres flere lagkonkurranser for juniorer i tennis.

De nasjonale konkurransene for voksne virker som det området der det er et størst behov for endringer. Tidsaspektet er det mest sentrale, da disse konkurransene ofte gjelder voksne mennesker som har begrenset med tid til å prioritere å være med. Flere konkurranser kan spilles over færre dager enn hva de gjør i dag. Det bør også testes ut å spille kortere kamper i noen av konkurransene. Lagkonkurranser er igjen noe som bør prioriteres enda høyere i konkurransestrukturen.

Når det gjelder de profesjonelle konkurransene så er det meget stor interesse for særlig Grand Slam og behovet virker ikke være stort for endringer der. Skal noe endres i første omgang i forbindelse med Grand Slam så kan de innføre tiebreak i alle sett i alle de fire turneringen. De største WTA- og ATP turneringene (med høyest kategori) fungerer også bra med dagens format. Når det gjelder WTA- og ATP-turneringer med lavere kategori er publikumsinteressen lavere og det bør vurderes å gjøre endringer på formatet. Kortere sett kan være en løsning. Lagformater bør få en mer sentral plass på terminlisten. I dagens konkurransestruktur virker Davis Cup og Fed Cup å miste prestisje, så kanskje ITF må tenke litt nytt rundt disse konkurransene. En mulighet er å rydde plass i

kalenderen og gjennomføre disse konkurransene over noen uker i stedet for at lagkampene er spredt gjennom hele året. I tillegg må pengepremier og poeng gjøre at de beste prioriterer å delta. Sesongen for de profesjonelle er for lang og det er for mange konkurranser.

Jeg har foreslått noen endringer for konkurransestructuren i tennis med bakgrunn i mine funn, men også i lys av egne erfaringer og litteratur fra tennisverden. Foreslåtte endringer tar først og fremst hensyn til tid, nivå og lag som går igjen som viktige temaer i denne studien. Endringer medfører ofte utfordringer og den største utfordringen blir nok å få til endringer i den internasjonale konkurransestructuren. Der har vi ulike organisasjoner og interessenter som må samarbeide da de har makt over hver sine konkurranser. ITF har en viktig rolle, men har ikke makt til å alene endre konkurransestructuren og trenger særlig WTA og ATP på laget for å kunne få gjennomslag. På nasjonalt nivå er det noe lettere å få til endringer, og nettopp derfor bør vi her i Norge passe på å ta hensyn til behovet nettopp her og lage konkurranser slik at flest mulig får et best mulig tilbud. For å oppnå dette er forståelse av ulike behov og tilpasningsevne viktige nøkkelord. Spillere på ulike nivåer, aldere og i ulike livssituasjoner trenger ulike konkurransetilbud. Derfor er det viktig å utvikle konkurransene i tråd med de ulike behovene.

I innledningen nevnte jeg en del ulike kjente tennisstjerner. Årsaken til at du kanskje tenkte på ett navn fremfor et annet kan kanskje ha å med dine fortolkningsrammer å gjøre. Weick (1995) har beskrevet syv punkter som kan bidra til forståelsen av vår sensemaking-prosess. Om du jobber med klær kanskje du tenkte først på Bjørn Borg eller Rene' Lacoste, som begge har hver sine klesmerker. Om du er opptatt av likestilling kanskje du tenkte på Billy Jean King som var hovedpersonen bak profesjonaliseringen av tennis for kvinner. Poenget er at sensemaking kan bidra til en forståelse av menneskers oppfatninger og fortolkninger. På samme måte ønsket jeg å bruke sensemaking til å bedre forstå hvorfor mine informanter var opptatt av visse temaer fremfor andre.

Å lage en konkurransestructur som passer alle er ingen lett oppgave, men det kan være et mål å finne en struktur som passer flest mulig, bredde som topp, ung som gammel. Endringsprosesser kan være vanskelig å gjennomføre, men en hensikt med denne

studien har vært å rette fokus mot mulige endringer for at tennis står best mulig rustet til å lykkes i årene som kommer. Det er spennende å spille eller sitte på tribunen når kampen ender 70-68 etter over 11 timer fordelt på tre ulike dager, men om slike kamper er ønskelige i tiden fremover er jeg ikke like sikker på.

Referanser

ATP. (u.å.) Hentet 30. mai 2015 fra

<http://www.atpworldtour.com/Corporate/About.aspx>

Australian Open. (u.å.). Hentet 27. januar 2015 fra <http://www.ausopen.com/event-guide/tournament-facts>

Baddeley, W. (1910). *Lawn Tennis*. London: George Routledge & Sons, Limited.

Barrel, M. (2007). Competition – the key to Play and Stay. *ITF Coaching and Sport Science Review* 15(4)2

Barrett, J. (2001). *Wimbledon: the official history of the championships*. London: Collins Willow an imprint of Harper Collins Publishers.

Bodo, P. (1998). Friendlier competition. *Tennis*, 34(6), 17.

Brouwers, J., Sotiriadou, P. & De Bosscher, V. (2014). *Sport-specific policies and factors that influence international success: The case of tennis*. Manuskript innlevert for utgivelse.

Cabral, V. (2010). Tennis 10s Play and Stay in Portugal. *ITF Coaching and Sport Science Review*, 18(51) 24-25.

Carey, R. S. (2011). *Hoosier Whiteness and the Indiana Pacers: Understanding Strategic Change from a Critical Race Based Sensemaking Theory*. ??? Paper presentert på 2011 North American Society for Sport Management Conference. London, Ontario, Canada.

Collins, B. (1994). *Modern Encyclopedia of Tennis*. Detroit: Visible Ink Press.

Crespo, M., Reid, M., Miley, D. & Atienza, F. (2003). The relationship between professional tournament structure on the national level and the success in men's professional tennis. *Journal of Science and Medicine in Sport*, 6(1), 3-13.

- Declercq, L. (2007). Belgian Competitive Structure for 10's & Under's. *ITF Coaching and Sport Science Review*, 15(42).
- Djaballah, M., Hautbois, C., & Desbordes, M. (2015). Non-mega sporting events' social impacts: a sensemaking approach of local governments' perceptions and strategies. *European Sport Management Quarterly*, 15(1), 48-76. doi: 10.1080/16184742.2014.1000353
- Doherty, D. (1995). USTA joins the team. *Tennis*, 31(7), 13.
- Du Bois, C. & Heyndels, B. (2009). Labour Supply Decisions of Professional Tennis Players: Determinants of Tournament Entry. *European Sport Management Quarterly*, 9(3), 333-334. doi: 10.1080/16184740903024102
- Fast4Tennis. (u.å.). Hentet 10. april 2015 fra <http://www.fast4tennis.net/>
- Filipic, A., Panjan, A., Reid, M., Crespo, M. & Sarabon, N. (2013). Tournament Structure and Success of Players Base don Location in Men's Professional Tennis. *Journal of Sports Sciences and Medicine*, 12, 354-361.
- Flick, U. (2002). *An introduction to qualitative reasearch*, (2. utgave). Thousand Oaks, California: Sage Publications.
- Føllesdal, D. & Walløe, L. (2002). *Argumentasjonsteori, språk og vitenskapsfilosofi*, (7. utgave). Oslo: Universitetsforlaget.
- Førland, T. E. (1996). *Drøft: lærebok i oppgaveskriving*. Oslo: Gyldendal.
- Gephart, R. P. (1993). The textual approach: Risk and blame in disaster sensemaking. *Academy of management journal* 36(6), 1465-1514.
- Gratton, C. & Solberg, H. A. (2007). The Economics of Professional Sport and the Media. *European Sport Management Quarterly*, 7(4), 307-310. doi: 10.1080/16184740701717030

- Grønmo, S. (1996). Forholdet mellom kvalitative og kvantitative metoder. I: Holter, H., & Kalleberg R. (Red.), *Kvalitative metoder i samfunnsforskning*. (s. 73-108). Oslo: Universitetsforlaget.
- Grønmo, S. (2004). *Samfunnsvitenskapelige metoder*. Bergen: Fagbokforlaget.
- Hanna, D. (2009). A new-look league for 2010. *Athletics Weekly*, 64, 62.
- Hansen, P. Ø. (2014). *Making the Best Even Better: Fine-tuning development and learning to achieve international success in cross-country skiing*. Doktorgradsavhandling ved Norges Idrettshøgskole, Oslo.
- History of Tennis. (u.å.). Hentet 17. februar 2015 fra http://www.historyoftennis.net/history_of_tennis.html
- Holme, I. M., & Solvang, B. K. (1996). *Metodevalg og metodebruk*, (3. utgave). Otta: Tano AS.
- Houlihan, B., & Green, M. (2008). *Comparative Elite Sports Development: systems, structures and public policy*. Oxford: Butterworth-Heinemann.
- Huberman, A. M., & Miles, M. B. (2002). *The qualitative reserarcher's companion*. Thousand Oaks: Sage Publications.
- Idrettregisteringen. (2014). Hentet 10. november 2014 fra <https://sts.nif.no/>
- International Tennis Hall of Fame. (u.å.) Hentet 30. Mai 2015 fra <https://www.tennisfame.com/hall-of-famers/inductees/jimmy-van-alen/>
- ITF. (u.å.a). Hentet 14. mars 2015 fra <http://www.daviscup.com/en/organisation/davis-cup-history.aspx>
- ITF. (u.å.b). Hentet 14. mars 2015 fra <http://www.fedcup.com/en/organisation/fed-cup-history.aspx>

- ITF. (u.å.c). Hentet 14. mars 2015 fra
<http://www.itftennis.com/about/organisation/history.aspx>
- ITF. (u.å.d). Hentet 14. mars 2015 fra
<http://www.itftennis.com/about/organisation/structure.aspx>
- ITF. (u.å.e). Hentet 14. mars 2015 fra <http://www.tennisplayandstay.com/home.aspx>
- Klein, G., Moon, B. & Hoffman, R. F. (2006). Making sense of sensemaking 1: alternative perspectives. *IEEE Intelligent Systems*, 21(4), 70-73.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009). *Det kvalitative forskningsintervju*. (2. utgave). Oslo: Gyldendal Akademisk.
- Mason, J. (1996). *Qualitative researching*. London: Sage Publications.
- Mills, J. H., Thurlow, A., & Mills, A. J. (2010). Making sense of sensemaking: the critical sensemaking approach. *Qualitative Research in Organizations and Management: An International Journal*, 5(2) 182-195. doi: 10.1108/17465641011068857
- Morgan, M. (2002). Optimizing the structure of elite competitions in professional sport – lessons from Rugby Union. *Managing Leisure*, 7, 41-60. doi: 10.1080/13606710110117023
- Morrow, S. & Idle, C. (2008). Understanding Change in Professional Road Cycling. *European Sport Management Quarterly*, 8(4), 315-335. doi: 10.1080/16184740802461603
- NTF. (u.å.a). Hentet 15. mai 2015 fra <http://www.tennis.no/om-ntf>
- NTF. (u.å.b). Hentet 15. mai 2015 fra <http://www.tennis.no/turneringer/terminlisten>
- Patton, M. Q. (2002). *Qualitative Research & Evaluation Methods* (3. utgave). Thousand Oaks, California: Sage Publications.

- Pestre, B. (2007). Friendly Competition: «A Match for Everyone». *ITF Coaching and Sport Science Review*, 15, 42.
- Pollard, G. & Noble, K. (2002). *A solution to the unfairness of the tiebreak game when used in tennis double*. Paper presentert på Proceedings of the sixth Australian Conference on Mathematics. Sydney, Australia.
- Psykology Wiki. (u.å). Hentet 15. februar fra <http://psychology.wikia.com/wiki/Sensemaking>
- Reid, M., Crespo, M., Atienza, F. & Dimmock, J. (2007). Tournament structure and nations' success in women's professional tennis. *Journal of Sport Sciences*, 25(11), 1221-1228. doi: 10.1080/02640410600982691
- Reid, M., Crespo, M., Santilli, L. & Miley, D. (2005). We Need More Professional Tennis Management Programs. *Coaching & Sport Science Review*, 35, 2-3.
- Repstad, P. (2007). *Mellom nærhet og distanse: Kvalitative metoder i samfunnsfag*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Sack, A. L., Singh, P. & DiPaolo, T. (2009). Spectator motives for attending professional women's tennis events: linking marketing and Maslow's hierarchy of needs theory. *International Journal of Sport Management and Marketing*, 6(1), 1-16.
- Solberg, H. A., Hanstad, D. V. & Steen-Johansen, K. (2009). The challenges of producing popular sports contests: a comparative study of biathlon and cross-country skiing. *International Journal of Sports Marketing & Sponsorship*, 10(2), 171-189.
- Sorrentini, A. & Pianese T. (2011). The relationships among stakeholders in the organization of men's professional tennis events. *Global Business and Management Research: An International Journal*, 3. Hentet 21. april 2015 fra <http://www.thefreelibrary.com/The+relationships+among+stakeholders+in+the+organization+of+men's...-a0262583229>

- Starbuck, W. H., & Milliken, F. J. (1988). Executives' perceptual filters: What they noticed and how they make sense. In: Hambrick, D C. (editor). *The executive effect: Concepts and methods for studying top managers* (s. 35-65). Greenwich, Connecticut: Jai Press Ltd.
- Tennant, M. (2010). Competition formats and considerations for 10 and under players. *ITF Coaching and Sport Science Review*, 18(51), 22-23.
- Thagaard, T. (2009). *Systematikk og innlevelse: en innføring i kvalitativ metode*. Bergen: Fagbokforlaget.
- Thomas, J. R., Nelson, J. K., & Silverman, S. J. (2005). *Research methods in physical activity*. USA, Champaign: Hunman Kinetics.
- Unke, S. (2008). Bending the Rules. *Tennis*, 44(8), 24.
- Vrije Universiteit Brussel. (2013). *International comparison of elite sport policies results of the SPLISS study* [Videoklipp]. Hentet 28. april 2015 fra https://www.youtube.com/watch?v=iS8_8E0ZII4
- Weber, K., & Glynn, M. A. (2006). Making sense with institutions: Context, thought and action in Karl Weick's theory. *Organization Studies*, 27(11), 1639-1660.
- Weick, K. E. (1993). The Collapse of Sensemaking in Organizations: The Mann Gulch Disaster. *Administrative Science Quarterly*, 38(4), 628-652.
- Weick, K. E. (1995). *Sensemaking in organisations*. Thousand Oaks: Sage Publications.
- Weick, K. E., Sutcliffe, K. M., & Obstfeld, D. (2005). Organizing and the process of sensemaking and organizing. *Organization Science*, 16(4), 409-421.
- Weick, K. E. (2006). Faith, evidence, and action: Better guesses in an unknowable world. *Organization Studies*, 27(11), 1723-1736.

Wimbledon (u.å.) Hentet 30. mai fra

http://www.wimbledon.com/en_GB/history/index.html

World Team Tennis (u.å.) Hentet 30. mai fra

http://www.wtt.com/page.aspx?article_id=75

Wright, P. (2000). *Tennisklubbene i fokus: En undersøkelse av klubbenes situasjon i 1999 og deres syn på sin egen fremtid*. Oslo: Norges Idrettshøgskole.

WTA. (u.å.). Hentet 30. mai 2015 fra

<http://www.wtatennis.com/scontent/article/2951989/title/about-the-wta>

Tabelloversikt

Tabell 1: Oversikt over turneringer med beskrivelse av målgruppe, format hvem som er arrangør samt ansvarlig organ for respektive turneringer..... 25

Tabell 2: Eksempel på tematisk koding som ble benyttet under transkribering av intervjuer 43

Tabell 3: Eksempel på teoretisk koding i henhold til diskuterte tema..... 43

Vedlegg

Vedlegg 1: Samtykkeskjema angående deltakelse i forskningsprosjekt

Vedlegg 2: Intervjuguide

Vedlegg 3: Oppfølgingsspørsmål til intervjuguide (stikkord)

Vedlegg 4: Godkjenning fra NSD

Vedlegg 1: Samtykkeskjema angående deltakelse i forskningsprosjekt

Forespørsel om deltakelse i forskningsprosjektet

«Konkurranser i tennis»

Hvem står bak studien

Masterstudent, Ola R. Bentzen (ola.oslo@nsn.no)

Veileder, Per Øystein Hansen

Prosjektstart: 01.09.2014

Prosjektslutt: 31.12.2015

Bakgrunn og formål

Formålet med studien er å finne ut hvordan konkurranser i tennis bør videreutvikles i årene som kommer, både i Norge og internasjonalt, for at tennissporten skal øke eller opprettholde sin tilslutning. Jeg ønsker å finne ut hvordan vil kan oppnå høyere deltakelse i tenniskonkurranser i Norge og samtidig legge til rette for dem som ønsker å satse mot toppen. Jeg ønsker også å finne ut hvilke muligheter og utfordringer som dukker opp ved å gjøre endringer i konkurransestructuren.

Dette er en mastergradstudie som gjennomføres ved Norges Idrettshøgskole. Studenten gjør et strategisk utvalg for å finne kandidater med bred bakgrunn innen tennis, enten det er som spiller, leder, trener, forelder eller en kombinasjon av disse.

Hva innebærer deltakelse i studien?

Studien vil innebære et personlig dybdeintervju. Intervjuene vil bli foretatt på ønsket sted for hver og en av de aktuelle intervjusubjektene. Varighet på intervjuet vil være på 45-60 minutter. Spørsmålene vil omhandle konkurranser i tennis. Alle data blir oppbevart i henhold til reglement for oppbevaring av sensitive opplysninger.

Mulige fordeler og ulemper

Alle involverte får muligheten til å komme med sitt synspunkt på hvordan konkurranser i tennis bør arrangeres, både i Norge og internasjonalt i årene som kommer. Ved at dette er en vitenskapelig studie vil ikke sensitiv informasjon komme ut og det vil således bli gjengitt et nyansert bilde uten at bruddsetninger blir brukt for å oppnå oppmerksomhet fra media. Studien har *ikke* til hensikt å avdekke personlige konflikter eller andre konflikter på det mellommenneskelige plan. Anonymitet tilstrebes, men datamaterialet vil kunne være indirekte personifiserende i og med at tennismiljøet i Norge er lite.

Hva skjer med informasjonen om deg?

Alle personopplysninger vil bli behandlet konfidensielt. Kun Ola R. Bentzen, som masterstudent, vil ha tilgang til personalopplysninger. Lydopptak av intervju vil bli

transkribert og lagret i egen privat datamaskin med passord. Etter transkribering vil lydopptak bli slettet. Hvert transkriberte intervju vil bli merket med et rollenavn. Ola R. Bentzen oppbevarer en separat navneliste med nummer som matcher de aktuelle intervjuene. Denne listen oppbevares fysisk, utenfor datamaskinen, i eget hjem. Studien har som mål å holde hver og en person som deltar anonym. Dette vil sikres gjennom at personens navn ikke blir koblet med informasjonen i studien. Dersom det fremkommer navn i intervjuene vil disse bli anonymisert. Ingen direkte sitater vil bli gjengitt i studien uten at det godkjennes av intervjusubjektet.

Frivillig deltakelse

Det er frivillig å delta i studien, og du kan når som helst trekke ditt samtykke uten å oppgi noen grunn. Dersom du trekker deg, vil alle opplysninger om deg bli anonymisert. Et skjema hvor man bekrefter sin deltakelse vil bli underskrevet. Skulle det være ønskelig, kan du trekke deg fra å delta selv om du har skrevet under.

Dersom du senere ønsker å trekke deg eller har spørsmål til studien, ta kontakt med Ola R. Bentzen: +47 970 46 970 / ola.oslo@nsn.no

Studien er meldt til Personvernombudet for forskning, Norsk samfunnsvitenskapelig datatjeneste AS.

Samtykke til deltakelse i studien

Jeg har mottatt informasjon om studien, og er villig til å delta

(Signert av prosjektdeltaker, dato)

Jeg bekrefter å ha gitt informasjon om studien

(Signert, rolle i studien, dato)

Vedlegg 2: Intervjuguide

Intervjuguide – Konkurranser i tennis

Hvordan oppfatter du konkurranser i tennis?

Hvordan synes du konkurransene i tennis i dag fungerer i Norge?

Hvordan opplever du dagens internasjonale konkurranser?

- **Nivåforskjeller i konkurranser**

Hvordan påvirker nivåforskjeller (på spillere) kvaliteten av konkurransen?

Hvordan bør tenniskonkurranser arrangeres med hensyn til konkurranseforskjeller?

- **Scoring- og konkurranseformater**

Hva er, etter din mening, den viktigste endringen i score/konkurranseformat som har blitt innført i tennis? Tenk gjerne både på topp- og lavere nivå. Hvorfor?

På hvilke(t) nivå mener du nye score- og konkurranseformater bør introduseres først? Hvorfor?

- **Lagtennis**

Hvordan tror du mer fokus på lag-formater i tennis kan hjelpe sporten?

- **Sammenhengen mellom internasjonale- og nasjonale turneringer**

Er det viktig at de nasjonale konkurransene i stor grad reflekterer internasjonal konkurransestruktur?

Bør vi arrangere internasjonale turneringer i tennis i Norge? Forklar hvorfor, hvorfor ikke.

- **Tennis tar tid – «på godt og ondt»**

Hvordan ser du på utfordringene og mulighetene tennissporten har møtt, og fortsatt møter når det gjelder tidsbruk i konkurranser?

Tiebreaket ble oppfunnet for 50 år siden, og innført på øverste nivå noen år etter. Hva tror du blir den viktigste endringen i tenniskonkurranser i årene som kommer?

Er det noe du ønske å tilføye?

Vedlegg 3: Oppfølgingsspørsmål til intervjuguide (stikkord)

Oppfølgingsspørsmål (stikkord)

Hvordan ville du endret eller utviklet disse turneringene for å få med flere deltakere?

Hvordan ville du endret eller utviklet disse turneringene for at de beste ønsker å delta, og at de får et tilbud som hjelper til best mulig utvikling?

Hvordan ville du endret eller utviklet konkurranser i tennis for å sikre størst mulig interesse for tennis i årene som kommer?

- **Nasjonale turneringer**
 - NM senior, lagkamper, GP, A/B/C, klubbturneringer
 - Juniorturneringer
 - Barneturneringer
- **Internasjonal tennis**
 - Grand slam
 - Davis Cup, ATP, WTA, ITF Pro Circuit
 - College, Internasjonale lagkamper (f.eks. Tyskland, Frankrike)
 - ITF juniorturneringer

Nivåforskjeller i konkurranser:

Hvem stilles det krav til for å få til gode turneringer? Hvordan?

Har treneren en viktig rolle?

Scoring- og konkurranseformater

- Scoring formater:
 - Korte sett (til 4 games)
 - Match tiebreak til 7 eller 10
 - Tiebreak i stedet for tredje sett
 - No ad scoring
 - En kombinasjon av disse (i ett eller flere sett)

Organisasjonene (NTF, klubber, NIF, kretser, regioner, WTA, ATP, ITF, GS arrangørene)

- Hvordan opplever du de ulike organisasjonene i tennis (på ulike nivåer)?
- Hvorfor tror du de ulike organisasjonene opererer slik de gjør?
- Hvilke muligheter og begrensninger har de ulike organisasjonene?
- Interessekonflikter?

Sensemaking

Ser du annerledes på konkurranser i dag i forhold til da du selv var aktiv?

Vedlegg 4: Godkjennelse fra NSD

Norsk samfunnsvitenskapelig datatjeneste AS
NORWEGIAN SOCIAL SCIENCE DATA SERVICES

Harald Hårfagres gate 2
N-5007 Bergen
Norway
Tel: +47-55 58 21 17
Fax: +47-55 58 96 50
nsd@nsd.uib.no
www.nsd.uib.no
Org nr: 985 321 884

Per Øystein Hansen
Seksjon for kultur og samfunn Norges idrettshøgskole
Postboks 4014 Ullevål stadion
0806 OSLO

Vår dato: 09.04.2015

Vår ref: 42766 / 3 / LT

Deres dato:

Deres ref:

TILBAKEMELDING PÅ MELDING OM BEHANDLING AV PERSONOPPLYSNINGER

Vi viser til melding om behandling av personopplysninger, mottatt 12.03.2015. Meldingen gjelder prosjektet:

42766	<i>Hvordan bør konkurranser i tennis se ut i årene som kommer for at tennissporten kan opprettholde eller øke sin tilslutning?</i>
<i>Behandlingsansvarlig</i>	<i>Norges idrettshøgskole, ved institusjonens øverste leder</i>
<i>Daglig ansvarlig</i>	<i>Per Øystein Hansen</i>
<i>Student</i>	<i>Ola Bentzen</i>

Personvernombudet har vurdert prosjektet og finner at behandlingen av personopplysninger er meldepliktig i henhold til personopplysningsloven § 31. Behandlingen tilfredsstiller kravene i personopplysningsloven.

Personvernombudets vurdering forutsetter at prosjektet gjennomføres i tråd med opplysningene gitt i meldeskjemaet, korrespondanse med ombudet, ombudets kommentarer samt personopplysningsloven og helseregisterloven med forskrifter. Behandlingen av personopplysninger kan settes i gang.

Det gjøres oppmerksom på at det skal gis ny melding dersom behandlingen endres i forhold til de opplysninger som ligger til grunn for personvernombudets vurdering. Endringsmeldinger gis via et eget skjema, <http://www.nsd.uib.no/personvern/meldeplikt/skjema.html>. Det skal også gis melding etter tre år dersom prosjektet fortsatt pågår. Meldinger skal skje skriftlig til ombudet.

Personvernombudet har lagt ut opplysninger om prosjektet i en offentlig database, <http://pvo.nsd.no/prosjekt>.

Personvernombudet vil ved prosjektets avslutning, 31.12.2015, rette en henvendelse angående status for behandlingen av personopplysninger.

Vennlig hilsen

Katrine Utaaker Segadal

Lis Tenold

Kontaktperson: Lis Tenold tlf: 55 58 33 77

Dokumentet er elektronisk produsert og godkjent ved NSDs rutiner for elektronisk godkjenning.

Avdelingskontorer / District Offices

OSLO: NSD, Universitetet i Oslo, Postboks 1055 Blindern, 0316 Oslo. Tel: +47-22 85 52 11. nsd@uio.no
TRONDHEIM: NSD, Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet, 7491 Trondheim. Tel: +47-73 59 19 07. kyrre.svarva@svt.ntnu.no
TROMSØ: NSD, SVF, Universitetet i Tromsø, 9037 Tromsø. Tel: +47-77 64 43 36. nsdmaa@svt.uit.no

Utvalget informeres skriftlig om prosjektet og samtykker til deltakelse. Informasjonsskrivet er godt utformet.

Personvernombudet legger til grunn at forsker etterfølger Norges idrettshøgskole sine interne rutiner for datasikkerhet. Dersom personopplysninger skal lagres på privat pc, bør opplysningene krypteres tilstrekkelig.

Forventet prosjektslutt er 31.12.2015. Ifølge prosjektmeldingen skal innsamlede opplysninger da anonymiseres. Anonymisering innebærer å bearbeide datamaterialet slik at ingen enkeltpersoner kan gjenkjennes. Det gjøres ved å:

- slette direkte personopplysninger (som navn/koblingsnøkkel)
- slette/omskrive indirekte personopplysninger (identifiserende sammenstilling av bakgrunnsopplysninger som f.eks. bosted/arbeidssted, alder og kjønn)